c#caturi spuse de tata

JUSTIN HALPERN
și-a creat în vara lui 2009
un cont de **Twitter** în care și-a propus
să arhiveze vorbele de duh, necenzurate și condimentate din belșug,
ale tatălui său. În interval de o lună, @shitmydadsays a devenit o
senzație a internetului. Cugetările lui Sam Halpern sunt urmărite azi
de peste 2,5 milioane de oameni numai pe **Twitter** și **Facebook**.

JUSTIN HALPERN

Narator

POVEȘTI REALE, BINE SCRISE

JUSTIN HALPERN

şi-a creat în vara lui 2009 un cont de Twitter în care şi-a propus să arhiveze vorbele de duh, necenzurate şi condimentate din belşug, ale tatălui său. În interval de o lună, @shitmydadsays a devenit o senzaţie a internetului. Cugetările lui Sam Halpern sunt urmărite azi de peste 2,5 milioane de oameni numai pe Twitter şi Facebook. Justin Halpern este şi coscenaristul şi coproducătorul serialului de televiziune *$#*! My Dad Says* (WarnerBros/CBS), jucat de actorii William Shatner, Nicole Sullivan, Will Sasso şi Jonathan Sadowski. În prezent îşi împarte timpul între Los Angeles şi casa părinţilor săi, din San Diego.

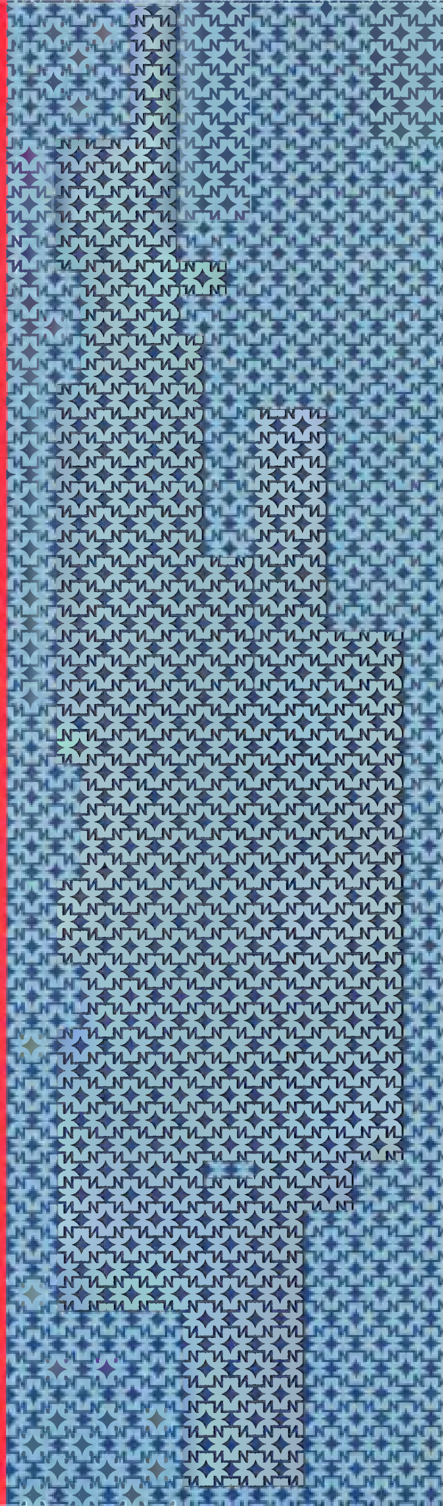

Foto copertă:
din arhiva personală a autorului

c#caturi spuse de tata

C#caturi spuse de tata

Traducere din engleză și note de
Florin Tudose

JUSTIN HALPERN

Narator
POVEȘTI REALE, BINE SCRISE

Titlul original al acestei cărți este *Sh*t My Dad Says* de Justin Halpern.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HALPERN, JUSTIN
C#caturi spuse de tata / Justin Halpern ; trad.: Florin Tudose. - București : Publica, 2017
ISBN 978-606-722-277-7

I. Tudose, Florin (trad.)

821.111

NARATOR este o marcă înregistrată a editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Ungureanu

DESIGN: Alexe Popescu

REDACTOR: Florin-Răzvan Mihai

CORECTORI: Paula Rotaru, Rodica Crețu

DTP: Max Gruenwald

Pentru tata, mama, Dan, Evan, José și Amanda
Vă mulțumesc pentru toată dragostea și susținerea voastră

Introducere

„Tot ce-ți cer e să-ți strângi căcaturile și să nu-ți lași dormitorul de parcă ar fi avut loc o orgie în el. Și, da, îmi pare rău că te-a părăsit gagica."

La douăzeci și opt de ani locuiam în Los Angeles și consumam al treilea an de relație la distanță cu iubita mea, care locuia în San Diego. Cele mai multe zile de vineri le petreceam în trafic, câte trei sau patru ore, cât îi lua Fordului meu Ranger din 1999 să se târască de-a lungul celor 200 de kilometri pe autostrada I-5 spre San Diego. Din când în când, mașina mea hotăra să-și oprească motorul. Radioul defect prindea un singur post, cu un play-list limitat la cântecele rapperului în plină ascensiune Flo Rida. Nimic nu se compară cu ieșirea pe autostradă când ți se oprește motorul, ți se blochează volanul și auzi un DJ de radio cum zbiară: „Și acum să-l întâmpinăm pe omul meu, Flo Rida, cu noul său hit Right Round! Să înceapă petrecerea!".

Pe scurt, chestia cu relația la distanță mă cam obosea. Așa că, în mai 2009, când am primit o ofertă de muncă de la Maxim.com, care îmi permitea să muncesc de oriunde, n-am stat pe gânduri. Iată șansa de a mă muta la San

Diego pentru a locui cu iubita mea. Singura hibă în planul meu era că iubita mea nu a fost la fel de încântată ca mine de idee. Şi prin „nu la fel de încântată" vreau să spun că, în momentul în care am apărut la uşa ei cu vestea cea bună, mi-a dat papucii.

Plecând de la ea, mi-am dat seama că nu eram doar singur, ci şi fără adăpost, întrucât îl anunţasem deja pe proprietarul casei în care locuiam la Los Angeles că urma să plec până la sfârşitul lunii. Apoi s-a oprit motorul. Stăteam în maşină încercând din răsputeri să o repornesc, când am realizat că singurii oameni pe care îi cunoşteam în San Diego şi care m-ar fi putut găzdui erau părinţii mei. Stomacul a început să mă strângă în ritmul în care învârteam înainte şi înapoi cheia în contact. Şi am mai realizat că familia care făcea un grătar pe peluza casei în faţa căreia parcasem maşina ar putea crede că sunt un pervers care a oprit cât să-şi facă plăcerile. Din fericire, maşina a pornit într-un minut şi am demarat în trombă către casa părinţilor mei.

Motivul pentru care m-au năpădit aşa de repede emoţiile e tatăl meu. Să-i ceri o favoare e ca şi cum ai susţine un caz în faţa Curţii Supreme: trebuie să expui foarte limpede faptele, să le organizezi în argumente şi să citezi precedente stabilite în cazuri anterioare. La puţin timp după ce am apărut neanunţat la uşa casei modeste de trei dormitoare a părinţilor mei, situată în suburbia Point Loma, îmi susţineam cazul în faţa părinţilor mei în sufragerie. Am citat cazul *Tata vs. Fratele meu, Daniel Halpern*, în urma căruia Dan a primit aprobarea de a locui în casa lor pe când avea douăzeci şi nouă de ani şi traversa „o fază de tranziţie". Pe la jumătatea expunerii, tata mi-a tăiat-o din scurt:

— E în regulă. Doamne, nu tre' să treci prin toată maimuţăreala asta. Ştii că poţi sta aici. Tot ce-ţi cer e să-ţi

strângi căcaturile și să nu-ți lași dormitorul de parcă ar fi avut loc o orgie acolo, mi-a spus el. Şi, da, îmi pare rău că te-a părăsit gagica.

ULTIMA DATĂ LOCUISEM cu ai mei în urmă cu zece ani, pe când eram student în anul doi la San Diego State University. Pe atunci, ambii mei părinți munceau – mama era avocat într-o organizație nonprofit, iar tata lucra în domeniul medicinei nucleare la Universitatea California San Diego –, așa că nu-i vedeam prea des. Zece ani mai târziu, mama încă lucra cu normă întreagă, dar tatăl meu în vârstă de șaptezeci și trei de ani se pensionase și stătea acasă. Cât. E. Ziua. De. Lungă.

După prima noapte acasă, m-am târât din pat pe la 8:30 dimineață și mi-am instalat „biroul" (a se citi: laptopul) în sufragerie, unde tata se uita la televizor, ca să scriu primul meu articol. Tocmai murise Michael Jackson, iar eu lucram la niște benzi desenate în care Isus examina acuzațiile de pedofilie aduse cântărețului, după care hotăra să-l lase totuși în Rai, deoarece era un mare fan al Regelui Popului (editorul mi-a atras ulterior atenția că cel care ar fi trebuit să-i deschidă porțile Raiului lui M.J. era Sfântul Petru, dar nu asta ne interesează acum). Tata nu prea înțelegea cum se poate spune că muncește un individ care stă în pijamale și caută imagini caraghioase cu Isus Hristos pe Google. Așa că mă trata de parcă n-aș fi muncit.

— De ce mama naibii îmi povestește mie Wolf Blitzer* despre Michael Jackson?, a bombănit el. Președintele e plecat în Rusia să-i convingă pe nenorociții ăia să înceteze cu focoasele nucleare și el îmi vorbește despre Michael Jackson? Du-te-n mă-ta, Wolf Blitzer!

* Wolf Blitzer (n. 1948), jurnalist american, reporter, apoi prezentator la CNN, foarte cunoscut pentru emisiunile de știri politice *The Situation Room* și *CNN Newsroom* (redenumit *Wolf* începând din 2014) (n.r.).

S-a ambalat din orice pentru tot restul zilei, dând buzna în sufragerie din bucătărie, din grădină sau pe unde o fi umblat în momentul ăla, ca să zbiere ceva de genul „Ai de gând să pui ketchup pe hamburgerul ăla de ți l-am făcut?".

— Mda, de ce?

— De ce? Ce dracu' vrea să însemne *de ce*? E un hamburger gourmet. Nu e baligă din aia de-ți faci tu. I-am dedicat timp. Data viitoare îți fac un căcat.

Ce bine era să fiu din nou acasă.

TATA A FOST UN NECIOPLIT de când îl știu. Când eram mic îmi era atât de frică de el că nu înțelegeam că am de-a face cu omul cel mai puțin pasiv-agresiv de pe planetă. Acum, ca adult, aveam de-a face de dimineața până seara cu oameni - prieteni, colegi, rude - care nu spuneau niciodată ce gândeau cu adevărat. Cu cât petreceam mai mult timp cu tata în acele prime luni ale revenirii mele acasă, cu atât mai recunoscător începeam să mă simt pentru amestecul de onestitate și nebunie care caracteriza comentariile și personalitatea sa.

Într-o zi mă plimbam cu el și cu Angus, câinele meu, care adulmeca niște boschete de lângă casa unui vecin. Tata s-a întors către mine și mi-a spus:

— Uită-te la curu' câinelui.

— Ce? De ce?

— Îți poți da seama după dilatația anusului că în curând se va căca. Vezi? Uite-l.

Atunci, în timp ce câinele meu își golea mațele pe gazonul vecinului și tata privea mândru cum i se adeverește profeția, am înțeles cât de înțelept, ba chiar profetic, este el cu adevărat.

În seara aceea am pus cuvintele lui ca status la chat. L-am schimbat în fiecare zi cu altă remarcă amuzantă a lui. Când un prieten mi-a sugerat să creez un cont de

Twitter unde să postez toate nebuniile care îi ies pe gură, am lansat „Shit My Dad Says". Timp de aproximativ o săptămână, am avut doar câțiva urmăritori – niște amici care îl știau pe tata și îl considerau un personaj. Apoi m-am trezit într-o bună zi că am o mie de urmăritori. A doua zi, zece mii. Apoi cincizeci de mii. O sută, două sute, trei sute de mii și brusc figura tatălui meu și cuvintele sale apăreau peste tot. Eram sunat de agenți, la propriu, care voiau să mă reprezinte; producătorii de televiziune mă invitau la emisiuni; reporterii îmi solicitau interviuri.

Prima mea reacție a fost: nu e de bine. Emoția care a urmat poate fi descrisă doar ca panică pură.

Ca să vă fac să înțelegeți cât de mult detestă tata orice fel de atenție publică, dați-mi voie să vă împărtășesc opinia lui despre participanții la emisiunea *Jeopardy!* Tata e un tip citit și educat, iar într-o seară când mă uitam la *Jeopardy!* a intrat relaxat în sufragerie și a răspuns corect la toate întrebările lui Alex Trebek.

— Tată, ar trebui să participi la emisiune; pe bune, i-am spus.

— Îți bați joc de mine? Uită-te la oamenii ăștia! Nu au respect față de ei înșiși nici cât negru sub unghie. Niciun pic de demnitate. Mi se face rău când îi văd că merg la emisiuni din astea.

Știu că ar fi trebuit să-i spun că postam citatele și remarcile sale usturătoare on-line și că mă căutau editori și studiouri de televiziune interesate de adaptarea materialului. Dar, înainte de a-i spune, m-am gândit că ar fi bine să-l sun pe fratele meu, Dan, în speranța că acesta mi-ar fi confirmat că exagerez și că tata nu ar avea nicio problemă cu asta.

— Sfinte Sisoe, ce-ai făcut?, mi-a spus Dan printre hohote de râs. Frățică, tata o să... Nici măcar nu știu ce o să facă. Mai bine te pregătești să pleci din casa lui. Dacă aș fi în

locul tău, mi-aş face bagajul dinainte, ca fugarii. Doar chestii importante care să poată fi cărate cu o singură mână.

Am decis să fac o plimbărică prin cartier, ca să-mi adun gândurile înainte de a vorbi cu tata. Plimbărica s-a transformat într-o plimbare de câţiva kilometri în jurul cartierului, iar când m-am hotărât în sfârşit, după o oră, să mă întorc acasă, l-am zărit pe tata stând pe verandă. Părea în toane bune. M-am gândit că e acum ori niciodată.

— Hei, tată, am să-ţi spun ceva... ciudat, i-am aruncat eu, strecurându-mă timid pe un şezlong de lângă el.

— Tre' să-mi spui ceva ciudat, zău? Ce ciudăţenie tre' să-mi spui?, mi-a răspuns el.

— Bun, există o chestie care se cheamă Twitter, i-am spus.

— Ştiu ce e Twitter, naiba să mă ia. Vorbeşti cu mine de parcă n-aş şti cum stă treaba. Ştiu ce e. Ca să intri pe Twitter tre' să dai drumu' la internet, a spus el, făcând gestul universal al rotirii cheii în contact în timp ce spunea „să dai drumu' la internet".

I-am povestit imediat totul: pagina de Twitter, sutele de mii de urmăritori, articolele din presă, editurile, producătorii de televiziune, totul. El a ascultat în tăcere. După care a râs, s-a ridicat în picioare, şi-a netezit pantalonii cu palmele şi m-a întrebat:

— Mi-ai văzut telefonul mobil? Poţi să mă suni? Nu ştiu unde l-am pus.

— Deci... nu ai nicio problemă cu treaba asta? Eşti de acord ca eu să scriu o carte, eşti de acord cu citatele şi cu tot restul?, l-am întrebat.

— Da' ce-mi pasă mie? Pe mine nu mă interesează ce cred oamenii despre mine. N-ai decât să publici ce doreşti. Eu am două reguli: nu discut cu nimeni şi, dacă faci bani cu asta, păstrează-i. Eu am nenorociţii mei de bani. N-am nevoie de ai tăi, a spus. Acuma sună-mă pe mobil, naiba să mă ia.

Să nu presupui niciodată ceva ce nu știi

„Da' ce mama-huciului te face să crezi că bunicu' vrea să doarmă în aceeași cameră cu tine?"

ÎN VARA LUI 1987, când aveam șase ani, unul dintre verii mei s-a căsătorit și a făcut nuntă la o fermă din statul Washington. Familia noastră locuia în San Diego, iar tata a decis că nu avea să plătească în ruptul capului o mie de dolari pe bilete de avion pentru el, mama, cei doi frați ai mei și pentru mine.

— De ce aș plăti două sute de dolari ca să vadă un țânc de șase ani o nuntă?, i-a spus el mamei mele. Tu crezi că lui Justin îi pasă de un moment ca ăsta? Acu doi ani încă făcea caca în pantaloni. Dacă trebuie să mergem toți, atunci mergem cu mașina.

Zis și făcut. M-am înghesuit între cei doi frați mai mari ai mei - Dan, care avea șaisprezece ani, și Evan, care avea paisprezece ani și era mare și neîndemânatic - pe bancheta din spate a Thunderbirdului nostru din 1982. Cu mama pe locul trăgătorului* și cu tata la volan, am plecat în

---

* În original, *my mom rode shotgun*. În traducere liberă, „mama ocupa locul trăgătorului". Expresia are sens doar în cultura americană. Pe timpuri, „trăgătorul" era cel care călărea pe lângă diligență, înarmat, pregătit să intervină în apărarea transportului (n.t.).

călătoria de 2 900 de kilometri către Washington. N-au trecut șase kilometri că frații mei și cu mine am început să ne tachinăm, adică ei au început să mă lovească și să-mi spună chestii de genul „Cum se face că stai ca un poponar? Poate din cauză că ești un poponar?". Tata a tras puternic de volan într-o parte, lăsând urme de cauciuc pe asfalt, și, nervos, și-a întors capul către noi.

— Ia ascultați aici. N-am de gând să suport căcaturile voastre, ați înțeles? Ne vom comporta decent, ca niște afurisite de ființe umane ce suntem.

Dar nu l-am ascultat. Nici nu aveam cum. Nu era o situație firească pentru „afurisitele de ființe umane". Cinci oameni, dintre care trei băieți adolescenți de până în șaptesprezece ani, înghesuiți la doi centimetri unul de celălalt șaisprezece ore pe zi, parcurgând o autostradă aparent infinită. Nu era tocmai vacanța obișnuită în care o familie pleacă să admire natura. Noi parcă fugeam de lege: am călătorit zi și noapte, din ce în ce mai transpirați și mai nervoși, auzind din când în când comentariile disperate ale tatălui nostru către el însuși: „Tre' să ajungem acolo, la dracu', nu mai poate fi așa departe".

După mai mult de o zi și jumătate și douăzeci și patru de ore de condus fără încetare, am ajuns în Olympia, Washington, unde ne-am întâlnit cu toate rudele în holul unui hotel. Vreo șaizeci de purtători ai numelui Halpern în camerele aceluiași hotel, printre care și bunicul meu de nouăzeci de ani, tatăl tatălui meu. Un om tăcut, dar dur, care detesta să fie în centrul atenției. A condus o fermă de tutun în Kentucky până la șaptezeci și cinci de ani, iar acum - atunci când considera că nu e cazul - nu accepta ajutor de la cei care spuneau că e prea bătrân.

Familia închiriase un hol întreg de camere de câte două persoane, dar de distribuția camerelor nu se ocupase nimeni. Frații mei au hotărât rapid că vor să împartă o

cameră și, cum era evident că părinții vor avea camera lor, eu am rămas pe dinafară. Din nu știu ce motiv, tuturor rudelor adulte „li s-a părut strașnic de simpatic" dacă aș împărți o cameră cu bunicul. Bunicul mai locuise cu noi în San Diego și-mi aminteam că ținea mereu o sticlă de Wild Turkey în cameră, din care mai trăgea pe ascuns câte o dușcă. Odată, când Dan, fratele meu, l-a surprins, bunicul a exclamat „M-ai prins!", după care a râs isteric. Îmi amintesc și că avea nevoie de ajutor ca să coboare din pat, dar că se enerva cumplit dacă încerca cineva să-l ajute. Nu mi-aș fi dorit pentru nimic în lume să împart camera cu el, dar nu le-am spus nimic alor mei, ca să nu îi supăr pentru lipsa mea de prietenie.

Așadar, ca orice copil de șase ani care nu vrea să facă ceva, m-am prefăcut că sunt bolnav, atrăgând și mai multă atenție asupra mea. Când au auzit că nu mă simt bine, mătușile mele au fugit cu mine pe holul acoperit de carpete până la camera părinților mei, exact ca într-un episod din *Spitalul de Urgență*.

— OK, toată lumea să se calmeze, la naiba! Și cărați-vă, să văd ce are băiatul, a țipat tatăl meu.

Mătușile au plecat și ne-au lăsat singuri. M-a privit în ochi și și-a pus o palmă pe fruntea mea.

— Zici că ești bolnav, zău? Mie mi se pare că umbli cu vrăjeli. Nu ești bolnav. Care-i problema, de fapt? Tocmai am traversat un continent cu mașina și sunt obosit. Să te-aud.

— Toată lumea zice să împart camera cu bunicul, dar eu nu vreau, i-am spus.

— Da' ce mama-huciului te face să crezi că bunică-tu vrea să împartă camera cu tine?

La asta nu mă gândisem.

— Nu știu, am răspuns.

— Hai să-l întrebăm.

Am coborât pe hol până la camera pe care pusese mâna bunicul. Tocmai se pregătea să intre în pat.

— Uite care-i treaba, tată. Justin nu vrea să împartă camera cu tine. Ce zici de asta?

Eu mă ascundeam după piciorul lui, dar el mă tot împingea înainte să dau nas în nas cu bunicul. Bătrânul m-a privit o clipă în ochi.

— Da' nici eu nu vreau să împart camera cu el. Am nevoie de camera mea, a spus el.

Tata s-a întors și m-a privit de parcă tocmai rezolvase un mare mister.

— Poftim, a spus. Se pare că nici tu nu ești vreo bomboană de băiat.

Despre folosirea toaletei

„Ai patru ani. Tre' să te caci la toaletă. Nu e una dintre situațiile alea în care eu spun una, tu spui alta și până la urmă ajungem la o înțelegere. O să te așezi pur și simplu pe closet."

Despre prima zi de grădiniță

„Ți s-a părut greu? Dacă la grădiniță ți se pare greu, am niște vești proaste pentru tine legate de restul vieții."

Despre accidente

„Nu mă interesează cum s-a întâmplat, geamul este spart... Stai, de ce e sirop peste tot? Bun, știi ce? Acuma chiar că mă interesează cum s-a întâmplat. S-auzim."

Despre petrecerea celei de-a șaptea aniversări

„Nu, nu poți avea o trambulină gonflabilă la petrecerea ta... Cum adică de ce? Te-ai gândit vreodată unde punem o nenorocită de trambulină gonflabilă în curtea noastră?... Da, exact, ăsta e genul de căcat cu care

îmi bat eu capul, chestii despre care tu crezi că apar ca prin magie."

Despre vorbitul cu străinii

„Fii atent, dacă un străin e drăguț cu tine, să fugi. Nu e nimeni drăguț cu tine doar ca să fie drăguț și, chiar dacă e, ei bine, să-și plimbe fundul în altă parte."

Despre bunele maniere la masă

„Doamne, chiar nu putem lua masa o dată fără să verși ceva?... Nu, Joni, nu o *face* neintenționat, pentru că dacă ar face-o neintenționat ar însemna că e handicapat mintal și analizele nu au arătat nimic de genul acesta."

Despre plâns

„Nu am avut nicio problemă cu plânsul tău. Singura mea grijă erau mucii care-ți ieșeau din nas. Unde ajung ăia? Pe tricoul tău, pe mâini? Nu e bine. Oh, Doamne, nu te pune pe bocit acum."

Despre prima noapte în casa unui prieten

„Încearcă să nu te pişi pe tine."

Despre tachinare

„Deci te-a făcut homo. Mare chestie. Nu e nicio problemă dacă eşti homosexual... Nu, nu zic că eşti homosexual. Doamne Dumnezeule! Încep să înțeleg de ce se lua puştiu' de tine."

Despre a te simți bine în propria piele

„Asta e casa mea. Când vreau să umblu îmbrăcat, umblu îmbrăcat; când vreau să umblu în curu' gol, umblu în curu' gol. Faptul că tre' să ajungă aici amicii tăi din clipă în clipă nu are nicio relevanță – adică mă doare-n cot."

Casa unui om este un castel

„Asta e casa mea, fir-aş al naibii! E casa MEA şi trebuie s-o apăr!"

CÂND AVEAM ȘAPTE ANI, tata m-a luat la el în dormitor ca să-mi arate pușca lui Mossberg. „Uite trăgaciul, uite încărcătorul, uite vizorul, ca să vezi în ce dracu' tragi, și uite așa o ții", mi-a spus el în timp ce legăna arma. „Nu, să nu pui vreodată labele pe ea."

Tata ținea o pușcă în dulapul de deasupra patului său, deoarece era tot timpul convins că suntem pe punctul de a fi jefuiți. „Avem multe prostii în casa asta. Oamenii vor prostiile astea. Eu nu vreau să ne ia prostiile. Înțelegi?" Înțelegeam, doar că, pentru el, oricine făcea gălăgie în casă după ora 1 noaptea era probabil un spărgător. N-am înțeles niciodată de unde îi provenea teama asta, întrucât locuiam într-o suburbie. Odată, când l-am întrebat, mi-a răspuns sec:

— Eu vin din alte vremuri.

— Din ce vremuri, tati?

— Nu știu, frate, din alte vremuri. Isuse, nu mai pune atâtea întrebări și fii recunoscător că-mi pasă.

Dincolo de frica lui veșnică de spărgători, tatălui meu îi place să se simtă confortabil când se bagă în pat. Adică

să doarmă dezbrăcat. Iar fără haine arată ca o creatură dintr-un film de Jim Henson* care sare dintr-un tufiș și începe să cânte; e păros ca o maimuță, iar sprâncenele lui sfidează gravitația.

Într-o noapte, la puțin timp după ce mi-a arătat pușca, tata s-a trezit la 1:45 noaptea din cauza unor zgomote care veneau din direcția bucătăriei. Și-a luat imediat pușca de deasupra patului, i-a spus mamei să stea pe loc și a pornit în fundul gol spre bucătărie, cu pușca înainte și degetul pe trăgaci. M-am trezit când i-am auzit pașii apăsați pe lângă camera mea și am scos capul pe ușă la timp cât să-l văd coborând cu tot cu pușcă în patru labe și târându-se ca un soldat spre bucătărie. S-a oprit la jumătatea holului, a îndreptat arma spre ușa închisă și a zbierat: „Ieși pe ușa asta și te căsăpesc!".

În bucătărie era sora mamei noastre, mătușa Jeanne, care stătea la noi fără să cunoască regula spărgătorilor de la 1 noaptea și avusese chef de-o gustare târzie. La auzul amenințării lui, mătușa a deschis ușa și l-a găsit pe tata la podea, cu o armă ațintită în direcția ei și fundul expus în lumina bucătăriei. A fugit pe lângă el în camera ei și a trântit ușa. Tata a presupus că s-a speriat de spărgător și a rămas în alertă.

Fără să înțeleagă ce se întâmpla în bucătărie, mama a sunat la 911.

— Sam! Poliția e pe drum! Pune arma jos și trage niște haine pe tine! a strigat ea din cealaltă parte a casei.

— Îi bag în mă-sa, nici nu las arma, nici nu mă îmbrac! Asta e casa mea, fir-aș al naibii! E casa MEA și trebuie s-o apăr! a strigat el înapoi.

---

* Jim Henson (1936–1990), artist, scenarist și producător de film american care a creat spectacolul *Păpușile Muppets* (n. r.).

A ajuns și poliția, au stabilit că nu existase nicio încălcare a legii și l-au încurajat pe tata să se îmbrace și să lase arma deoparte.

A doua zi dimineață, eu, frații mei și părinții stăteam tăcuți în jurul mesei. Nici mătușa nu era prea vorbăreață când și-a făcut curaj să iasă din cameră prima dată după întâlnirea cu tatăl meu gol și înarmat. Ca să se asigure că înțelegeam ce se întâmplase, fratele meu, Dan, s-a aplecat la urechea mea și mi-a șoptit:

— I-a văzut puța tatei și el a încercat s-o lichideze.

Tata s-a întors către noi și, pe un ton serios, ne-a spus:

— Cred că ar trebui să vă informez cu privire la cele întâmplate noaptea trecută. Nu a intrat nimeni în casă. DAR să reținem asta: casa unui om este casa lui.

A luat o ultimă gură din cereale și a spus scurt:

— OK, tre' să plec la lucru.

Despre cavalerism

„Să-i cedezi mamei locul din față... Nu mă interesează dacă ți-a zis că poți sta tu, o zice pentru că așa trebuie să zică, iar tu trebuie să răspunzi «Nu, insist». Ce, crezi că eu am chef să mă plimb cu mașina cu nevastă-mea pe bancheta din spate și un țânc de nouă ani lângă mine? Ești un mare țăcănit."

Despre bomboane

„Doamne Dumnezeule, un nenorocit de baton de Snickers și alergi pe-aici de parcă ți-a luat foc curu'. Gata, ieși afară. Și nu te întoarce până nu ți-e somn sau vrei să te caci."

Despre mersul în tabără

„Calmează-te, va fi bine. O să faceți focul, o să puneți corturile, o să dormiți afară, va fi distractiv... Ah, e o tabără de baschet? Aha. Păi, taie de pe listă ce ți-am spus și înlocuiește cu «jucăm baschet»."

Despre vacanța de vară

„Să stai toată ziua la televizor nu e o variantă. Dacă am fi la emisiunea *Let's Make a Deal**, opțiunea asta nu s-ar găsi după niciuna din ușile dintre care poți alege."

Despre zone interzise în jocul de-a v-ați ascunselea

„Ce mama dracului cauți la mine în dulap? Nu mă sâsâi pe mine, prostia asta de dulap e al meu."

Despre fairplay

„Ai jucat foarte bine, chiar foarte bine. Sunt mândru de tine. Din păcate, echipa ta e de tot rahatul... Nu, nu te poți înfuria pe oameni doar pentru că sunt de rahat. Dar se va înfuria viața pe ei, stai liniștit."

* Spectacol de televiziune lansat în Statele Unite ale Americii în anii 1960. În România, a fost produs la Antena 1, în anii 2002-2003, sub numele *Batem palma!*, avându-l pe Dan Negru prezentator (n.r.).

Despre probleme la școală

„De ce să arunci cu mingea în figura cuiva?... Aha. E un motiv suficient de bun. Noi doi suntem bine, dar profesorului tău supărat n-am ce-i face."

Despre listele de Crăciun

„Ai ierarhizat douăzeci și cinci de cadouri în funcție de cât de mult ți le dorești? Ești nebun? Eu te-am întrebat ce vrei de Crăciun, nu ți-am cerut să-mi faci statistica unei echipe de fotbal american*."

Despre toboganele cu apă

„Mergi tu și dă-te. Eu prefer să nu fiu scuipat printr-un tub într-un bazin plin cu urina unor puștani de nouă ani."

Despre pachețelul de prânz

„Tre' să-ți pui un sandvici, nu poți să iei doar plăcinte și din astea... Nu, eu ți-am spus că poți să-ți faci singur pachetul și să-ți pui ce vrei, nu să-l faci ca un idiot."

---

* Statisticile și clasamentul echipelor de fotbal american ale colegiilor au 25 de poziții (n.r.).

E important să te porți frumos

> *„Ei, drăcia dracului! Tot ce ți-am cerut, să fiu al naibii, a fost să stai locului două ore cât citesc despre cancerul de tiroidă."*

CÂND AM ÎMPLINIT ZECE ANI, mama a decis că vrea să facă studii de Drept. Tata a înțeles ambițiile ei de a urca în carieră, chiar dacă asta presupunea să-şi asume mai multe responsabilități în ceea ce mă privea.

„Tu şi cu mine vom petrece mai mult timp împreună, dar o mare parte din timpul ăsta eu voi munci, aşa că am nevoie să taci şi să-ți vezi de treaba ta", mi-a explicat el în ziua în care mama ne-a arătat orarul primului ei semestru de facultate.

La fel ca mulți alți copii, nici eu nu prea înțelegeam cum îşi câştiga tata pâinea. Tot ceea ce ştiam era că se îndeletnicea cu ceva ce se numea „medicină nucleară" şi că de multe ori ajungea acasă obosit şi iritat. Înainte ca mama să se înscrie la facultate, în vreo două după-amiezi s-a întâmplat să nu poată avea grijă de mine şi atunci mă ducea la V.A., unul dintre spitalele la care lucra tata. El ieşea să mă întâmpine, scotea un baton de Snickers din buzunar şi mă băga într-alt birou, neocupat, lângă al lui.

— Mai am de lucru două ceasuri; stai şi tu pe aici, îmi spunea.

Evident, eu îi ceream să detalieze ce voia să spună prin două ore de muncă. „Două ore e maximum sau ar putea fi mai mult de-atât?”, îl întrebam eu.

— Nu ştiu, fiule. Nu sunt vreun nenorocit de clarvăzător. Îţi promit că plecăm imediat ce termin şi că-ţi cumpăr şi o îngheţată.

Apoi arunca o privire prin birou şi găsea o revistă din care să citesc cât îl aşteptam.

— Uite, aruncă un ochi pe *New England Journal of Medicine*. Are o grămadă de chestii interesante.

Odată, după ce mama a început în mod serios cursurile, tata a fost nevoit să preia tot mai mult din treburile ei, iar eu am petrecut tot mai multe după-amiezi în care număram minutele până ce termina munca şi puteam pleca de la spital către casă. Weekendurile erau de regulă acoperite, fiindcă puteam rămâne acasă la vreun amic, dar la un moment dat mama era ocupată cu pregătirea unui examen, tata trebuia să ţină un discurs în faţa a o sută de doctori şi nimeni dintre prieteni sau rude nu putea să aibă grijă de mine.

— Cred că-l putem lăsa acasă. Se va descurca, i-a spus tata mamei.

— Sam, nu-l las de capul lui acasă. Are zece ani, i-a răspuns ea.

— Bine, îl iau eu, tu-i mama mă-sii.

Am sărit în Oldsmobile-ul lui şi am pornit spre campusul universităţii California-San Diego. Cât am mers, nu mi-a spus mare lucru, dar vedeam că era iritat. În timp ce parcam în faţa sălii de conferinţe, s-a întors la mine şi mi-a spus:

— Vreau să te porţi frumos, înţelegi? Fără porcării.

— Pot să desenez ceva? l-am întrebat eu.

— Ce înseamnă asta? Ce vrei să desenezi? Nu vreau să vină la tine vreunul de pe aici și să te găsească desenând câini care și-o trag sau din astea. Tre' să fiu profesionist aici.

— Tati, eu nu știu să desenez câini care și-o trag. Eu desenez avioane, i-am răspuns.

A deschis servieta din piele neagră și mi-a dat o coală de hârtie liniată de carnet și un pix cu mine în diverse culori. Am coborât din mașină și l-am urmat prin ușile din sticlă ale unei clădiri universitare impunătoare, pe holul spre sala de conferințe plină cu medici care păreau să-l știe cu toții. Mi-a făcut cunoștință cu niște oameni, după care m-a condus la ultimul rând de scaune, la vreo treizeci de metri de scena și podiumul din fața sălii.

— Bun, tu stai aici. Ia un Snickers dublu. Dacă te ia somnul, mănâncă-l, mi-a spus în timp ce-mi dădea un baton de ciocolată de dimensiunea antebrațului meu. Bun, acuma tre' să-mi fac treaba.

Doctorii au intrat pe rânduri, și-au ocupat locurile și a început conferința. Tata a urcat pe scenă, iar un alt tip, unul cu o frunte gigantică, a început să vorbească. După vreo două minute înfulecasem deja batonul de Snickers și începeam să simt efectul celor treizeci și cinci de grame de zahăr care-și făceau loc în sângele meu. Fiecare minut din conferință mi s-a părut cât o oră. Nu puteam sta locului, așa că mi-am zis că era mai bine să mă dau jos de pe scaun și să caut un loc ferit unde să mai consum din energie. Am început să mă furișez pe podea exact când omul care vorbea pe scenă l-a introdus pe tata.

Mi-am ridicat căpățâna și l-am văzut fixându-mă cu o privire intensă de la treizeci de metri, de parcă m-ar fi urmărit tot timpul. M-am ascuns imediat după rândul de scaune din fața mea.

Când m-am ghemuit la pământ, am observat că încăpeam la fix între picioarele scaunelor şi că pe fiecare rând erau câteva scaune goale. M-am gândit că ar fi fost distractiv – şi nici nu deranjam pe nimeni – să mă târăsc pe coate şi pe genunchi de pe rândul din spate până la primul, folosindu-mă de locurile libere. Mi-am început călătoria precaut, târându-mă pe o parte pe sub rândurile de oncologi care nu bănuiau nimic, până ce ajungeam la un loc liber de pe următorul rând, iar apoi mai avansam un rând. Parcă eram într-un joc adevărat de Frogger*. Ba chiar m-am descurcat destul de bine, cel puţin la primele şapte rânduri, pentru că după asta mi-am dat seama că nu mai erau scaune libere în faţă. Când să fac cale întoarsă, am observat că singurul loc liber din rândul anterior tocmai fusese ocupat. Eram blocat.

Vocea tatălui meu amplificată de difuzoare părea vocea lui Dumnezeu, în cazul în care Dumnezeu ar vorbi despre biologia moleculară. Mi-am spus că singura şansă de a reveni la locul meu era să mă târăsc peste picioarele celor aproximativ cincisprezece doctori care se aflau între mine şi coridorul dintre scaune, unde speram să mă pot tupila cât să şerpuiesc înapoi la locul meu fără să mă vadă tata. Din păcate, doctorii nu mi-au ascuns pozna şi nu s-au comportat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dimpotrivă, s-au ridicat unul câte unul de pe locurile pe sub care treceam, şoptind iritaţi unii către ceilalţi. Deşi eram la pământ şi nu vedeam nimic, l-am auzit pe tata oprindu-se brusc din vorbit. Bănuia că se petrece ceva. Am îngheţat. Când şi-a reluat cuvântarea, am crezut că am culoar liber înainte şi n-am mai stat pe gânduri – până m-am izbit accidental cu genunchiul în mocasinul unui bărbos care stătea la două scaune înainte de capătul rândului.

---

* Joc video lansat în 1981, în care o broască traversează o stradă aglomerată sau un râu plin de pericole (n.t.).

— Ah, Doamne, e pur şi simplu ridicol!, a şuierat bărbosul printre mustăţi.

Tata s-a oprit din nou din vorbit. M-am furişat pe după ultimul scaun din rând şi apoi am întors capul către scenă, de unde tata mă privea fix, împreună cu toţi cei prezenţi în sală.

Sala era complet tăcută în momentul în care m-am ridicat în două picioare ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi am pornit înapoi către locul meu, ascunzându-mi privirea de o cameră plină de ochi mustrători. M-am aşezat pe scaun. Tata şi-a reluat discursul după câteva momente. Era roşu-aprins la faţă şi arăta ca un balon încruntat, cu sprâncenele arcuite furios. Conferinţa lui despre cancerul de tiroidă se transformase dintr-odată în discursul unui antrenor care dă de pământ cu echipa lui la pauză.

A încheiat rapid conferinţa şi a răspuns în viteză la câteva întrebări. Când audienţa a început să aplaude, a sărit de pe scenă, preferând să coboare fără să folosească treptele scării. A venit ţintă la mine, ignorându-i pe doctorii care s-au ridicat să-i vorbească sau să-l felicite pentru conferinţă. M-a apucat de curea din turul pantalonilor ca pe un carton de beri şi a ieşit cu mine pe uşile care dădeau în hol şi de acolo afară, la lumină. M-a cărat aşa până la maşină, a deschis portiera şi m-a aruncat pe scaunul din faţă. S-a aşezat pe scaunul şoferului şi a respirat adânc de câteva ori, cu venele gâtului umflate de furie. Apoi s-a întors către mine şi a ţipat printre dinţii încleştaţi: „Ei, drăcia dracului! Tot ce ţi-am cerut, să fiu al naibii, a fost să stai locului două ore cât citesc despre cancerul de tiroidă!". A scos maşina din parcare şi până acasă nu ne-am mai spus absolut nimic.

Când am ajuns acasă, a deschis uşa de la intrare. Stăteam lângă el pe preşul din faţa uşii când s-a întors spre mine şi mi-a spus calm: „Ascultă, ăla nu era un loc pentru

copii. Înțeleg asta. Dar eu voi intra în casă, iar tu nu vei intra. Te vei juca afară, deoarece mie în momentul ăsta îmi explodează nenorocita de căpățână". După care a închis ușa și eu am rămas afară, neștiind prea bine ce să fac. Iar din casă s-a auzit un zbierăt răsunător: „ÎN PIZDAAAA MĂ-SIIIIII!".

După vreo oră și jumătate l-am văzut că scoate capul pe ușa din spate. Eu stăteam pe iarbă în grădină.

— Poți veni înăuntru, dacă vrei, mi-a spus. Dar să te speli pe mâini înainte să atingi ceva. Podeaua sălii de conferințe putea a rahat de câine, iar tu te-ai târât pe acolo ca o maimuțică.

Despre eșecul meu de a ajunge în *Little League All-Star Team**

„E o mizerie. Toți antrenorii își bagă odraslele în echipe. Copilul rahatului ăluia cu ochi nu e bun nici să-ți care ție suspensorii... Nu porți suspensori? Ce naiba e cu tine, fiule?"

Despre condusul cu mașina dimineața la școală

„Părinții colegilor tăi conduc ca niște idioți. Să le zici că aici e parcare de școală elementară, nu centrul nenorocitului de Manhattan."

Despre îngrijirea unui câine

„Și cine o să aibă grijă de el? Tu?... Fiule, tu ai intrat ieri în casă cu căcat pe mâini. Căcat de om. Nu știu ce s-a întâmplat, dar când cineva are căcat pe mâini, e un indiciu că treaba cu responsabilitatea nu e pentru el."

* În traducere liberă, „Liga Mică". În 1939 s-a înființat o asociație nonprofit care a organizat în scurt timp o competiție de baseball, denumită Little League, rezervată copiilor cu vârste cuprinse între 4 și 16 ani (n.r.).

Despre duşurile regulate

„Ai zece ani de-acum, trebuie să faci duş în fiecare zi... Nu mă interesează că nu-ţi place. Oamenilor nu le plac împuţiţii. Eu nu accept un fiu împuţit."

Despre LEGO

„Uite care-i chestia, eu nu vreau să-ţi înăbuş creativitatea, dar ce ai construit tu acolo arată ca o balegă."

Despre participarea la Bring-Your-Dad-to-School Day*

„Cine sunt toţi nenorociţii ăştia de părinţi care-şi pot lua o zi liberă? Eu, dacă-mi iau o zi liberă, n-am de gând să mi-o petrec la o masă cu ţânci de unsprezece ani."

* În traducere liberă, „Ziua «Adu-ţi tatăl la şcoală»". Sărbătoare în care elevii sunt încurajaţi să vină la ore însoţiţi de taţi sau de unchi, bunici, fraţi şi prieteni mai în vârstă, pentru a-i sprijini moral şi pentru a se implica în activităţile şcolii (n.r.).

Despre conferința părinților cu profesorii din clasa a șasea

„Mi se pare că profesoara aia nu te place, așa că nu o plac nici eu pe ea. Faci căcaturi mai ceva ca un automat, dar, la naiba, ești un băiat bun. Așa încât să se ducă dracului."

Despre primul bal de la școală

„Te-ai dat cu parfum?... Fiule, în casa asta nu există apă de colonie, ci doar parfumurile maică-tii. Știu mirosul ăsta și, crede-mă, e ciudat să simți mirosul soției tale pe corpul unui puști de treișpe ani."

Despre frica de a defeca în toaletele școlii primare

„Băiete, nu ți-ai găsit omul căruia să i te plângi. Eu mă cac oriunde, oricând. E una dintre marile mele calități. Unii ar spune chiar cea mai mare."

Despre clasarea pe ultimul loc în cursa de 45 de metri din cadrul preselecției pentru Little League

„Alergai de parcă te fugărea un roi de albine sau ceva. Apoi, când l-am văzut pe puștiul acela gras care avea un cronometru că râde de tine... Mă rog, să zicem doar că nu e un semn bun când grașii râd de tine."

Nu fi un nenorocit mincinos

„Ai făcut de râs întreaga comunitate științifică. Pe dobitocul de Einstein, pe toată lumea."

NU AM STRĂLUCIT NICIODATĂ LA MATE SAU LA ȘTIINȚE. Îmi plăceau poveștile din manualele de istorie și literatură, dar când venea vorba de funcții periodice și tabelul elementelor îmi pierdeam orice urmă de interes. Așa că în clasa a șasea, când trebuia să prezint un experiment la târgul de știință de la sfârșitul lunii aprilie, am fost la fel de entuziasmat cum aș fi azi dacă ar trebui să particip la reconstituirea primului sezon din *Anatomia lui Grey*. Tata, pe de altă parte, era încântat. Își petrecuse ultimii douăzeci și cinci de ani făcând cercetare științifică și medicală.

— Acum o să înțelegi și tu puțin din nenorocita mea de viață de zi cu zi, mi-a spus în seara în care am primit tema. O să fiu cu ochii pe tine la fiecare pas. Vei face cel mai grozav experiment științific din câte a văzut școala aia sau vei muri încercând.

— Mă vei ajuta?, l-am întrebat.

— Ce? Eu asta am făcut toată ziua, în puii mei. Tocmai ți-am spus.

S-a așezat pe canapeaua din sufragerie și mi-a făcut semn să mă așez lângă el.

— Bun, experimentele încep cu o întrebare. Ce vrei să afli?

M-am gândit câteva secunde.

— Cred că un câine e ceva mișto, am spus, arătând spre Brownie, corcitura noastră maronie de labrador, în vârstă de cinci ani.

— Cum? Ce mama naibii înseamnă asta? Asta nu e o întrebare.

— Dar dacă aș spune: cred oamenii că e mișto câinele?

— Doamne Isuse Hristoase, a făcut el, masându-se la tâmple. Gândește-te la o întrebare de genul „Oare obiectele mari cad cu o viteză mai mare decât obiectele mici?". Ceva de genul ăsta.

— Bine. Poate fi ceva legat de câine?

— Poate fi despre ce vrei tu, băi nene. Bun, înțeleg că te-ai blocat pe chestii legate de câine, așa încât ce zici despre asta: „Pot câinii recunoaște formele?". Cum sună?

Suna bine. Îl iubeam pe Brownie și eram fericit că îl puteam implica în experiment. Tata m-a ajutat să definesc precis derularea experimentului. Pe scurt, în fiecare zi trebuia să-i arăt câinelui trei bucăți de hârtie, fiecare având câte un desen - un triunghi, un cerc sau un pătrat. Când îi arătam cercul, îi dădeam o gustare; când îi arătam pătratul, îi ceream să șadă; când îi arătam triunghiul, nu făceam absolut nimic. După cincisprezece zile, urmau două zile de probă, în care nu îi ceream nimic câinelui în timp ce îi arătam cartoanele. Ideea era să verificăm dacă formele geometrice îi stârneau o reacție de anticipare a acțiunilor cu care asociasem acele modele în perioada de pregătire. Eu trebuia să țin evidența pe parcursul celor șaptesprezece zile.

Prima zi de „cercetare" a fost pur şi simplu plicticoasă. Câinele nu înţelegea ce se întâmplă, se uita la mine când îi arătam cartoanele, iar din când în când se lingea. El voia doar să se joace, aşa că l-am alergat bine prin curtea din spate, până am obosit eu. Tata lucra până târziu în fiecare noapte şi nu ştia că nu mă ţin de experiment. Mă verifica din când în când, iar eu îi spuneam că experimentul merge bine. Am presupus că aveam suficient timp la dispoziţie. Era în regulă, mai aveam şaptesprezece zile până la predarea rezultatelor experimentului. Doar că până la urmă am uitat cu totul de el.

În după-amiaza în care profesoara ne-a anunţat că mai aveam trei zile până la prezentarea raportului, mi s-a pus un bolovan în stomac. În ziua aia m-a luat mama de la şcoală şi, când am ajuns acasă, am fugit în camera mea şi am închis uşa. Am scos carnetul şi am început să notez rezultatele fictive ale unor teste inexistente, inventând datele corespunzătoare. M-am gândit că pot acoperi elegant minciuna dacă scriu că spre finalul experimentului câinele a început să recunoască formele. Iar când i-am arătat formele independent de acţiunile asociate, am înţeles din comportamentul său că le recunoştea. Îmi amintesc că auzisem povestea câinilor lui Pavlov. Pavlov avea nume de om de ştiinţă smintit, iar experimentul său suna ca unul făcut în casă. Pentru mine era un raţionament suficient de bun.

Tata a venit mai devreme de la serviciu în ziua aceea. L-am auzit dând buzna pe uşa din faţă chiar când isprăveam de trecut „descoperirile" în raport. Am azvârlit pixul în celălalt colţ al camerei, ca să scap de semnele fraudei mele. Tata a venit imediat la mine în cameră, de parcă ar fi ştiut ce se petrece.

— Cum e cu viaţa ştiinţifică?, a întrebat el cu subînţeles.

Înainte să apuc să-i răspund, a văzut carnetul şi l-a luat.

— Văd că toate datele sunt aici.

Deja nu-mi mai dădea nicio atenţie, absorbit de lectura datelor. A continuat să dea paginile şi să proceseze un minut informaţiile, după care a lăsat raportul pe birou şi m-a privit.

— Câinele recunoaşte formele, zău?

— Mda, e ciudat, am răspuns eu, încercând să par contrariat.

— Da, chiar e ciudat, a spus el. Evident că nu te deranjează dacă fac şi eu un mic test cu el, ca să văd şi eu, a adăugat.

În momentul ăla am îngheţat de frică. Puteam doar să sper că patrupedul va recunoaște cumva formele și va reacţiona așa cum scrisesem eu în raport. Tata a adunat hârtiile mototolite de pe jos şi a ieşit din cameră.

— Totuşi, uneori, câinele nu răspunde. Depinde cum se simte, chestii din astea, am spus eu, încercând să-mi creez o acoperire în cazul în care lucrurile nu mergeau bine.

Tata nu mă asculta. L-a strigat pe Brownie, iar acesta a venit în fugă la noi. Tata a scos primul carton, triunghiul, în faţa băloasă a câinelui. Conform „datelor" mele, la vederea triunghiului Brownie nu trebuia să facă nimic. N-a făcut nimic. Dar nu a reacţionat nici la cerc, nici la pătrat, la care ar fi trebuit să-mi adulmece mâna în aşteptarea recompensei sau să șadă. Brownie a fugit și tata mi-a aruncat o privire. M-a privit cu un calm straniu.

— Îţi dau acum şansa să-mi spui orice ai avea să-mi spui, a zis tata.

Imediat am izbucnit în plâns și i-am mărturisit, printre hohote şi plin de muci, că uitasem de experiment şi că falsificasem datele. Tata a apucat carnetul, l-a rupt în două şi a încercat să-l arunce dincolo de gard. Dar paginile smulse au zburat ca nişte confetti. A început să dea cu piciorul în ele, dar nici asta nu l-a satisfăcut, aşa că a

apucat una dintre jucăriile câinelui și a aruncat-o în grădină ca un sportiv dornic să obțină cu orice preț medalia de aur. Brownie s-a întors cu jucăria țopăind vesel că se joacă cineva cu el, iar tata pur și simplu a explodat.

— MIIIINCIUUUNI! AI UMPLUT PAGINILE DE MINCIUUUNI!, a zbierat el.

— Mi-ai zis că îmi dai o șansă să-ți spun dacă am ceva de spus, am țipat și eu.

A apărut și mama impacientată de gălăgie. L-a liniștit pe tata și l-a luat în dormitorul lor să stea de vorbă. După zece minute, când s-a întors în grădină, încă fierbea.

— Ai făcut de râs întreaga comunitate științifică. Pe dobitocul de Einstein, pe toată lumea.

I-am spus că eram conștient de asta și că-mi părea rău.

— Eu așa îmi câștig existența și, la dracu', iau foarte, FOARTE în serios chestia asta.

— Știu.

— Ba nu. Nu știi nimic. Uite cum o să facem.

Mi-a explicat că trebuia să-i spun profesoarei că nu-mi făcusem experimentul și că falsificasem rezultatele și mai trebuia să-i cer voie să-mi cer iertare în fața colegilor pentru înșelăciunea mea.

— Și dacă-ți spune că nu e nevoie să faci asta, să-i zici că tu o faci oricum, durule. Și vreau să văd declarația ÎNAINTE s-o citești în fața clasei. Eu am ultimul cuvânt.

I-am spus profesoarei cu o zi înainte de ora de științe ce se întâmplase și, a doua zi, la pauză, ea le-a spus colegilor mei de clasa a șasea că aveam ceva de mărturisit. M-am ridicat în picioare și am citit declarația cu care venisem de-acasă și care începea cam așa: „Mărturisesc în fața colegilor mei și a comunității științifice că am comis o fraudă. Am falsificat datele experimentului și prin asta mi-am bătut joc de un proces atât de important pentru dezvoltarea umană". Mai urmau câteva rânduri, dar

nimeni, începând cu mine, nu înțelegea despre ce vorbesc. În pauzele dintre propoziții mă uitam la expresiile tâmpe ale celor treizeci de colegi ai mei. Am citit tot şi am luat loc. Profesoara mi-a mulțumit, a spus ceva despre înşelăciune, după care a schimbat subiectul.

Seara, când am ajuns acasă, tata m-a întrebat cum a fost. I-am spus că am citit scuzele în fața clasei şi că profesoara mi-a mulțumit.

— Îmi pare rău că am fost aşa dur cu tine, dar nu vreau ca oamenii să creadă că eşti un mâncător de rahat. Pentru că nu eşti. Eşti o ființă umană de calitate. Acum cară-te în camera ta, eşti pedepsit.

Despre respectarea intimității

„Ieși naibii de-aici, am treabă."

Despre exprimarea fricii

„Când vine vremea strânsului din buci, atunci vezi cu adevărat din ce sunt făcuți oamenii. Sau cel puțin din ce e făcut curul lor."

Despre întrebările ipotetice

„Nu. Nu există nicio situație în care aș mânca un om, așa că nu-ți mai imagina și nu mă mai întreba, în regulă? Dumnezeule, așa îți petreci tu timpul, inventând mizeriile astea?"

Despre amabilitate

„Ascultă, știu că nu-ți place să te joci cu grăsuțul ăla din cauză că maică-sa e gură spartă, dar nu e vina lui că mă-sa e o scorpie. Încearcă să fii drăguț cu el."

Despre fairplay

„Nu e uşor să înşeli; poate tu crezi că e, dar nu este. Pun pariu că ți-ar fi mai greu să înşeli decât să faci ceea ce trebuia să faci."

Despre jucăriile lăsate prin casă

„Fir-aş al naibii, tocmai m-am aşezat pe camionagiul tău... Optimus Prime? Mă doare-n cot cum îl cheamă, ține-l departe de fundul meu."

Despre siguranța copiilor

„Nu atinge cuțitul ăla. Nu ar trebui să ții un cuțit în mână... Mi se rupe, mai bine foloseşte o lingură."

Despre petreceri cu gaşca

„Ai chipsuri în dulap şi îngheţată în frigider. Fereşte-te de cuţite şi foc. Bun, eu mi-am făcut partea mea. Mă duc să mă culc."

Despre generozitate

„Îmi pare rău, dar dacă frate-tu nu te lasă să te joci cu chestiile lui, atunci nu te joci. Dacă vrea să fie un dobitoc și să nu împartă jucăriile cu tine, e dreptul lui. Avem oricând dreptul de a fi dobitoci – doar să nu-l folosim prea des."

E important să cunoști valoarea banului

„Hai pur și simplu să ne ținem gurile spurcate și să mâncăm."

AMÂNDOI PĂRINȚII MEI AU CRESCUT SĂRACI – mama într-o comunitate italiană defavorizată de la periferia Los Angelesului (mama și tatăl ei s-au stins din viață înainte ca ea să împlinească cincisprezece ani, iar ea și cei cinci frați ai săi au fost despărțiți și luați în grijă de diferite rude); tata, la o fermă din Kentucky, unde el și familia lui au muncit ca arendași până când bunicul a cumpărat ferma, pe când tata avea paisprezece ani.

— Când mă durea o ureche, maică-mea se pișa în urechea mea ca să-mi treacă, mi-a spus odată tata, încercând să mă facă să înțeleg nivelul de sărăcie în care a crescut.

— Asta e de-a dreptul ciudat, tată. Nu e ceva ce fac săracii.

— Mda, poate că nu a fost cel mai fericit exemplu, a răspuns el după un minut de gândire.

Oricum, părinții mei nu au pierdut niciun prilej să ne aducă aminte că noi o duceam bine. „O faceți pe grozavii pe plăcile voastre de skateboard și pe biciclete, de parcă ați fi împuțita de regină a Angliei", obișnuiau să ne spună

în weekendurile în care pierdeam vremea cu amicii și ignoram treburile casei.

Uneori se îngrijorau că ne merge prea bine, că vom crește fără să înțelegem valoarea banului sau ce înseamnă să răzbești în viață. Înainte să urmeze Dreptul și să se specializeze în domeniul legislației prin care se combate sărăcia, mama și-a dedicat mult timp voluntariatului în comunitățile nevoiașe din San Diego. Lucra cu părinți care trăiau din ajutor social și cu familii fără adăpost, organizând programe de *after school* și ajutându-i să devină mai stabili și independenți de ajutorul social. De câte ori mă plângeam în legătură cu ceva, ea îmi amintea de familiile astea.

— De ce nu-ți mănânci pastele?, m-a întrebat ea odată la cină, când aveam zece ani.

— Au mazăre, i-am răspuns.

— Păi, scoate mazărea.

— Știi că nu-mi place mazărea, dar tu ai pus mazăre în paste. De ce-ai făcut asta?, m-am smiorcăit eu.

— Poftim? Vezi că umbli pe o gheață a naibii de subțire, prietene, a mârâit tatăl meu, scoțând nasul din farfurie. Ea este mama ta. Voi doi nu sunteți egali. Asta e ea, a continuat el, ducând o palmă deasupra capului, și aici ești tu, a adăugat, ducând cealaltă palmă sub masă. Dacă ea vrea să-ți dea numai mazăre până la sfârșitul lumii, tu o să stai acolo la masă în fiecare blestemată de zi, vei mânca, vei spune „mulțumesc" și vei mai cere o porție.

— De ce să mai cer o porție dacă nu-mi place?, am întrebat eu.

Tata mi-a spus să mă ridic de la masă și să merg în camera mea, ori cel puțin asta am crezut că spune, pentru că zbiera cu gura plină de mazăre. La vreo săptămână după asta, mama a venit într-o seară mai târziu de la biblioteca Facultății de Drept și ne-a găsit pe mine și pe fratele

meu Evan uitându-ne la televizor, în timp ce tata moțăia în fotoliul său rabatabil câțiva metri mai încolo. Mama a stins televizorul, l-a trezit pe tata și ne-a spus că vrea să ne anunțe ceva.

— Vom mânca și noi ce mănâncă familiile nevoiașe, a decretat ea.

— Ce înseamnă „nevoiaș”?, l-am întrebat eu în șoaptă pe Evan.

— Înseamnă sărac sau așa ceva, mi-a răspuns el, cu o figură din ce în ce mai evident îngrijorată.

Mama ne-a explicat că vizitase un magazin în care unele dintre familiile sărace cu care făcuse voluntariat cumpărau produse pe baza cupoanelor. Ne-a descris mâncarea, menționând intenționat că, deși alimentele nu erau expirate, toate arătau dezgustător. Și a încheiat povestea cu anunțul: „În următoarea săptămână vom mânca doar ce am cumpărat de la acest magazin, cu același buget ca al lor”.

— Tată?, am spus eu disperat, întorcându-mă către el.

— Tata crede că e o idee foarte bună, s-a grăbit mama să răspundă în locul lui.

Câteva zile mai târziu, frigiderul și bufetul nostru erau pline cu cele mai ciudate alimente. Îmi amintesc că atunci m-am gândit că *Oamenii săraci mănâncă multe conserve*. Multe dintre etichete specificau tipul cărnii, iar dedesubt era scris „în apă”. Șuncă în apă, carne de pui în apă, cubulețe de carne de vită în apă. Pâinea era ambalată într-un plastic alb pe care erau scrise doar patru cuvinte: PÂINE ALBĂ PROASPĂT COAPTĂ.

— Asta e proaspăt coaptă? l-am întrebat eu pe Evan ținând în palmă o felie strâmbă și făinoasă.

— Nu știu. Cred că cineva a copt-o cândva și atunci era proaspătă.

La ora prânzului din prima zi a noului nostru regim alimentar am deschis punga maronie în care îmi pusese mama pachețelul. Prima chestie era un amestec respingător de alimente, care ar fi trebuit să se numească sandvici din carne de curcan. L-am ridicat la nivelul ochilor. Feliile de pâine arătau ca două bucăți soioase de șmirghel, iar bucata de curcan părea preparată din ce naiba o fi făcut și Larry King: un fel de carne albă palidă și ațoasă.

— Asta arată a' dracului de urât, a exclamat amicul meu Aaron, privind uluit sandviciul ca pe o creatură diformă, spălată pe țărm de ape după un tsunami.

După-amiază, când am ajuns acasă, m-am dus direct în camera lui Evan. L-am întrebat dacă pachetul lui fusese la fel de puțin comestibil ca al meu. La fel. Procedase și el ca mine și aruncase sandviciul și legumele sub formă de morcovi de lângă el, păstrând doar bucata de brânză americană care completa așa-zisa masă. Am propus să ne revoltăm, dar Evan nu era genul revoluționar, iar pe mine organizarea unei rebeliuni de unul singur mă depășea. Ultima mea speranță era ca tata să fie la fel de dezgustat încât să pună capăt acestei nebunii.

Câteva ore mai târziu, în timp ce noi pierdeam vremea în sufragerie așteptând cina, mama ne-a anunțat meniul. „Supă de curcan", ne-a informat ea, cu o lingură în mână, îmbrăcată într-un capot alb, ieșind din bucătăria dinspre care emanau mirosuri ciudate.

M-am uitat la tata, care era absorbit de știri și nu băga de seamă. Pe mine mă îngrijora capacitatea mea fizică de a ingera ce ne oferea mama și am făcut ce fac de obicei atunci când sunt stresat - am rostit cu voce tare un gând pozitiv, într-un efort de a avea cea mai bună reacție cu putință.

— Dar mie îmi place curcanul, corect?, mi-am spus eu.

Tata continua să se holbeze la televizor.

— Mă întrebi sau îmi spui?, a întrebat el fără să-mi arunce măcar o privire.

— Îți spun; mie îmi place curcanul.

— Bun, a răspuns el, adăugând după o pauză: Și ce naiba poate să însemne asta pentru mine?

Mi-am dat seama că era într-o dispoziție mai puțin veselă, așa că am oprit conversația. Verbalizarea afinității mele pentru curcan m-a ajutat și m-am simțit mai încrezător în capacitatea mea de a mânca supa.

După câteva minute ne-am așezat la masă și mama ne-a umplut castroanele cu un lichid maroniu, plin de cocoloașe, care arăta cam așa cum îmi închipuiam că arată diareea unui urs. În castron pluteau atât bucăți albe, cât și roșii, într-o zeamă de consistența unui ovăz apos. Ne-am uitat toți unii la ceilalți, inclusiv mama. Am băgat lingura în castron, având grijă să evit bucățile și să iau doar lichid. Am ridicat lingura lent și cu atenție, ca un spion care se pregătește să înghită o capsulă otrăvitoare. Am sorbit. Și am scuipat imediat.

— Isuse Hristoase, încercăm să luăm masa aici, la naiba!, a strigat tata, scăpându-și lingura pe masă.

— Nu pot să înghit chestia asta! Am încercat!, am spus eu, în timp ce Evan se prăpădea de râs.

— Nu ai încercat, a răspuns mama.

— Ba am încercat! Nu pot s-o mănânc! E prea scârboasă!

— Asta primesc copiii săraci. Asta e ideea, să înțelegem prin ce trec niște oameni mai puțin norocoși decât noi, ne-a spus mama.

— Am înțeles! Dar vreau să mănânc altceva!, am spus eu, cu ochii plini de lacrimi.

— Toată lumea să facă liniște. Să ne ținem gura și să mâncăm, a intervenit tata.

După care a luat o lingură de supă.

— Isuse Hristoase! Este incredibil de dezgustător. Nu pot mânca așa ceva, a adăugat după ce a înghițit conținutul lingurii.

— Vezi!, am făcut eu.

— Nu, voi doi mâncați, a răspuns el, arătând spre mine și Evan. Eu, nu.

— CE?!, am țipat eu.

M-am ridicat, m-am repezit afară din bucătărie, am urcat la mine în cameră și am trântit ușa. Am presupus că mama va urca după mine în câteva momente, va spune ceva care să mă împace și mă va invita în bucătărie pentru o cină adevărată, cum ar fi spaghete cu chifteluțe sau pui cu cartofi prăjiți. Ba poate că și plecase la Jack in the Box să-mi ia un sandvici cu pui picant și crocant, preferatul meu, ca să se revanșeze pentru acest experiment culinar crud și traumatizant.

Au trecut zece minute, dar la ușa mea nu a bătut nimeni. Mi-am promis să nu ies din cameră până ce nu vine cineva după mine. Au mai trecut zece minute, apoi o oră, apoi trei ore, până s-a făcut zece seara, ora de culcare. Am stins lumina și m-am băgat în pat, fiert de nervi și flămând. Apoi s-a deschis brusc ușa.

— Hei, mamă, am spus eu încercând să par nervos, crezând că venise să mă bage în pat așa cum făcea în fiecare seară.

— Nu, eu sunt, a răspuns tata, apropiindu-se de mine ca o umbră, luminat doar de becul chior din hol.

— Aa, salut, am răspuns eu rece.

S-a așezat pe pat și și-a pus o mână pe umărul meu.

— Ești o pacoste, dar te iubesc, a spus el, râzând pentru sine.

Nu i-am răspuns.

— Știu că ești nervos. Ba înțeleg chiar și *de ce* ești nervos.

— Ba nu, nu înțelegi, am spus eu sigur pe mine.

— Hai, te rog, ai zece ani. Cred că înțeleg un mucos de zece ani.

Discuția noastră nu-mi alina cu nimic supărarea și vedea și el asta. I s-a înmuiat tonul vocii.

— Crezi că, dacă tu ai fost obligat să mănânci, atunci trebuia să mănânc și eu. Dar eu am zis că voi trebuie să mâncați și eu nu, iar acum ești supărat, așa-i?

— Mda, sunt.

— Eu am fost sărac. Maică-ta la fel. Mă străduiesc din răsputeri să nu ai parte de multe chestii pe care le-am trăit eu în viața mea.

— Și de ce nu poate fi asta una dintre chestiile alea?, am întrebat eu.

— Băiete, e vorba despre o săptămână cu mâncare de rahat. Maică-ta a fost flămândă toată copilăria ei. Când te ridici de la masă cu așa o atitudine, o faci să se simtă ca naiba. Ca și cum i-ai spune că te doare în cot de felul în care a trăit ea. Înțelegi?

I-am spus că înțelegeam și el mi-a explicat de ce l-a enervat comportamentul meu.

— Mâncarea era foarte importantă în copilăria mea. Nu e vorba doar despre ce mâncam, noi din asta ne câștigam pâinea. Așa că genul ăsta de crize mă afectează, a spus el.

— Dar tu de ce poți să nu mănânci? Mama mănâncă și doar a fost deja săracă. Tu de ce ai voie să nu mănânci?, am insistat eu.

A tăcut pentru o clipă, după care și-a retras mâna de pe umărul meu.

— Păi, din două motive. În primul rând, eu cunosc valoarea banului, pentru că mă spetesc în fiecare zi pentru niște nenorociți de bani - ceva ce tu nu ai făcut niciodată.

— Dar și mama muncește, l-am întrerupt eu.

— Ajungem la cel de-al doilea motiv: maică-ta e mult mai de treabă decât mine.

M-a sărutat pe frunte și a ieșit din cameră.

Despre înregistrarea video a dimineții de Crăciun

„Bun, să zâmbiți când desfaceți cadourile... Nu, zâmbește și uită-te la cameră, nătărăule."

Despre statul la cort în excursiile cu familia

„Nu, eu rămân acasă. Voi faceți o excursie în familie, eu fac una fără familie. Credeți-mă, va fi mai plăcut pentru toată lumea."

Despre carnetul de note plin cu nota A

„Măiculiță! Ești isteț – nu-mi pasă ce spun oamenii despre tine! Glumesc, n-a spus nimeni că n-ai fi isteț. Spun oamenii alte lucruri, dar asta nu."

Despre înțepătura unei albine

„Gata, gata, calmează-te. Simți că ți se strânge gâtul?... Simți nevoia să te caci?... Nu, n-are nicio legătură cu înțepătura, da' atâta te-ai agitat că m-am gândit că poate ai nevoie."

Despre cum poți să-ți dai seama că s-a stricat mâncarea

„De unde mama naibii să știu eu dacă mai e bună? Mănâncă. Dacă ți-e rău, înseamnă că nu mai era bună. Frate, voi credeți că eu am ochi microscopici."

Despre cum te porți cu bătăușii

„Vei da și de mârlani, dar nu uita: nu dimensiunea găurii curului tre' să te preocupe, ci cât căcat iese pe acolo."

Despre liniște

„Vreau doar liniște... Isuse, asta nu înseamnă că nu te plac. Înseamnă doar că în momentul ăsta îmi place mai mult liniștea."

Nu toată lumea trebuie să o încaseze

„Căcat, am uitat să te iau, așa-i?... Îmi pare rău. Oricum, eu de-acum nu mai antrenez echipa aia de doi lei."

CÂND AVEAM ZECE ANI, tatăl meu s-a oferit, voluntar, împotriva instinctelor sale, să antreneze echipa din Little League din care făceam parte. Șase luni mai târziu, în primăvara lui 1991, cariera de antrenor a lui Sam Halpern s-a încheiat în mod abrupt și furios.

În 1972, când tata s-a mutat în Point Loma, suburbia noastră din San Diego era mai degrabă o comunitate militară. El făcuse marina, astfel că atmosfera familiară și locuitorii cu mentalitate similară cu a sa l-au făcut să se simtă bine-venit. De-a lungul anilor însă, oamenii cu bani s-au interesat tot mai mult de cartierul nostru situat lângă plajă, motiv pentru care casa noastră modestă cu trei dormitoare a fost înconjurată de căsoaiele apărute ca ciupercile după ploaie. Tata nu era deloc mulțumit de asta. „Refuz să devin un nenorocit de vecin al corporatiștilor", ne-a anunțat el după ce un cuplu de tineri s-a mutat lângă

noi, în locul unuia dintre ultimii ofițeri care mai trăia pe strada noastră.

În consecință, în adolescența mea, echipa locală de Little League, Tom Ham's Lighthouse*, era alcătuită din odraslele celor pe care îi detesta tata, în mare parte copii răsfățați și lipsiți de respect. Am știut de la bun început că poate nu era cea mai bună idee ca tata să antreneze echipa, dar el iubea baseballul și mă iubea pe mine, două motive suficiente, cred, pentru el.

Singura regulă impusă de tata a fost ca toți copiii să joace un număr egal de reprize în fiecare meci, indiferent de aptitudinile lor. „E Little League, cei mai mulți dintre voi jucați ca niște cizme, dar e în regulă. Singura cale de a nu fi mai slabi de-atât e să jucați", ne-a spus el la primul antrenament.

Așa că eu și restul coechipierilor mei jucam câte patru din cele șase reprize, prin rotație, pe toate posturile în teren. Uneori rotațiile nu se potriveau și de fiecare dată eu eram cel care trebuia să stea pe tușă trei reprize consecutive în loc de două.

— Tu chiar ești bun și știi și tu asta. Ceilalți pișă ochii imediat când îi scot de pe teren, mi-a spus el, încercând să mă consoleze.

— Deci, dacă plâng, pot să joc? Nu e corect.

— Nu, dacă plângi, tot pe tușă stai, ba chiar mai mult, pentru că ai plâns că stai pe tușă într-un amărât de meci din Little League. Viața e nedreaptă, iar tu ești fiul meu.

În primele două luni ca antrenor principal, tata nu și-a făcut prea mulți fani printre jucători sau părinții acestora, care considerau că regula lui privind timpul de joc egal pentru toată lumea era inadmisibilă. La un moment dat în timpul unui meci, tatăl unui copil a început să vocifereze

* În traducere liberă, „Farul lui Tom Ham". Este și numele unui celebru restaurant din San Diego (n.r.).

la el din tribune, pe motiv că fiul său stătea prea mult pe bancă.

— Pierdem din cauza ta! De ce-l ții pe cel mai bun jucător pe bancă?! Este o tâmpenie!, a țipat tatăl colegului meu smiorcăit.

— Cel mai bun jucător? Ăsta la ce meci s-o fi uitat?, a mormăit tata pentru el.

Părintele respectiv a continuat să-și exprime nemulțumirea, fără să observe nervii și frustrarea crescândă a tatălui meu. Când s-a încheiat în sfârșit repriza, antrenorul Halpern a țâșnit de pe bancă și a dat buzna în tribune.

— Toată lumea joacă un număr egal de reprize, asta e regula mea. Aici e Little League, nu vreun nenorocit de campionat mondial. Aripa noastră dreaptă se scarpină în fund tot meciul, dar *el* înțelege regula. Voi ce nu pricepeți?

Izbucnirea lui i-a calmat pentru moment pe părinți, dar eu auzeam bombănelile colegilor mei în culise.

După vreo săptămână, la antrenament, m-a bătut pe umăr un puști pe nume Marcus. Când m-am întors cu fața către el, mi-a spus: „Tata zice că taică-tu e un dobitoc".

Neștiind cum să răspund, am rămas ca trăsnit câteva momente. „Nu, nu este. Taică-tu se înșală", i-am spus într-un final.

Apoi mi-a lovit o minge în fluierul piciorului. Când m-am întors, am observat că-mi trecuse rândul la aruncarea pe linia de fund, iar mingea o aruncase tata, pentru că nu eram pe fază.

— Fii atent, băiete. Nu sta acolo cu degetul în fund.

Tata nu prea mă ajuta să-i iau apărarea.

Părinții și copiii răzgâiați au ajuns să se ia tot mai mult de el la fiecare antrenament. El își propusese ca experiența asta să nu fie despre altceva în afară de baseball, dar nu era. Era mai mult un exercițiu nesolicitat de toleranță și autocontrol.

În fine, fricțiunile au ajuns la apogeu în timpul unui antrenament din luna mai. Era o zi toridă, iar puștii au hotărât că nu au chef să facă exercițiile de încălzire, pe care tata le învățase la marină. După o serie de alergări rapide dintr-o parte în cealaltă a terenului, unul dintre băieți a refuzat să-i mai asculte ordinele.

— Asta e o prostie. La baseball alergările nu sunt importante. Orice antrenor adevărat știe asta, a strigat coechipierul meu, poziționându-se țanțoș în fața tatălui meu.

În clipa în care sunetul vocii băiatului rebel a atins urechile liderului nostru neînfricat, tata a avut aceeași reacție ca Bruce Willis la finalul filmului *Al șaselea simț*, când personajul își dă seama că era mort de mult: șoc și confuzie totală, urmate de respirații adânci, menite să-l calmeze. Eforturile lui de a rămâne detașat au fost inutile.

Discuția a scăpat de sub control și a degenerat în urlete.

— Atunci să-ți antrenezi tu echipa ta și să mă pupi în fund!, a țipat el către un grup de paisprezece puști și un asistent secund îngrozit de frică, pe nume Randy, care se oferise să antreneze echipa doar pentru că-l părăsise nevasta și avea nevoie de ceva care să-i alunge gândurile de la ea.

În acel moment Randy nu era cel mai stabil om din punct de vedere emoțional.

— Sunt ai tăi, Randy! Fă-ți de cap!

Tata a plecat ca din pușcă la mașină și s-a cărat. Din păcate, fiind atât de nervos, a uitat că trebuia să mă ia și pe mine. Ne aflam la cinci kilometri de casă și nu era cazul să rog vreun alt părinte să mă ia și pe mine – toți puștii se zgâiau la mine, iar Randy părea pe punctul să izbucnească în plâns –, așa că am decis să plec pe jos.

O oră mai târziu, când mai aveam două străzi până acasă, tata a tras mașina lângă trotuarul pe care mergeam și a lăsat geamul în jos. *„Căcat, am uitat să te iau, așa-i?"*

Am dat din cap afirmativ. *„Îmi pare rău. Oricum, eu de-acum nu mai antrenez echipa aia de doi lei.”*

Tata a continuat să vină la meciuri și să urmărească atent evoluția echipei și după ce a renunțat la postul de antrenor principal. Ne antrenam împreună în zilele în care echipa avea liber.

— Randy nu știe niciun căcat despre jocul ăsta. Aruncă mingea ca o femeie care joacă *darts*.

Așa am ajuns, două zile pe săptămână, să exersăm aruncări, doar el și cu mine. Iar apoi, într-o bună zi, a schimbat traseul pe care îl urmam.

— Unde mergem? Terenul e în cealaltă direcție.

— Mergem să-l luăm pe Roger. Va juca și el cu noi.

Roger era de departe cel mai ciudat puști din echipă. Puțea înfiorător, a fructe stricate amestecate cu Old Spice*. Era un aruncător destul de bun, doar că ceda psihic în toiul reprizelor și claca groaznic.

— De ce îl iei pe Roger?, l-am întrebat pe tata.

— Te învăț aruncări. El e celălalt jucător al echipei bun la aruncare. M-am gândit să vă învăț pe amândoi dintr-un foc.

Am parcat în fața casei lui Roger, iar el ne aștepta afară. Ne-am antrenat împreună câteva săptămâni. După antrenamente tata ne lua înghețată. Nu am spus nimic nimănui, pentru că eram deja suficient de antipatizat și așa, fără să fiu asociat cu Roger.

În penultimul nostru meci am jucat cu unii dintre cei mai buni adversari. Eu am jucat la aruncare în primele trei reprize și am ținut scorul strâns. Roger a intrat în reprizele patru și cinci și le-a stricat jocul adversarilor, echipa noastră preluând conducerea la finalul reprizei a cincea. În repriza a șasea, în timp ce Roger ieșea pe movilă, unul dintre părinții copiilor din cealaltă echipă s-a ridicat de la

* Marcă americană de deodorant pentru bărbați (n.r.).

locul său din peluză și s-a așezat în spatele gardului care se afla la trei metri de careu. Se numea Steve și era un tip solid, cu o burtă proeminentă, de băutor de bere. Genul de gagiu cu care s-ar bate Popeye când coboară de pe vapor în port.

Steve încerca să încurce toate aruncările lui Roger.

— Nu e în stare să arunce bombe, prindeți-i aruncările! O să alerge pe lângă voi, țipa Steve la fiul său și la colegii acestuia.

A încercat să-l intimideze pe Roger spunându-i comentarii defăimătoare la fiecare aruncare. Iar Roger a continuat să arunce, fiecare aruncare mai slabă decât cea de dinainte. În cele din urmă a început să plângă pe movilă, aruncând mingile la doi metri sau mai mult depărtare față de zona de bătaie. Randy l-a scos din joc. Când a venit pe bancă lângă mine, Roger suspina. Randy l-a băgat în teren pe fiul său, tot Randy, care arunca la fel ca tatăl său și care a clacat după șase runde. Am pierdut lejer.

După meci, tata a venit la mine şi mi-a spus:

— Așteaptă-l pe Roger. Îl ducem noi acasă. Dar mai întâi tre' să rezolv ceva.

S-a dus în parcare, unde Steve îl ajuta pe fiul său să-și strângă bulendrele. Am aşteptat circa treizeci de secunde, după care m-am dus după el, deși nu aveam voie, dar nu aveam chef să stau cu Randy şi Randy. Obiceiul lor de a îmbrățișa pe toată lumea de rămas bun în loc să facă semne cu mâna sau să bată palma mi se părea dubios.

Când m-am apropiat, am observat că tata și Steve discutau aprins.

— Face parte din joc, Sam, îi spunea Steve.

— Căcat, i-a răspuns tata.

— Ai grijă, Sam.

— Taică-su e un bețiv și toată familia e un dezastru și tu știi asta. Şi tu vii aici și țipi la el și încerci să-l încurci de

parcă ar fi Major League, doar pentru ca fiul tău să câştige un meci în Little League? Eşti adult, la naiba! Ce dracu' e în neregulă cu tine?

Steve a mai mormăit ceva, s-a urcat în maşină alături de fiul său, Kevin, și a plecat.

Tata ne-a dus la înghețată înainte să-l lăsăm pe Roger acasă. Pe drum spre casă nu am vorbit prea mult. Nu înțelegeam exact ce se întâmplase, dar știam că tata era furios pe Steve și mi-am spus că poate îl pot înveseli cumva.

— Nici mie nu-mi place de Steve, tată. E gras, la fel ca fiul său, și se cred buni, dar sunt buni doar pentru că sunt mai grași și mai mari decât restul oamenilor.

Tata a continuat să tacă în timp ce parca maşina pe aleea casei noastre. Apoi s-a întors către mine:

— Fiule, nu am înțeles o boabă din ce-ai spus acolo. Scoateți crampoanele înainte să intri în casă, mi se pare că ai călcat într-un rahat de câine.

Despre ceremonia de absolvire a clasei a opta

„Sărbătoriți că ați terminat clasa a opta? Abia ce am fost acum doi ani la ceremonia de absolvire a clasei a șasea! Doamne Dumnezeule, de ce nu dau câte o petrecere de fiecare dată când reușiți să vă ștergeți bine la fund?"

Despre pubertate

„Cum îți merge cu pubertatea?... De unde știu că ești la pubertate? Ah, ce să zic, poate mi-au dat de bănuit cei trei sute de floci pe care îi lași pe colac de fiecare dată când folosești toaleta."

Despre bomboanele mâncate în timpul filmului *Lista lui Schindler*

„Ce vrei – bomboane? Ăștia aruncă oameni în camera de gazare și tu salivezi după un Skittles?"

Despre gustările câinelui pe care le-a mâncat din greșeală

„Cârnăciori pentru câine? Asta am mâncat? De ce mama dracului i-ai pus în același dulap cu restul? Da' buni mai sunt, să-mi trag una. Nu o să îmi fie rușine din cauza asta."

Despre preselecția echipei de fotbal american a bobocilor din liceu

„Nu te las să te înscrii, ești prea slăbănog... Nu, îmi pare rău să te anunț, dar nu ai voie să faci orice vrei și în mod sigur încă nu ești bărbat."

Despre comportamentul lui Bob Saget, gazda emisiunii *America's Funniest Home Videos**

„Ține minte mutra asta. E mutra unui om care se urăște."

* În traducere liberă „Cele mai amuzante clipuri realizate de amatori din America" (n.t.).

Despre intimidare

„Nu e nimeni atât de important. Toți oamenii mănâncă, se cacă și și-o trag, la fel ca tine. Bun, poate nu la fel ca tine. Tu ai problemele alea cu stomacul."

Despre efectele medicinale ale șuncii

„Îți faci prea multe probleme. Ia nişte şuncă... Ce? Nu, nu ştiu dacă o să te facă să te simți mai bine, dar am prăjit prea multă."

Dă tot ce poți și, când nu e suficient, găsește rapid o soluție

„Te rog, scutește-mă; să stai închis în dormitorul tău nu seamănă cu statul la pârnaie. Nu stai cu grija niciunui viol în grup."

TATA A APRECIAT ÎNTOTDEAUNA EDUCAȚIA și munca serioasă. „Dacă muncești mult și studiezi mult, dar te ratezi, e în regulă. Dacă nu faci nici una, nici alta, atunci ești un mare ratat", mi-a spus în nenumărate ocazii. Însă o experiență de școlar plăcută depinde de mulți alți factori, dincolo de efort. Poate cel mai important dintre aceștia este gradul de adaptabilitate socială.

În primele clase de liceu* aveam 1,52 metri înălțime și cântăream 36 de kilograme, purtam ochelari cu rame gigantice și - potrivit bunicului meu - vocea mea suna ca a unei femeiuști. La vremea când, într-o excursie la Sea World, un artist mi-a făcut portretul caricaturizat, îmi cunoșteam destul de bine înfățișarea fizică încât să nu mi se pară exagerat desenul său. Eram practic un personaj pe care un scenarist leneș l-ar inventa lucrând în silă:

* „Primele clase de liceu" se referă la clasele a șaptea și a opta, finalul gimnaziului în sistemul românesc (n.t.).

tocilarul clasic. După părerea mamei, să fii „ciudat" însemna să fii creativ. Când mă pregăteam să trec în clasa a șaptea, l-a convins pe tata să mă mute la o școală de artele spectacolului, unde toți copiii erau niște ciudați. Dar după un an au ajuns la concluzia că școala era o pierdere de vreme.

— Nu i-am văzut să te influențeze să *creezi* sau să *joci* ceva un an întreg. În condițiile astea, nu prea are rost să plătești suplimentar ca să mergi la o instituție care se numește Școală de Creație și Artele Spectacolului, mi-a spus tata când m-a anunțat că urma să revin la școala normală.

La începutul clasei a opta creșterea mea încă se amâna și arătam la fel ca în anul precedent. De fapt, cred că vocea mea era chiar mai pițigăiată. Am înțeles destul de bine cum avea să fie clasa a opta încă din primele cinci minute ale primei zile.

— Justin Halpern, am răspuns când diriginta mi-a cerut să mă prezint.

Un băiat mare, Andre, care purta mustață, s-a aplecat spre mine și a spus „Hei, *puto*[*]".

— Ce-i?, am răspuns eu nervos.

— De ce vorbești ca o curvă?

Să dăm pe repede înainte, la clasa a noua. Mai luasem câțiva centimetri în înălțime, mă simțeam mai încrezător și eram numit „poponar" cu până la 85% mai rar. Aveam câțiva amici și toți cei care se luaseră de mine în clasa a opta mă lăsau acum în pace.

Tata m-a simțit când am venit acasă binedispus și mulțumit după prima săptămână de școală.

— Parcă ai pasul ceva mai vioi, mi-a spus. Arăți de parcă tocmai ai scăpat de diaree.

---

* „Curvo", în limba spaniolă (n.r.).

Doar că noua mea stare de fericire și viață socială m-au făcut să neglijez orele. La primul raport parțial din clasa a noua aveam media generală 2,33*, ceea ce nu era prea bine, dar nu mi s-a părut chiar așa *groaznic*. Tata a fost de altă părere.

— Nu e așa rău? Dar nu ești la MIT**, frățioare, ești în clasa a noua! Uite ce căcat ai făcut aici!, mi-a spus, fluturând foile raportului cu note. Ai luat un amărât de C la jurnalism de clasa a noua? Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Lucrezi pentru nenorocirea aia de *New York Times*? Nu ai fost în stare să livrezi un mare articol despre corupție? Isuse! Incredibil!

După ce părinții mei s-au sfătuit cum să redreseze notele mele aflate în cădere liberă, tata a venit la mine și mi-a spus că nu aveam voie să ies o săptămână din cameră, cu excepția mersului la școală și la baie. Și mesele le luam în cameră.

— CE?!, am strigat. E ridicol! Sunt o grămadă de copii care iau note mai slabe decât ale mele. Și este doar un raport parțial, nu raportul final!

— Bla-bla-bla, nici nu vreau să-ți aud melița. Ești prea deștept pentru notele astea. Înseamnă c-ai fost leneș și n-ai făcut nimic, mi-a răspuns tata.

— E incredibil! Mă închizi la pușcărie! Asta e pușcărie! Pentru media 2,33!

— Te rog, scutește-mă; să stai închis în dormitorul tău nu seamănă cu statul la pârnaie. Nu stai cu grija niciunui viol în grup.

Materia care mă trăgea cel mai mult în jos era matematica, dar nu eram singurul în situația asta, după cum am descoperit chiar a doua zi la școală. Două treimi dintre

* Media 2,33 echivalează în sistemul american cu nota C. Se calculează în funcție de creditele obținute de elev, notele individuale și orele petrecute la școală (n.r.).

** Acronim pentru Massachusetts Institute of Technology (n.r.).

elevi, printre care și eu, luaseră F. Profesorul era un tip foarte dur, care ne spunea adesea că nu ne va ajuta. Ori ne descurcam, ori ne trântea pe toți.

În prima noapte de închisoare, tata s-a întors de la serviciu, și-a tras pe el niște nădragi de casă și a venit la mine în cameră.

— Scoate cartea de mate. Vom vindeca acest caz de prostie, mi-a spus, în timp ce se așeza lângă mine pe pat, arătând spre un teanc de cărți care zăceau sub un morman de haine. Doamne, dar deschide o fereastră, miroase a hoit aici.

Am început să ne uităm prin carte și a înțeles rapid că nu doar că nu știam să rezolv problemele, dar că nu aveam nici măcar noțiunile de bază pentru a le aborda.

— Nu v-au învățat căcaturile astea?, m-a întrebat tata.

I-am spus că nu ne învățaseră, pomenindu-i și de profesorul care ne-a somat să ne descurcăm, pentru că altfel ne pică.

— Ce? Asta e vrăjeală. Ce fel de dobitoc zice așa ceva? Eu tre' să stau de vorbă cu profesorul ăsta. Mâine vin la împuțita aia de școală.

A doua zi la școală am stat numai în bancă, îngrozit de gândul că tata ar putea să apară în orice moment. Știți sentimentul ăla când te urci în montagnes russes și aștepți prima cădere în gol? Imaginați-vă asta și adăugați o diaree. Cum aveam eu în ziua aia, după combinația de *queso fundido** mâncate la restaurantul mexican cu o seară înainte și cutiile de bomboane Nerds la care molfăisem toată dimineața. Pauzele dintre ora unu și ora trei le-am petrecut alergând de la clasă până la toaletă și înapoi la clasă, rugându-mă să nu vină tata cât sunt la baie.

* În traducere liberă „brânză topită" (în limba spaniolă). Fel de mâncare mexican, preparat din brânză flambată, puternic condimentată, și cârnați (n.r.).

Apoi, în cea de-a patra pauză, l-am văzut în capătul holului, tocmai îi explica un om de serviciu cum să ajungă la sala de engleză. A înaintat și s-a oprit în dreptul ușii, patrulând încolo și încoace cu servieta în brațe. M-am făcut mic la locul meu. Dar un puști amețit, Brandon, s-a aplecat spre mine ca să mi-l arate pe tata cu degetul.

— Pun pariu că tipul ăla e de la FBI sau de undeva, mi-a spus.

— Nu e, am mormăit eu.

Când a sunat de pauză, am ieșit pe hol și tata mi-a spus: „Strânge-ți chestiile, mergem să-l vedem pe profesor".

— Nu putem face asta după ore, tată? De ce trebuie să vii în timpul orelor?

— Fiule, liniștește-te. Vreau doar să vorbesc cu omul. N-o să-i tai capul ca să-mi fac nevoile în gâtul lui, a răspuns el. Doar dacă mă provoacă.

Am plecat spre bungaloul de la marginea campusului, unde se reunea clasa de matematică. Începuseră deja să vină elevi, iar profesorul nostru ursuz stătea la catedra sa din colțul clasei. Arăta ca Dustin Hoffman, acoperit cu o epidermă compusă din ziare uitate la soare. Tata a intrat valvârtej și s-a dus direct la profesor. Eu am rămas în expectativă pe hol, încercând să mă fac nevăzut pentru colegii mei.

— Tu ești profesorul de matematică?, a mârâit tata.

Profesorul l-a măsurat cu privirea, deranjat.

— Eu sunt. Vă pot ajuta cu ceva?

Cei aproximativ zece elevi prezenți urmăreau scena.

— Ăla de-acolo, de-afară, e copilul meu. Și e în clasa ta, i-a spus tata.

M-am pitit după un arbust.

— Justin, treci încoace. Ce tot faci, băiete?

Am ieșit de după arbust și am urcat treptele bungaloului.

— Acum îl arzi; și e în regulă. Dacă nu merită notă de trecere, pică-l de nu se vede. Dar am făcut cu el acasă și el nu știe noțiunile de bază, pentru că nu i-ai învățat, a spus tata.

— Aceasta este o clasă pentru avansați: elevii care nu țin pasul ar trebui transferați la o clasă mai potrivită nivelului lor. Eu predau neschimbat de doisprezece ani încoace, a răspuns profesorul.

— Mă doare-n cot câți ani ai predat la fel la clasa asta. Fiul meu mi-a spus că i-ai picat pe toți și i-ai făcut să se simtă ratați, a ripostat tata, arătând cu mâna către copiii din clasă - copii care, în general, nu credeau despre ei că sunt ratați. Aici avem o problemă, a mai adăugat.

Cred că în punctul ăla profesorul a înțeles că nu avea de-a face cu un caz clasic de părinte furios, ci mai degrabă cu unul care-l făcea să pară un idiot în fața elevilor săi, așa că l-a tras pe tata afară din clasă. Am făcut schimb de locuri, eu intrând înăuntru. Toți colegii se uitau la mine, clasa fiind aproape plină de-acum. M-am așezat la locul meu, încercând să evit contactul vizual. Din zece în zece secunde mai auzeam și câte o frază de dincolo de ușă. Profesorul zbiera „Nu voi tolera așa ceva!", iar tata răspundea: „DA-DA! Ba chiar *vei* tolera asta".

— Frate! Taică-tu îl joacă pe degete pe domnul Jensen. Frumooooos, a rânjit la mine colegul de bancă.

După câteva minute a intrat profesorul în sală, cu pielea lui tăbăcită ceva mai colorată acum de furie. Imediat a intrat și tata, venind direct la banca mea.

— Nu-ți bate capul să fii atent aici. De mâine mergi la altă clasă, mi-a spus, înainte să iasă din încăpere.

La cină s-a purtat ca și cum nu se întâmplase nimic deosebit, dar când mă pregăteam de culcare m-a chemat să stau lângă el pe canapeaua din sufragerie.

— Hai să fim onești. Nu ești vreun Einstein, dar să nu lași niciodată idioți precum profesorul de mate să te facă

să crezi că ești prost. Ești cât se poate de deștept și de priceput la alte lucruri. Știi asta, da?

— Mda.

— Nu spune *mda* așa, ca un nătărău. Să te aud că o și crezi. Spune-mi că știi că ești priceput la anumite chestii.

— Mă pricep la anumite chestii.

— Așa e. Te pricepi la anumite chestii. Să-l ia naiba pe profesorul ăla de mate, mi-a spus. Și încă un lucru, a adăugat. Mâine, înainte de ore, să mergi la consilierul tău. Cred că se fac transferuri la una dintre clasele alea în care folosesc calculatorul pentru orice.

Despre ratarea meciului încheiat la zero al echipei mele de liceu în favoarea vizionării Kentucky Derby

„Înfrângere la zero, frate?! Și l-am ratat... Căcat. Eh, măcar derby-ul a fost fantastic, dacă asta te face să te simți mai bine."

Despre ratarea următorului (și ultimului) meu meci încheiat la zero, un an mai târziu, din exact același motiv

„Îți bați joc de mine! Să nu le mai programeze în ziua derby-ului. E ridicol."

Despre prietenie

„Ai prieteni buni. Îmi plac. Nu sunt genul care i-ar trage-o prietenei tale, dacă ai avea așa ceva."

Despre prietenie, partea a doua

„Nu am nevoie de mai mulți prieteni. Prietenii doar îți cer ca să-i ajuți la mutat. Ducă-se. Sunt prea bătrân. Am terminat cu mutările."

Despre spargerea accidentală a veselei

„Dumnezeule, cu tine parcă suntem la o nuntă grecească. Trebuie să înveți să te coordonezi, că momentan te faci de râs din cauza asta."

Despre petrecerile fără adulți

„Nicio șansă... Mda, tu ești responsabil, dar i-am văzut eu pe puștii de la școală; dacă nu ar fi așa tăntălăi, ar fi deja infractori."

Despre folosirea prezervativelor

„Voi pune un pumn de prezervative în torpedoul mașinii... Nu mă interesează că nu vrei să vorbești cu mine despre asta, nici eu nu vreau să vorbesc cu tine despre asta. Crezi că eu am chef să ți-o tragi tu în mașina

mea? Nu. Dar și mai puțin de-atât îmi doresc să plătesc pentru o sarcină nedorită din cauză că nu ai găsit prezervative la îndemână."

Despre alegerea meseriei

„Trebuie să faci ceva ce-ți place... Prostii, sigur *nu* ai mai auzit discursul ăsta, din moment ce în prezent lucrezi la fast-foodul Mervyn's."

Despre statul la coadă la bilete ca să vezi filmul *Jurassic Park*

„Nu există niciun film pentru care să stau la coadă la bilete mai mult decât durează filmul în sine. Ori căutăm altceva, ori eu plec și tu vii acasă cu taxiul."

La sfârșitul zilei trebuie să știi că ai luat cea mai bună decizie pentru tine

„N-am de ce s-o încasez eu pentru filmul porno al altcuiva."

ÎNTR-O ZI, DUPĂ-AMIAZA, pe când aveam paisprezece ani, amicul meu Aaron a dat buzna acasă la mine, leoarcă și gâfâind. După figura lui încordată mi-am dat seama că urma să-mi comunice cel mai important lucru din câte auzisem în viața mea. Și așa a fost.

— Frate, am găsit un film porno pe alee în spate la 7-Eleven, mi-a spus Aaron.

A scos din rucsac o casetă video cu o copie a filmului *New Wave Hookers**, al cărei ambalaj uzat și murdar arăta fără urmă de îndoială că nu Aaron era primul proprietar al casetei. Am reacționat ca niște fermieri care găsesc un sac de bani pe câmpul lor, după care am devenit brusc paranoici și suspicioși unul față de celălalt. Înțelegând că trebuia să cooperăm ca să nu dăm cu piciorul unei asemenea șanse, am decis să procedăm frățește. Eu urma să iau caseta în prima și cea de-a treia săptămână din lună, Aaron o lua în a doua și a patra săptămână.

---

* În traducere liberă, „Noul val de târfe" (n.t.).

Cred că am văzut de cincizeci de ori filmul ăla, dar nu știu nici până azi care era scenariul, deoarece nu am trecut niciodată de minutul douăzeci. Puteam viziona caseta doar în camera părinților mei, unde se afla singurul aparat video din casă, ceea ce mă transforma într-o gazelă care descoperă că singura baltă pe o rază de o mie de kilometri e plasată lângă culcușul unor lei. Dar nu m-am gândit nicio clipă că *n-ar merita*. Așteptam să plece ai mei, apoi intram la ei în cameră și-mi făceam treaba. Ba mi-am făcut chiar și un plan pentru situațiile în care auzeam ușa de la intrare: cu o mână îmi trăgeam chiloții de pe glezne, în timp ce cu cealaltă mână apăsam EJECT, apoi scoteam caseta și apăsam dintr-o singură mișcare butonul de comutare pe TV, astfel încât să nu se prindă că folosisem aparatul video. Un plan bine gândit, eficient, care nu a dat greș niciodată.

Din nefericire, tot am fost prins.

M-am trezit într-o dimineață cu tata călare pe mine, fluturându-mi în nas copia filmului *New Wave Hookers* de parcă ar fi fost un bilet câștigător la loterie. Violasem regula esențială a consumului de pornografie: nu lăsa indicii în aparatul video.

— Nu mă interesează dacă te uiți la filme porno, n-ai decât, mi-a spus. Dar: a) nu o face la mine în cameră (ultimul lucru pe care mi-l doresc când vin de la muncă e să mă așez pe urmele tale nasoale și b) nu accept ca maică-ta să găsească pornografie în camera mea și să creadă că-mi aparține. Pentru că atunci devine problema mea, iar eu n-am de ce s-o încasez pentru filmul porno al altcuiva.

— Îi vei spune mamei?, am întrebat eu panicat.

— Nu, o să țin secretul ăsta atât timp cât nu o faci în dormitorul meu, mi-a răspuns el, făcându-mi cu ochiul.

Am ridicat mâinile încrezător, crezând că după o discuție ca de la bărbat la bărbat îmi va înapoia caseta.

„Ha, frumoasă încercare." S-a răsucit pe călcâie și a plecat râzând, ținând caseta sub braț.

Momentul în care îți găsește taică-tu o casetă porno și râde de tine e un moment stânjenitor în viața oricărui adolescent. Și mai stânjenitor a fost a doua zi dimineață, când m-am trezit cu mama peste mine fluturând exemplarul din *New Wave Hookers*. Tata mă trădase!

După ce a terminat să-mi explice cât de dăunătoare era industria porno și cât de rupt de realitate era sexul pe care îl promova, toate pe un ton ridicat, am ieșit din sufragerie ca un individ ce tocmai traversase tot Pământul ca să răzbune moartea cuiva.

— Hei!, am strigat la tatăl meu care își mânca porția zilnică de cereale.

M-a privit cu o figură care parcă spunea „Ai grijă ce cuvinte alegi în continuare".

— I-ai spus mamei despre - iar continuarea am spus-o șoptit - *caseta porno*. Mi-ai promis că nu-i spui, am mai adăugat eu în gura mare.

A pus ziarul deoparte, m-a privit și a spus pe un ton calm:

— Mda, m-am gândit la asta. Era prea riscant pentru mine ca să nu-i spun. Nu trebuia să lași caseta în video. Te-a trădat penisul, băiete. Te-a făcut să gândești anapoda. Nu e ultima oară când o va face.

Despre disfuncția erectilă a unui prieten de familie mai vârstnic

„Eu nu înțeleg de ce vin oamenii la mine când nu li se scoală. Dacă aş şti cum să repar chestia asta, aş goni cu trei sute de kilometri la oră într-un Ferrari, în direcția opusă acestei case."

Despre nenumăratele mele absențe de la serile de dans din timpul liceului

„Te plângi că nu mergi, nu înțeleg de ce nu te duci pur și simplu?... Păi, găsește-ți o parteneră... Încearcă mai multe fete... Doamne Dumnezeule, băiete, nu mai pot continua discuția asta că mă deprimă ca naiba. Fă ce dorești."

Despre antrenament

„Nimănui nu-i place să se antreneze, dar ce e mai bine: să te antrenezi sau să fii jalnic?... Hai, scutește-mă, mai bine să te antrenezi decât să fii jalnic."

Despre posibilitatea de a fi salvat de un salvamar

„Ce căutai atât de departe? Tu nu știi să înoți... Fiule, ești un sportiv bun, dar am văzut eu ce înțelegi prin înot. Parcă ești un puști retardat care încearcă să strivească furnici în genunchi."

Despre spargerea celei de-a treia ferestre a casei vecinului într-un singur an

„Ce naiba e cu tine? Este a treia oară! Știi, deja cred că e problema vecinului... Nu, nu este problema lui; este problema ta, doar că în momentul ăsta nu suport ideea că ADN-ul meu a fost cumva implicat în ceva atât de stupid."

Despre cheta pentru meciul de baseball de la sfârșitul anului școlar

„Mie să-mi spui doar câți bani vrei să-ți dau ca să nu te ridici niciodată de pe canapeaua asta."

Despre jocurile video

„Nu poți să-ți iei și tu unul... Du-te și te joacă la prietenii tăi. Și dacă tot ajungi la ei, vezi cum faci să le mănânci mâncarea și să le folosești toaleta."

Despre cât de important este să urmărești știrile de seară

„Gata, să vorbim mai puțin că încep știrile... Poți să ai și tuberculoză, că doar n-o să se agraveze în următoarele treizeci de minute."

Despre momentul potrivit pentru a face cadouri

„Da, i-am făcut un cadou. Și-a scos piatra de la rinichi. Când pișî un pietroi pe puță, meriți mai mult de-o bătaie de încurajare pe spate."

Despre prima lecție de condus

„Prima regulă: mașina are cinci roți. Ce pute așa?... OK, regula de dinaintea primei reguli: dacă te pârțâi într-o mașină care staționează ești un mitocan."

Încrederea este calea către inima unei femei, ori cel puțin către pantalonii ei

„Nimeni nu vrea să se culce cu unul care nu s-ar culca cu el însuși."

ÎNTRE FINALUL PRIMULUI AN DE LICEU și începutul celui de-al doilea am crescut douăzeci și cinci de centimetri. Aveam brusc 1,82 metri înălțime. „Începi să arăți a bărbat, cumva", mi-a spus tata în ziua în care am împlinit șaisprezece ani, în timp ce mușcam din fileul mignon pe care îl comandase pentru mine la Ruth's Chris Steak House.

Partea proastă a acestei creșteri accelerate era că nu mă simțeam cu adevărat stăpân pe corpul meu. Mă mișcam de parcă aș fi fost controlat de cineva suferind de paralizie cerebrală. Vestea bună era că – în ciuda faptului că abia dacă făceam câțiva metri fără să mă împiedic de ceva – eram capabil să arunc destul de tare o minge de baseball. Am fost trecut pe poziția de aruncător în echipa principală a liceului, pentru care am obținut numeroase lovituri libere și pe care am condus-o către multe victorii.

A fost anul în care antrenoarea majoretelor a decis să susțină echipa școlii, obligând majoretele să participe la

toate meciurile echipei. Meciurile de baseball de liceu seamănă destul de mult cu festivalurile studențești de film, unde te duci din obligație față de cineva implicat și după două ore repetitive de „acțiune”, în care îți amorțește creierul, feliciți în fugă persoana pentru care ai venit și pleci cât mai repede. Nu e nevoie să mai spun că majoretele petreceau majoritatea timpului făcându-și temele sau privind de pe margine cum crește gazonul. Dar tata, care asistase la majoritatea meciurilor mele, era de altă părere.

— Am văzut cum se uită la tine, mi-a spus într-o seară, când ne întorceam cu mașina acasă.

Am încercat să-i explic că nu se uitau nicicum la mine; că dacă se uitau totuși la ceva în timpul meciurilor, se uitau la ceas, în speranța că nu mai era mult și meciul se termina.

— Rahat, mi-a răspuns.

Din fericire, a lăsat-o așa. Dar nu pentru mult timp.

De obicei, duminica tata se trezea devreme ca să meargă la Gogoșăria Winchell's ca să cumpere peste zece gogoși pentru micul dejun al familiei, inclusiv șase spirale cu glazură de ciocolată special pentru mine. Dar într-o primăvară din 1997 am descoperit dimineață că pe masa de lângă bucătărie, unde mâncam de regulă, nu mă aștepta nicio cutie cu gogoși.

— Îmbracă-te să mergem după gogoși, mi-a spus, în timp ce mă târâiam eu amețit prin sufragerie.

Am tras pe mine niște pantaloni scurți de baschet și un tricou și am plecat cu Oldsmobile-ul lui argintiu. Când am deschis radioul și el s-a grăbit să-l închidă, mi-am dat seama că vrea să vorbim despre ceva.

Apoi am trecut de Winchell's.

— Credeam că mergem să luăm gogoși, i-am spus.

— Nuu, mergem să luăm un mic dejun adevărat, mi-a răspuns el, în timp ce trăgea în parcare la un Denny's local.

— Ăsta-i un Denny's, am exclamat eu.

— Exact, și tu ești regina Angliei.

Am intrat și tata i-a făcut semn ospătăriței pentru o masă de două persoane. O alta angajată ne-a dus în colțul cel mai îndepărtat al restaurantului, unde ne aștepta o măsuță pătrată, lipită de una mai mare, rectangulară, împărțită de șase băieți de colegiu mahmuri, dintre care doi purtând tricouri prin care celebrau vremurile bune ale frăției lor de la San Diego. Mesele erau practic lipite una de alta, în afară de o parte rabatabilă care fusese lăsată în jos ca să sugereze vag existența unei intimități. După ce ne-am așezat, tata i-a comandat chelneriței să ne aducă două sucuri de portocale. După ce a plecat, și-a îndreptat atenția spre mine.

— Sunt bărbat, îmi place să fac sex, a declarat.

Băieții de colegiu de lângă noi au înghețat, după care au început să râdă pe înfundate. Tot mai panicat, am realizat că avea de gând să-mi livreze versiunea lui de discuție despre sex aici și acum, la Denny's.

— Nu... Nu, tată. Despre ce vorbești? Poate nu ar trebui să mâncăm aici. Cred că ar trebui să mergem în altă parte. Nu trebuie să mâncăm aici. Să mergem, să mergem.

— Despre ce mama naibii vorbești? Abia ne-am așezat aici. N-o fi cea mai bună mâncare la Denny's, dar căcaturi din astea mănânci tot timpul, a spus tata, exact în momentul în care ospătărița lăsa sucurile pe masă.

I-am zărit cu coada ochiului pe băieții de colegiu, care ne priveau de parcă plătiseră bilet să ne vadă. Nu m-ar fi surprins dacă vreunul dintre ei scotea un pungoci de popcorn. Indiferent față de lipsa mea tot mai accentuată de confort, tata a continuat să povestească cum „s-a distrat din belșug" în tinerețe și cum s-a culcat cu un număr, aparent, semnificativ de femei.

— Eu nu-s așa de arătos. N-am fost niciodată. Dar m-a durut în cot. Tu nu arăți rău. Arăți mai bine decât arătam

eu. Dar nu-i problemă, că nu ne plătește nimeni să ne tragem în poză, nu-i așa?

Am dat din cap aprobator, în timp ce auzeam cum unul dintre vecini scotea un „oho”, stârnind un nou val de râsete din partea amicilor lui.

Apoi tata m-a învățat că singura cale prin care poți cunoaște femei e să „te porți ca și cum știi ce faci. Să nu-ți pese dacă îți spun că nu te plac. Se va întâmpla și asta. Dar nu tre' să-ți pese ție de asta. Altfel noi, ăștia, nu ne-am culca vreodată cu cineva”.

Ospătărița era la trei metri de noi și se apropia în viteză să ia comanda. Eu îmi ieșeam din minți. Mi se părea că toți oamenii din Denny's – toți oamenii din San Diego – ne ascultau, ne priveau și râdeau de noi, iar eu îmi doream doar să înceteze. Așa că am făcut ceva ce am făcut destul de rar cu tatăl meu: i-am tăiat-o.

— Tată, poți, te rog, să treci la subiect? Nu vreau să vorbim despre asta cât stăm aici, cu toți oamenii din jurul nostru, i-am spus, privind în stânga și-n dreapta, ca să înțeleagă că eram ascultați și că mă simțeam aiurea.

A luat o pauză, cât să arunce un ochi prin restaurant și să-i țintuiască cu privirea pe băieții de colegiu de lângă noi, care și-au ascuns repede privirile.

— Adică ție îți pasă de ce cred toți oamenii ăștia, nu? Deși nu l-ai cunoscut niciodată pe niciunul, nu?

A dat din cap, a luat ziarul de lângă el și a început să citească, ceea ce era cumva și mai straniu, pentru că mă lăsase brusc fără nimic de făcut, cu dosul paginilor ziarului în fața ochilor, singur cu umilința mea. Am comandat și am așteptat în liniște până când ospătărița a adus omleta comandată de tata și clătitele comandate de mine.

— Tată, ce-ai vrut să spui?, am spart eu în cele din urmă gheața, cu voce scăzută.

— Băiete, tu tot îmi spui că nu te plac fetele. Nimeni nu vrea să se culce cu unul care nu s-ar culca cu el însuși.

— Asta e tot ce voiai să spui?, l-am întrebat.

— Nu. Dar dacă ție îți pasă ce ar putea gândi despre tine niște străini la Denny's, atunci nici nu mai contează ce aveam de spus.

I-am spus să lase ziarul. L-a lăsat pe masa unsuroasă și m-a privit în ochi.

— Deci de asta m-ai adus aici? Un fel de test, ca să vezi dacă mi-e rușine?

— Fiul meu, par eu genul de om care să planifice ceva? Eu am vrut doar să mănânc ouă și să stau de vorbă cu tine. Lasă-mă să termin măcar una dintre acțiuni.

Despre munca în curte

„Ce faci cu grebla aia?... Nu, nu greblăm... Ce-i aia? Stiluri diferite de greblat? Există un singur stil, restul sunt prostii. Ghici ce stil ai tu?"

Despre armonia cu natura

„Nu sunt sigur că poți numi asta o aventură dificilă... În primul rând, aveai un nenorocit de minivan la doișpe metri de sacul de dormit."

Despre fata care mi-a refuzat prima mea invitație la balul de absolvire

„Mda, nasol, îmi pare rău să aud asta. Hei, mi-ai văzut pe undeva borseta?... Evident că-mi pasă de ce mi-ai spus, ți-am spus deja că-mi pare rău să aud asta. Doamne, dar nu pot să empatizez cu tine și să-mi caut în același timp borseta, sau ce?"

Despre încercările mele de a fi activ în cultura urbană

„Ce cauți, dom'le, pe podea, ce tot te învârți așa acolo?... Nu știu exact ce este breakdance-ul, dar sincer sper că nu seamănă cu ceea ce faci tu."

Despre vânzarea mult iubitului său Mercury Cougar, model 1967, cu două uși

„Asta se întâmplă când ai o familie. Faci sacrificii. (Pauză) Sacrificii multe. (Pauză și mai lungă) Cel mai bine pentru voi ar fi să stați departe de mine zilele astea."

Despre testul SAT

„E doar un test, nu uita. Dacă dai chix, nu înseamnă că ești un ratat. Altfel spus, încearcă să nu dai chix. E destul de important."

Despre alegerea colegiului potrivit

„Nu alege un loc doar pentru că ți se pare că acolo o să ți-o tragi la greu... Nu, nu, ăsta e un criteriu pentru multe chestii, dar nu în cazul ăsta."

Despre regulile care trebuie respectate atunci când împrumuți mașina

„Mi-ai luat mașina, acuma miroase a căcat. Dacă tu miroși a căcat, te privește. Dar dacă îmi împuți mașina, e problema mea deja. Du-o undeva să-i scoată duhoarea de căcat."

Despre ora stingerii

„Nu mă interesează la cât vii acasă, numai nu mă trezi. Asta e regula: să nu mă trezești."

Despre descoperirea gelului de păr

„Arată bine, dar miroși ciudat. Nu pot să-l ating. Seamănă cu un amestec de alcool și – nu știu – căcat, parcă."

Să începi întotdeauna cu dreptul

„Un mucos de trei ani nu are dreptul să se poarte ca un nesimțit."

ÎN TIMPUL ADOLESCENȚEI MELE, familia obișnuia să meargă cam o dată pe an la Champaign, Illinois, la mătușa Naomi, unde se întâlneau câteva generații de Halperni. Spre deosebire de tatăl meu, rudele lui sunt oamenii cei mai prietenoși, calzi și umani din câți am cunoscut. De fiecare dată când mergeam să-i vizităm în Vestul Mijlociu, mă simțeam ca la un Crăciun special; toată lumea purta pulovere multicolore, în nuanțe vesele, și toți adulții exclamau când mă vedeau „Uită-te la tine! Ce mare și frumos te-ai făcut!", înainte de a se întoarce la mama și la tata cu un zâmbet ca să le spună „Ce drăgălaș este, nu?". Tata răspundea de fiecare dată la fel: „Mda, aștept cecurile cu drepturi de autor, ca să mă retrag din activitate", după care râdea dubios de mult, uneori până rămânea fără aer și începea să horcăie din piept, în timp ce noi, restul, așteptam liniștiți, îmbrăcați cu puloverele noastre Technicolor, să termine cu hohotele.

La întâlnirea anuală din Illinois din noiembrie 1997, au fost prezenți și destul de mulți verișori mici și agitați.

Simpatici cu toții, dar mie mi-a plăcut în special de Joey, un băiețel de trei ani. Ultima oară îl văzusem cu câteva luni înainte, de ziua lui, la casa unui văr din Seattle. Era atât de încântat că este ziua lui, că a alergat aproape o oră cu viteză maximă prin toată casa vărului nostru, oprindu-se din minut în minut în fața câte unei rude cât să strige: „ESTE ZIUA MEA FERICITĂ DE NAȘTERE! OH, DAA!". Era ca un mic David Lee Roth, ațâțând mulțimea la un concert Van Halen, chiar înainte să înceapă piesa „Jump". De fiecare dată când se oprea la mine, i-o luam înainte și-l întrebam până să deschidă gura: „E ziua de naștere a lui Joey?!". Atunci îi scânteiau ochii de parcă aș fi levitat în fața lui și începea să țipe: „ESTE ZIUA MEA FERICITĂ DE NAȘTERE! OH, DAA!". Cred că am repetat de vreo douăzeci și cinci de ori schema, până când a venit fratele meu Dan la mine și mi-a spus: „Frățică, încetează".

Deci acum, la reuniunea de familie, îl vedeam pe Joey prima dată după ziua lui de naștere. În clipa în care m-a văzut, i s-a luminat fața într-un rânjet, a alergat spre mine și a început să țipe: „ESTE ZIUA MEA FERICITĂ DE NAȘTERE! OH, DAA!". Am râs și i-am spus că mă bucuram să-l văd, dar salutul meu a ocolit urechile lui. Continua să repete la nesfârșit fraza noastră de joacă. În primele zece minute, rudelor li s-a părut drăguț, i-au zâmbit sau l-au ciufulit cu gesturi tandre. Tata fusese la baie cât a durat numărul de papagal drogat al lui Joey, iar când a ieșit, a rostit simplu „Salut, Joey".

— ESTE ZIUA MEA FERICITĂ DE NAȘTERE! OH, DAA!, a țipat acesta, înainte de a o zbughi la fugă.

Tata s-a întors la mine:

— E ziua lui Joey?

În timp ce îi explicam situația tatălui meu, m-a întrerupt chiar Joey.

— ESTE ZIUA MEA FERICITĂ DE NAȘTERE!

Tatăl meu vorbeşte cu toată lumea, indiferent de vârstă, de parcă s-ar adresa unui medic în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, aşa că ştiam destul de bine cum aveau să decurgă lucrurile.

— Lasă-l să obosească, tată.

— Dar nu i-ar plăcea dacă oamenii l-ar privi ca pe un idiot, nu?, a răspuns tata.

— Nici nu ştie că ceilalţi oameni gândesc. Are trei ani.

— Un mucos de trei ani nu are dreptul să se poarte ca un nesimţit.

Ca la un semn, Joey a ţâşnit în viteză maximă prin cameră, ţipând „ESTE ZIUA MEA FERICITĂ..."

— Nu, a intervenit tata, tăindu-i avântul.

Joey s-a oprit.

— Ziua de naştere a lui Joey?, a spus micuţul, cu totul nesigur pe el.

— Nu, Joey, nu e ziua ta fericită de naştere. Trebuie să încetezi să le mai spui oamenilor că e ziua ta.

Joey părea confuz şi speriat, ca o dansatoare dezbrăcată care iese din tort şi constată că a nimerit la o petrecere de copii.

Tata a îngenuncheat la nivelul lui Joey şi a rostit apăsat „Nu este - Ziua - Ta".

Apoi s-a auzit un ţipăt ascuţit din gâtul micuţului. Au început să-i curgă şiroaie de lacrimi şi a fugit din cameră, cu braţele atârnându-i pe lângă corp ca nişte spaghete uitate pe foc.

Tata s-a ridicat de jos şi s-a întors către mine, ignorând complet privirile dezaprobatoare ale celorlalţi membri ai familiei. „Da, e dur să descoperi că nu e ziua ta, dar acum e mai bărbat", a spus tata cu satisfacţie.

Despre nasul meu sângerând

„Ce s-a întâmplat? Te-a pocnit careva?... Ce face? E uscat aerul? Fă-mi o favoare şi spune-le oamenilor că ai fost pocnit în mutră."

Despre sistemul democratic

„Diseară mâncăm peşte... Bine, să votăm. Cine vrea peşte la cină?... Mda, democraţia e de căcat când nu-ţi convine, nu?"

Despre cum să rămâi un gentleman indiferent de situaţie

„Eu, personal, nu am apelat niciodată la o prostituată, dar dacă ai plătit bani ca să faci sex cu un străin, asta nu înseamnă că tre' să te porţi ca un măgar după aia."

Despre închirierea unui apartament, deși colegiul meu se afla la 20 de minute de casă

„Zici că vrei independență?... De fiecare dată când rostești cuvântul ăsta, îl înlocuiesc cu *bani*. Așa e mai ușor să spun nu."

Despre descoperirea primelor mele aventuri cu marijuana

„Destul de tare, nu?... Așa e? Atunci avem păreri diferite. Dar să nu-i spui maică-tii că am spus asta. Spune-i că am țipat la tine și te-am făcut cretin. De fapt, nu-i spune nimic. Vezi, sunt paranoic și fără să fumez ceva."

Despre abandonarea unei urmăriri de 140 de metri în primul meu meci de baseball la colegiu

„Dumnezeule. Nici măcar nu a fost un *home run**; ăsta era un experiment spațial despre care s-ar fi scris în analele științifice sau pe undeva."

* Un procedeu din jocul de baseball (n.r.).

Despre participarea la festivalul de film studențesc în cadrul căruia a fost proiectat primul meu scurtmetraj

„Mi-a plăcut tot... Da, la naiba, știu care a fost al tău, era ăla cu mașina... A, căcat, am crezut că ăla e și am plecat după. Nu te lua de mine, festivalul ăsta e ca o ședință de trei ore de examinare a prostatei."

Despre responsabilitatea muncilor casnice

„Ești om în toată firea, studiezi la colegiu, dar tot în casa mea locuiești, la naiba! Ha! Când o spun cu voce tare sună și mai aiurea pentru tine."

Despre angajarea ca bucătar la Hooters

„Tu, bunul meu prieten, nu ești atât de prost pe cât am crezut eu inițial."

Despre întâlnirea cu prima mea iubită, angajată la Hooters

„Am crezut că are sânii mai mari. Îți spun sincer. Nu e ceva de bine sau de rău, doar ceva la care mă gândeam."

Trebuie să crezi că faci măcar cât o ceapă degerată

„Tu ești bărbat, ea e femeie, frate! Asta-i tot ce contează, la naiba!"

NU SUNT PRIMUL DINTRE BĂIEȚII FAMILIEI HALPERN care stă la ai lui la vârsta de treizeci de ani. La fel au făcut și frații mei mai mari. Evan e cu nouă ani mai mare decât mine și, la fel ca Dan, este produsul primei căsnicii a tatălui meu. Cred că este omul cel mai amabil și politicos din câți veți întâlni. În plus, s-ar putea să fie singurul absolvent al Humboldt State University, California de Nord, care nu a fumat niciodată marijuana. Neștiind ce să facă după terminarea colegiului, și-a petrecut câțiva ani făcând diferite meserii în mai multe orașe. Dar la douăzeci și opt de ani s-a trezit că locuiește din nou acasă, cu mine, tata și mama, care l-a crescut de când avea șapte ani și pe care o consideră mama lui. Nu a fost neapărat cel mai bun moment din viața lui.

La vremea aceea eu mergeam la colegiu în San Diego, lucram la Hooters în Pacific Beach, un oraş situat pe țărmul oceanului, dar locuiam cu părinții. În urmă cu un an, eu și Dan, cel mai bun prieten al meu, candidaserăm,

în glumă, la Hooters și, ce să vezi, ce să vezi, Hooters căuta bucătari și ne-a angajat. În ciuda a ceea ce ar putea crede un adolescent, a devenit destul de repede cel mai nasol loc de muncă. Când treci peste gândul că din toate părțile ești înconjurat de sâni, realizezi că postul implică ceva gătit, o grămadă de curățenie și multe femei cu probleme de încredere în sine care țipă la tine că nu le-ai prăjit cartofii la timp. Am vorbit deschis – și frecvent – cu toți cunoscuții mei despre ura mea față de locul ăsta de muncă, ajungând mereu să mă consolez cu gândul că „Dar putea fi mai rău, puteai să speli vasele la Hooters".

Când Evan m-a întrebat „Hei, îmi poți face rost de un post de spălător de vase la Hooters?", mi-am dat, așadar, seama că nu o ducea prea grozav. Își dorea să lucreze acolo, deși mă auzise plângându-mă la nesfârșit de jobul meu. Așa că l-am ajutat.

Cinci nopți pe săptămână, Evan pleca de la laboratorul de cercetare a somnului la care făcea voluntariat și venea la Hooters, unde se apuca de spălat vase, îmbrăcat cu pantaloni și cămașă cu mânecă lungă. Apoi se ducea acasă, dormea și o lua de la capăt a doua zi.

Tata era îngrijorat că Evan părea pierdut și nefericit și chiar mai îngrijorat că nu ieșea cu fete.

— E un băiat arătos. La douăzeci și ceva de ani trebuie să ți-o tragi și chestii din astea. Are nevoie să cunoască fete, i-a spus tata mamei într-o seară la cină, în timp ce Evan curăța sosul de pe farfurii la restaurant.

Tata a decis să intervină pentru a anima viața romantică a lui Evan.

Într-o seară, când s-a întors de la muncă, s-a dus la el și i-a spus:

— Am o gagică pentru tine, băietane (tata îi spune lui Evan „băietan", pentru că e cel mai înalt din familie).

— Sunt destul de ocupat, tată, i-a răspuns Evan.

Dar tata aranjase deja o întâlnire cu fata necunoscută, iar fratele meu, spre deosebire de mine, nu are obiceiul să se ia la harță.

— O să-ți placă de ea, i-a mai spus tata, în timp ce Evan scutura din cap îngrijorat.

Am fost surprins că Evan nu i-a cerut mai multe detalii despre fată, dar nu e stilul lui. Mai târziu, când l-am întrebat despre lipsa lui de reacție, mi-a explicat: „Eu cam fac ce spune tata. Tu te iei în gură cu el și țipă la tine. Eu m-am gândit că îi ajunge un copil cu care se ceartă și ăla ești tu".

În următoarea sâmbătă, Evan le-a cerut celor de la Hooters să-l lase să plece mai devreme. Eu lucram în față, la bucătărie, și am văzut când a plecat. Era plin de apă de la chiuvetă și arăta de parcă căzuse pe o grenadă cu sos iute și sos de brânză.

— Frățică, te duci la întâlnire cu gagica de care zicea tata?

— Îhî, a răspuns el, pe jumătate adormit. Put îngrozitor. Cred că ar trebui să fac un duș, a adăugat.

Și dus a fost.

După câteva ore am terminat și eu tura, mi-am dezlipit uniforma de pe mine și am condus până acasă fără tricou ca să nu împuțesc mașina cu miros de pui și resturi de mâncare. Am sărit direct în duș și când am ieșit l-am găsit pe tata adormit în fotoliul lui rabatabil din sufragerie. Apoi am auzit ușa și l-am văzut pe Evan intrând în vârful picioarelor în hol și luând-o spre camera lui ca pisica din desene animate care încearcă să nu trezească buldogul. M-am băgat imediat în seamă, fără să-mi dau seama că fratele meu încerca să se vâre în pat fără să discute cu nimeni.

— Cum a fost, frate? E frumoasă?, am strigat eu entuziast.

În momentul în care tata s-a oprit din sforăit, Evan a fost străbătut de un fior de groază.

— Băietane, cum a fost?, a întrebat tata, încheindu-se la halat.

— A fost bine, dar acum sunt obosit, a răspuns Evan, încercând să se furișeze spre camera lui.

— Aiurea. Treci înapoi aici și povestește-mi.

Deși de regulă e reținut și modest, uneori explodează. Cum s-a întâmplat atunci.

— E rezident la neurochirurgie, iar în trecut a fost Miss Oklahoma sau ceva de genul ăsta!, a țipat Evan deodată, cu o privire de dement.

— Știu - treabă bună, nu?, a spus tata, oarecum contrariat din cauza reacției lui Evan.

— NU! Am douăzeci și opt de ani și locuiesc cu ai mei! Spăl vase la împuțitul de Hooters!

Evan înjura rar și absolut niciodată în prezența tatei. Nu știu dacă tata s-a enervat sau a fost șocat, dar a devenit serios destul de repede.

— Ce vrei să spui cu asta?, l-a întrebat pe Evan.

— Vreau să spun că e destul de umilitor să ieși cu o femeie obișnuită să se întâlnească cu medici și fotomodele și mai știu eu ce dracu'!

Apoi au urmat frazele care au pus capac:

— Nu e în liga mea! A fost umilitor!

Tata a pus capul în pământ și a început să repete mormăit „nu e în liga mea", de parcă ar fi fost Indiana Jones încercând să-și dea seama dacă ce i-a spus băștinașul acela ciudat înainte să moară e sau nu un indiciu pentru aventura lui. După care a explodat.

— Asta e o porcărie fără margini!, a țipat.

În momentul ăla am ieșit din sufragerie și am încercat să mă ascund în hol, ca să aud totuși în continuare.

— Nu e în liga ta?! Despre ce ligă vorbești?! Tu ești bărbat, ea e o nenorocită de femeie, frate! Asta-i tot ce contează, la naiba!

După asta n-am mai înțeles nimic din țipetele lor, dar după câteva minute Evan a trecut valvârtej pe lângă mine. Am aruncat un ochi în sufragerie, cât să văd că tatei îi părea rău de cele întâmplate. În mod normal, după câte o ceartă, avea o figură roșie și o expresie de încredere în sine, cum vezi doar la marii lideri după ce țin o cuvântare în fața unei asistențe ostile la Organizația Națiunilor Unite. De data asta părea doar trist. M-am dus la culcare, fără să-l mai supăr și eu.

În următoarele câteva zile nu a deschis nimeni subiectul ăsta. M-am gândit că se risipiseră norii de ceartă. Apoi, după vreo săptămână, când s-a întors de la serviciu, tata ne-a spus mie și lui Evan să intrăm în mașină ca să cinăm la Black Angus care, în opinia mea, era ca un fel de Kansas City Royals* a restaurantelor specializate în biftecuri. Într-adevăr, este o franciză, dar nu are rost să vorbim prea mult despre asta.

— Black Angus?, am spus eu un pic dezamăgit.

— Nu fi nesuferit, a răspuns tata.

Ne-am dus la Black Angus, unde ne-am așezat într-un separeu întunecat, pe canapele cu pielea crăpată, iar tata a comandat trei fleici de vită, felul lui preferat de carne. Habar nu aveam ce gândea Evan, dar mă întrebam ce naiba căutam în acel loc, din moment ce nu era nici sărbătoare și nici nu aveam vreun motiv să celebrăm ceva. De obicei, familia mea mănâncă friptură doar la ocazii speciale.

Tata a schimbat câteva politețuri cu noi, ne-a întrebat cum o ducem, cum ne-a fost săptămâna, după care, chiar în momentul în care ospătărița ne așeza fripturile pe masă, a spus: „Vreau să vă povestesc cum am luat odată mononucleoză infecțioasă de la o stewardesă".

* Club important de baseball din Statele Unite ale Americii, care a fost înființat în 1969, în regim de franciză (n.r.).

A început o poveste lungă și complicată despre cum a cunoscut-o pe stewardesă, cum „au petrecut niște timp împreună" și ce a urmat.

— Am spus tuturor că am luat „mono" de la stewardesa asta. De ce? Pentru că nu-mi venea să cred că o femeie atât de frumoasă se uită la unul ca mine; atât de incredibil mi se părea, că am spus tuturor că mi-a dat „mono". Am ajuns la spital cu un nenorocit de sindrom Guillain-Barré și a început haosul și aproape am murit. Ideea e că mi-a luat mult, foarte mult timp, să înțeleg că sunt interesant în ochii femeilor. Nu trebuie să ajungi să te lauzi că ai luat „mono".

Am rămas în liniște câteva momente, după care tata a chemat-o pe ospătăriță și i-a spus:

— Să vedem meniul cu deserturi; azi sunt în toane bune.

Eu și Evan ne-am privit unul pe celălalt, neștiind dacă trebuia să comentăm povestea lui.

— Ah, tată, ce poveste grozavă, am spus eu sarcastic, încercând să-mi rețin zâmbetul.

Evan a început să chițăie și nu am mai rezistat și am izbucnit în hohote. Tata a scuturat din cap.

— Ei bine, vă bag undeva pe amândoi, a spus. Eu încercam să vă împărtășesc din înțelepciunea mea în relațiile cu femeile.

Asta ne-a făcut să râdem și mai tare, până ce Evan nici nu mai putea să respire, iar patronii restaurantului se uitau cu milă la bietul nostru tată care suporta doi băieți atât de lipsiți de respect. Dar a început să chicotească și el.

— Atât timp cât voi, labagiilor, sunteți fericiți, altceva nu mai contează, ne-a spus, în momentul în care ospătărița se întorcea cu meniul pentru desert.

Despre excursia la Las Vegas cu prima mea iubită

„Vegas? Nu înțeleg; nici tu, nici ea nu sunteți suficient de mari pentru jocuri de noroc. Tot ce poți face la vârsta ta e să închiriezi o cameră de hotel – ah, am înțeles. Bine lucrat."

Despre momentul în care a descoperit că începe să devină mai scund odată cu trecerea vârstei

„Am 1,80 metri înălțime. Aveam 1,83, tu-i mama mă-sii. Frate, chelia și scaunele neregulate nu sunt suficiente pentru Dumnezeu, nu? Tre' să ne frece bine de tot."

Despre moartea primului nostru câine

„A fost un câine bun. Fratele tău e destul de mâhnit, așa că fii blând cu el. A avut un ultim moment frumos cu Brownie, înainte să-l arunce veterinarul la gunoi."

Despre momentul în care am fost părăsit de prima iubită

„Ascultă, înțeleg că ești supărat. Dar aveți amândoi nouăsprezece ani, doar nu te gândeai că o să ți-o tragi doar cu ea toată viața. Astea-s vorbe ridicole de adolescenți."

Despre încercările mele de a ascunde mahmureala

„Ești bolnav, nu? Te rog! Trăsnești a băutură și minciuni. Nu te apuca să-i spui minciuni despre băutură sau cai unuia din Kentucky, fiule."

Despre căutarea cadourilor pentru ziua lui

„Dacă nu e whisky sau pantaloni de casă, ajunge la gunoi... Nu, să nu te apuce creativitatea. Nu e momentul. Acum e momentul whisky-ului și al pantalonilor comozi."

Concentrează-te pe viață, moartea e partea ușoară

> *„Când mor, mor. Nici nu mă doare capu', că nu e problema mea. Dar n-am chef să mă cac pe mine până când ajung acolo."*

DEȘI MAMA PROVENEA DINTR-O FAMILIE CATOLICĂ, iar tata a învățat multe despre iudaism și obiceiurile iudaice, chiar dacă nu a fost un om religios, părinții au hotărât să ne crească într-un mediu complet laic. Tatăl meu nu e un admirator al religiei instituționalizate. El este om de știință, crede în știință și cu asta basta. „Omul să creadă ce vrea curu' lui. Dumnezeu e o țestoasă, orice, mă doare-n cot. Eu am credințele mele", mi-a spus odată la micul dejun, când l-am întrebat prima dată despre Dumnezeu. Aveam unsprezece ani.

De fapt, singura mea experiență în materie de educație religioasă s-a petrecut când mama a insistat să îmi descopăr „rădăcinile mele iudaice". Așa că m-a trimis într-o tabără pentru copii cu un părinte evreu și unul catolic care voiau să afle mai multe despre iudaism, undeva în nordul ținutului San Diego. După trei ședințe, rabinul a început

să se plângă părinților mei de insistența cu care îi ceream să-mi demonstreze existența lui Dumnezeu.

— Păi, și ce i-ați răspuns?, l-a întrebat tata pe rabin.

— Am discutat cu el despre conceptul de credință și cum Dumnezeu...

— Ascultați-mă, eu cred că pur și simplu îi pare rău că sacrifică duminicile pentru asta. Fără supărare, i-a tăiat-o tata rabinului.

Nu m-am mai dus în tabără.

Dar contactul meu cu religia nu mi-a spulberat frica de moarte. La fel ca mulți dintre noi, m-am temut întotdeauna de moarte și am fost adesea tulburat de întrebarea *Eu totuși ce caut aici?* Fiind crescut într-un mediu în care influența religioasă sau spirituală lipsea cu desăvârșire, nu am primit niciodată un răspuns - sau ceva care să mă ajute în clipele în care anxietatea m-a copleșit. Auzeam din când în când despre moartea vreunei celebrități sau a cuiva din familie și atunci începeam să mă gândesc la moarte, amintindu-mi că nu știam ce urma să se întâmple cu mine, unde urma să ajung ori dacă aș fi fost conștient de ceea ce mi se întâmpla. De fiecare dată când gândurile mele o luau razna astfel, simțeam cum îmi creștea pulsul, cum mă albeam la față, fiind nevoit până la urmă să mă întind în pat.

În timpul unui antrenament cu echipa de baseball a colegiului, am aflat că un fost coleg de liceu murise într-un accident de mașină. Cum spuneam mai sus, am amețit așa de rău că a trebuit să mă întind. Colegilor și antrenorilor care m-au întrebat *de ce* mă întinsesem le-am oferit scuza care nu stârnește niciodată comentarii: „Cred că am diaree".

Atunci mi-am dat seama că trebuia să învăț cât de repede să tratez ca un adult frica mea de moarte, care probabil nu avea să mă răpună, dar era, oricum, paralizantă. Am decis să vorbesc cu tata despre asta, din moment ce el era

omul cel mai liniştit din câţi cunoşteam când venea vorba despre moarte.

— Când mor, mor. Nici nu mă doare capu', că nu e problema mea. Dar n-am chef să mă cac pe mine până când ajung acolo, era replica pe care am auzit-o de nenumărate ori din gura lui. Îmi doream şi eu o atitudine ca asta. Sau cel puţin să înţeleg cum de era atât de detaşat pe subiectul ăsta.

Aşa că într-o dimineaţă, când stătea la masa din bucătărie, mânca nişte cereale şi-şi citea ziarul, m-am aşezat lângă el şi mi-am pus şi eu un castron de cereale. După ce am ascultat o vreme cum ronţăiam amândoi cele două porţii, recomandate zilnic, de grâu întreg natural şi orz, am îndrăznit să deschid gura.

— Hei, tată. Am o întrebare.

A tras ziarul în jos ca să mă vadă.

— Despre ce e vorba?, m-a întrebat.

Am luat-o pe ocolite, filosofând despre religie şi posibilitatea existenţei Raiului şi a Iadului, până ce mi-a retezat-o:

— Există undeva la orizont vreo întrebare?

— Ce crezi că se întâmplă după ce murim?

A lăsat ziarul jos şi a înfulecat o lingură mare cu cereale.

— Păi, ne aşteaptă o eternitate de neant, a spus el banal şi a reluat lectura ziarului.

— Ce vrei să spui prin „neant"?, am întrebat eu, simţind cum inima începe să-mi bată mai tare.

A lăsat din nou ziarul.

— Neant, ştii tu. Nimic. Nici nu poţi descrie aşa ceva, că nu e ceva. Nu ştiu, dacă te face să te simţi mai bine, imaginează-ţi un întuneric infinit, fără niciun zgomot, fără nimic. Ce zici de asta?

Inima îmi bătea tot mai tare şi am început să ameţesc. Nu înţelegeam cum poate să creadă asta şi să pară netulburat în

același timp. În plus, ideile lui despre moarte îmi accentuau teama că ar putea fi ceva infinit. Am avut întotdeauna o obsesie cu măsurarea timpului. Într-o seară, în timpul colegiului, când am fumat iarbă, colegii de cameră m-au găsit programând iar și iar cronometrul cuptorului cu microunde la cincisprezece secunde, ca să țin mai ușor socoteala minutelor scurse. Acum mi se spunea nu doar că nu puteam spera la o Viață de Apoi, dar că dincolo de moarte nu exista nimic în afară de neant, ba încă o infinitate de neant.

— De unde știi asta? Nu poți ști, e doar o părere, i-am spus.

— Nu. Nu este o opinie. E ceea ce se va întâmpla. E adevărul, mi-a răspuns el, luând din nou ziarul în mână. Simțeam că leșin, așa că m-am ridicat împleticit de la masă și am pornit spre camera părinților mei, unde am găsit-o pe mama întinsă pe pat. Ea și-a dat seama imediat că era ceva în neregulă.

— Justy, arăți foarte rău! Ce s-a întâmplat?, mi-a spus ea, lovind ușor cu palma salteaua, semn că mă invita să mă așez lângă ea.

I-am povestit ce-mi zisese tata, iar ea a încercat să mă liniștească, spunându-mi că, desigur, el nu avea de unde să știe ce se întâmplă după moarte.

— Parcă nu a fost niciodată mort, nu? Și doar mort poți ști ce se întâmplă după moarte, nu-i așa?, a murmurat ea cu blândețe.

— Mda, cred că ai dreptate, am spus eu, doar pe jumătate convins.

În momentul ăla tata a intrat în cameră, iar mama l-a privit fix în ochi și i-a spus:

— Sam, spune-i că nu știi ce se întâmplă după ce murim. El știe că nu știi, dar, te rog, spune-i.

— Nu-i spun nimic. Eu știu prea bine ce se întâmplă și i-am spus deja.

După care a părăsit camera.

În noaptea aia am dormit foarte puțin. Tot încercam să mă obișnuiesc cu ideea unui neant infinit. Ultima oară avusesem asemenea probleme cu somnul când aveam cincisprezece ani și m-am perpelit jumătate de noapte disecând întruna filmul *Înapoi în viitor II* și cum ar arăta cartierele orașului după intervențiile temporale ale lui Michael J. Fox. Atunci mă ținea treaz amestecul de entuziasm și confuzie, acum eram treaz din pricina terorii.

După ce m-am frământat și m-am foit o mare parte din noapte, am renunțat în cele din urmă la somn și m-am ridicat din pat la 5:30 dimineața. M-am dat jos din pat, am coborât și l-am găsit pe tata la masa din bucătărie, mâncându-și cerealele. M-a invitat să iau loc și m-am așezat.

— Știi care e partea bună din infinitate?, m-a întrebat.

— Nu.

— Nu se termină niciodată. Tu, corpul tău, energia care îl susține, toate ajung undeva după moarte. Nu dispari niciodată.

Era clar că purtase o discuție cu mama.

— Deci spui că vom trăi pentru totdeauna? Ca fantomele și alte chestii din astea?, am implorat eu.

— Nu. Doamne Dumnezeule, trebuie să urmezi un curs de știință sau ceva asemănător. Încerc doar să-ți spun că materia din care ești alcătuit este mereu prezentă și așa va rămâne pentru totdeauna. Așa că singura chestie cu care trebuie să-ți bați capul este momentul prezent. Acum ai un corp, un cap și tot restul. Concentrează-te pe viață, moartea e partea ușoară.

A lăsat lingura jos, m-a privit și s-a ridicat în picioare.

— Acum, dacă îmi permiți, vreau să fac unul dintre cele mai mișto lucruri pe care le poți face cât timp ești în viață: vreau să mă cac.

Despre apelurile telefonice ale agenților de vânzări

„Alo?... Du-te-n mă-ta."

Despre curiozitatea mea asupra fumatului

„Tu nu ești genul fumător... Păi, în primul rând ții țigara aia de parcă masturbezi un șoarece."

Despre insistența de a-mi face un tatuaj

„Poți să faci ce vrei. Dar și eu voi face ce vreau. Adică voi spune tuturor ce tatuaj idiot ți-ai făcut."

Despre păzitul casei

„Sună-mă dacă ia foc ceva. Și nu ți-o trage în patul meu."

Despre serialul *Dosarele X*

„Bun, deci gagica și tipu' cu mutră de adormit și-o trag și după aia caută extratereștri – sau pur și simplu și-o trag și uneori vin extratereștrii după ei?"

Despre prima oară când a folosit cupoane de reducere pentru pensionari

„La dracu', sunt bătrân. Dați-mi chestii gratis."

Despre decizia de a vota pentru George W. Bush sau pentru Al Gore

„Gore pare un filfizon, dar de fiecare dată când îl văd pe Bush, simt că a cam făcut în pantaloni în ultimul an și e îngrijorat din cauza asta."

Despre excursia mea în Europa

„Știu că te gândești c-o să ți-o pui la greu pe-acolo. Nu e un loc magic; e la fel ca aici. Nu fi cretin."

Despre cartoanele cu portretele jucătorilor de baseball

„Dacă le vinzi după ce faci douăzeci de ani, e fie pentru că nu ți-o tragi, fie pentru că ai o problemă cu drogurile."

Nu te grăbi să cumperi tot ce vinde guvernul

> „Ce vreau să spun: dacă rezolvi problema lupilor, toată lumea din oraş te va privi ca pe nebunul care a pus mine de teren ca să scape de lupi."

PE LA NOUĂSPREZECE ANI AM ÎNCEPUT să simt încheieturile ciudat, neplăcut. Ca şi cum s-ar fi ascuns în ele pitici care te gâdilă. Nu era dureros, dar simţeam în majoritatea timpului un disconfort, iar senzaţia era însoţită de un efect secundar la fel de nefericit: spasme musculare frecvente. Încurajat de mama, am mers la medic, dar acesta nu a descoperit nimic în neregulă. „Creşte repede şi ăsta-i preţul pe care îl plăteşte. E firesc. Va trece", ne-a spus doctorul.

Dan, fratele meu, a oferit alt diagnostic: „Poate e din cauză că eşti homosexual", a sugerat el într-o seară, la cină, când mă plângeam tatălui nostru pentru a nu ştiu câta oară.

— Linişte, a lătrat tata la fratele meu. Doare?, m-a întrebat.

— Nu. Dar e... nu ştiu cum... Ciudat.

— Mulțumesc pentru descrierea amănunțită, domnu' Ernest Hemingway. Dacă nu te doare, atunci care-i problema?

— Nu știu, mă forțează să mă întind în pat sau ceva de genul ăsta, am răspuns.

— Face convulsii tot timpul, a ciripit fratele meu.

— Gura ta face tot timpul convulsii, l-a repezit tata, apoi a revenit la mine. Bun, mă anunți dacă începe să te doară.

Din momentul ăla toată lumea din casă a numit neplăcerile mele cu încheieturile drept *The Twitches**, care seamănă cu numele unei boli cu transmitere sexuală luată de aristocrații britanici de la prostituate în secolul al optsprezecelea. Dar era un nume haios și a prins la toți.

În copilărie, tata a ales cu multă grijă medicul de familie. În general, era vorba despre medici cu care avea o relație profesională. Singura dată când m-am plâns că nu-mi pot alege singur medicul, s-a enervat. „Îmi cer iertare, tu ai studii medicale, nu? Ți-ai petrecut ultimii douăzeci și cinci de ani din viața ta nefericită în domeniul medicinei, așa-i? Pe dracu'. Lasă-mă pe mine să aleg medicul și fă-mi o favoare: bagă-ți un deget în fund și taci."

Dar când aveam douăzeci și unu de ani medicul meu s-a mutat, iar tata a avut surpriza de a nu cunoaște pe niciunul dintre medicii menționați în lista oferită de compania de asigurări. Așa se face că m-a lăsat să aleg eu unul.

— OK, ascultă, s-ar putea să sune forțat, dar să alegi pe cineva cu nume evreiesc, m-a instruit el.

— Ești rasist, tată.

— Rasist? Hai, scutește-mă! Nu sunt rasist, dar cunosc o grămadă de medici evrei buni. Să-ți amintesc că și eu sunt un doctor evreu și - știi ceva? - du-te-n mă-ta și alege

* În traducere, „spasmele" (n.t.).

pe cine vrei, a mai spus înainte să iasă nervos din sufragerie.

Am ales un doctor de la spitalul unde lucra el și după câteva luni am mers la un control de rutină. Doctorul era un tip tânăr, scund și brunet. Părea un Tom Cruise evreu... sâsâit. Am trecut prin verificările obișnuite în astfel de situații: ascultarea plămânilor, rotirea capului însoțită de tuse, ciocănitul genunchilor etc.

— Bine, ești sănătos, mi-a spus medicul în timp ce ne pregăteam să încheiem consultația. Mai vrei să-mi spui ceva?

M-am gândit o clipă și, înainte de a spune nu, mi-am amintit de spasme și mi-am spus că ar fi bine să-i povestesc despre acestea. I-am descris simptomele, după care mi-a pus mai multe întrebări și mi-a mai făcut câteva teste fizice, mișcându-mi picioarele înainte și înapoi și presând încheieturile. Mi-a spus să rămân în cabinet și a dispărut câteva minute.

— Ascultă, există un medicament numit Zoloft, mi-a spus când a revenit în cabinet cu o rețetă în mână. Mi-a povestit despre Zoloft și istoria acestuia, sugerând că ar putea să mă ajute.

— Nu știu ce va face, dar știu că poate fi de ajutor. S-ar putea să scapi cu totul de problema încheieturilor. Cred că merită să încercăm, a adăugat.

I-am spus că l-aș încerca bucuros și a completat rețeta, cu care m-am dus direct la farmacie.

În seara aceea am cinat doar cu tata, deoarece mama lucra până târziu. Când m-a întrebat cum fusese la doctor, i-am spus că sunt sănătos tun.

— A, și mi-a prescris o chestie pentru spasme, am spus eu.

— Ce *chestie*?, m-a întrebat el, unindu-și sprâncenele într-o singură formațiune ca un versant de munte păros.

— Păi, ştii, n-a putut să îşi explice cauza spasmelor, aşa că, ştii cum e...

— Nu, nu ştiu. Luminează-mă, a spus el cu dinţi încleştaţi.

I-am spus că-mi dăduse o prescripţie pentru Zoloft.

— Adu-mi nenorocitele alea de pastile imediat!, a ţipat dintr-odată, ridicând o mână în aer de parcă ar fi urmat să invoce prin magie folia de pastile.

— Ce? De ce? Care e problema?

— Habar n-ai pentru ce sunt medicamentele astea. Este un antidepresiv. E un medicament pentru deprimaţi. Eşti deprimat?

I-am spus că nu mă simţeam deprimat, dar că mă săturasem de spasme. Mă ţineau treaz noaptea şi mă simţeam ridicol când încercam să le explic oamenilor de ce mi se mişcă din senin părţi ale corpului.

Tata a respirat adânc.

— Iar faci faţa aia de parcă tre' să te caci urgent. Calmează-te o clipă, mi-a spus şi s-a lăsat pe spate în scaun.

— Ascultă. Să ne gândim că ai o fermă. La fermă ai nişte oi. Şi în fiecare noapte vin lupii şi-ţi omoară câteva oi. E o problemă pe care vrei s-o îndrepţi. Poţi să pui mine de teren în jurul fermei ca să-i faci bucăţi pe lupii care se apropie de oile tale. Şi te gândeşti că „ai rezolvat problema", nu?

M-a privit fix câteva momente, până am înţeles că aştepta un răspuns de la mine.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, i-am spus.

— Doamne Dumnezeule, că obtuz mai eşti. Ce vreau să spun: dacă rezolvi problema lupilor, toată lumea din oraş te va privi ca pe nebunul care a pus mine de teren ca să scape de lupi. Aşa vei fi tratat - de fapt, asta va fi principala etichetă pe care ţi-o vor pune. Mai mult, singura

cale prin care vei şti să scapi de lupi va fi să-i arunci dracului în aer. Acum înţelegi ce spun?

S-a lăsat din nou în scaun şi ne-am privit în tăcere câteva momente.

— Tată, eu iau pastilele.

— Mama naibii! Iei pe dracu'.

A sărit din scaun şi s-a repezit în camera mea. Am auzit cum se agita furios pe-acolo, deschizând şi închizând sertare, trăgând fermoarul rucsacului ca să-l întoarcă pe dos. A revenit în sufragerie cu flaconul de Zoloft în mână. S-a dus la chiuvetă, a golit pastilele în valoare de 20 de dolari în canalizare şi a dat drumul şi la evacuare, ca să fie sigur.

— Îmi vei mulţumi mai târziu, mi-a spus când s-a întors să termine de mâncat.

— Şi ce mama dracului să-i spun medicului?, l-am întrebat.

— Nu mă interesează. Du-te şi spune-i că am zis eu să mă pupe în fund.

Câteva săptămâni mai târziu, tata a venit într-o zi mai devreme de la serviciu şi l-am văzut cum băga capul pe uşa dormitorului, unde îmi făceam temele.

— Ia-ţi ceva de mâncare şi hai cu mine. Mergem la spital, mi-a spus.

— De ce? Te rog să nu-mi hărţuieşti doctorul.

Am urcat în maşina lui şi am plecat spre UCSD Medical Center. Am intrat în zona de triaj; tata s-a apropiat de ghişeu şi a luat număr de înregistrare. Două minute mai târziu mi-am auzit numele strigat de asistentă, iar eu şi tata am fost conduşi într-un cabinet unde ne aştepta un medic mai în vârstă, cu păr grizonant.

— Sam, mă bucur să te văd, a spus doctorul în vârstă, întinzând o mână ca să-l salute pe tata.

Au stat de vorbă câteva minute, schimbând nişte poante de neînţeles, specifice medicilor, care se terminau cu fraze

deștepte, de tipul „ca să afle că nici măcar nu fusese infarct miocardic!", urmate de râsete isterice. M-am așezat pe masa de consultație, cu o figură inexpresivă, încercând să mișc cât mai puțin hârtia albă, subțire și foșnitoare în care era îmbrăcată, așteptând să fiu băgat în seamă.

— Deci ce pot să fac pentru tine, Sam?

— Puștiul are niște dificultăți la încheieturi. M-am gândit că poate îl ajuți tu, că se necăjește tare. Spune-i, fiule.

— Am senzația că ceva mă gâdilă din interior.

— Folosește termeni medicali, la naiba! Omul e medic, a mârâit tata.

Doctorul bătrân a făcut aceleași teste pe care le făcuse și fostul meu doctor, apoi s-a întors către tata de parcă eu nici n-aș fi fost prezent.

— Cred că problema este creșterea bruscă, pentru că pune multă presiune pe încheieturile lui. El resimte efectele.

— Deci spui că a crescut ciudat, nu? a răspuns tata.

— Păi, da, mai mult sau mai puțin.

Măcar aveam un răspuns.

Am ieșit din cabinet și pe hol tata s-a întors la mine și mi-a șoptit:

— Căcat. Asta puteam să-ți spun și eu. Al naibii doctori, nu?

Despre tehnicile potrivite de grădinărit

„E vorba despre udarea plantelor, Justin. Tot ce trebuie să faci e să iei un nenorocit de furtun şi să-l ţii deasupra plantei. Nici măcar nu plăteşti chirie, aşa că fă-o. Căcat."

Despre prima mutare din casa părinților

„Aş fi zis că o să-mi fie dor de tine, dar te muţi la zece minute distanță, aşa că-ți spun nici să nu te gândeşti să vii să-ți speli rufele aici."

Despre mobilarea locuinței

„Mobila tre' s-o alegi ca pe nevastă; să te simţi confortabil cu ea şi să arate bine, dar nu atât de bine încât să vrea trecătorii să ţi-o fure."

Despre vizita neanunțată în primul meu apartament și descoperirea camerei mele

„De ce există pe peretele tău o pictură murală cu doi care și-o trag?... Fiule, dă-mi voie să fiu primul care te anunță că nu ești afurisitul de Andy Kaufman. Când ești faimos, căcaturile de genul ăsta s-ar putea să fie amuzante, însă acum spun doar că puștiul ăsta nu și-o trage niciodată. Niciodată."

Despre reacția mea când mi-au fost tăiate cauciucurile

„Oh, la naiba, nu te duce la poliție. Ăia sunt ocupați cu niște cazuri adevărate. Nu vreau ca taxele mele să folosite ca să afli tu cine crede despre tine că ești un dobitoc."

Despre cum să cheltuiești puțin

„De ce depășești pragul cheltuielilor lunare?... Nu, nu, lasă-mă să scurtez discuția: tu produci un rahat de câine, așa că nu mai cheltui aiurea."

Despre reacția unui amic la amenda primită pentru posesie de alcool sub limita de vârstă legală

„A plâns? Doamne, vezi să nu ți se întâmple și ție vreodată... Bun, încearcă să nu iei amendă din start, dar dacă se întâmplă, să nu te pui pe bocit ca un țânc."

Despre postul de stagiar la casa de producție a lui Quentin Tarantino

„Urât mai e nenorocitul ăsta, băi, frate... A, mda, felicitări. Dacă îl vezi și ai mâncat înainte, încearcă să nu te uiți la fața lui."

Despre intenția mea de a face salturi cu parașuta

„N-o să sari, știu că n-o să sari... Fiule, te-am șters la fund, te cunosc mai bine decât te cunoști tu însuți... Bine, maică-ta te-a șters, dar eram și eu pe acolo."

Despre accidentarea la braț care a încheiat cariera mea în baseball

„Îmi pare foarte rău, fiule. Dacă ești supărat și vrei să te descarci, să mă anunți. Mergem să dăm în niște mingi de golf sau ceva... Oh, corect, brațul. Mai sunt și alte metode de descărcare, fără efort fizic."

Despre aromele chipsurilor Pringles

„Nu mănânc ceva care se cheamă «pizzalicios». Nici măcar nu e un adjectiv. Nu poți adăuga «licios» unor substantive. E o mizerie."

Când ai copii, bătaia de cap nu se termină niciodată

„Or să te spintece ca pe un porc, or să se pișe pe cadavrul tău și apoi îți vor ura «Bun venit în Mexic!»."

ÎN PRIMUL AN DE COLEGIU nu mai locuiam cu ai mei, mă mutasem într-un apartament cu trei camere pe care îl împărțeam cu prietenul Dan și cu o fată cu care ne împrieteniserăm. Locuiam la doar zece minute de casa părinților mei, dar pentru tata era ca și cum aș fi locuit în Suedia. Nici gând să fi venit vreodată în vizită.

— Nu vreau să știu ce se întâmplă în casa aia, mi-a spus când l-am invitat să vadă apartamentul.

— Tată, nu se întâmplă nimic dubios în casa aia.

— Nu. Nu m-ai înțeles. Am zis că nu mă *interesează* ce se întâmplă în casa aia. Se numește *indiferență*, caută în dicționar.

Locuiam de-acum pe barba mea, dar tot mai treceam pe acasă o dată pe săptămână, ca să-mi spăl rufele, să golesc frigiderul și să profit de tot ce puteam profita cât mă aflam acolo.

— Tu pur și simplu dai buzna și iei orice vrei, oricând. Zici că ești de la nenorociții de SS și trăim în Germania

nazistă, mi-a zis tata într-o zi, după ce tocmai udase trandafirii din grădina din spate, iar eu înfulecam colacul cu cremă de brânză pe care și-l pregătise cu câteva minute înainte.

Am știut tot timpul că tata e bucuros să mă vadă acasă, deși nu mi-a spus-o niciodată. De obicei, ajungeam seara, când se întorcea de la serviciu, și apucam să purtăm discuții plăcute despre ce mai făcuse fiecare dintre noi. Abia atunci am început să simt că am o relație ca de la adult la adult cu tatăl meu. Ne apropiam și deveneam prieteni. Mi-am dat seama că depășiserăm niște blocaje într-o seară de sfârșit de iunie, când mi-a cerut să-l ajut cu o lucrare în grădină în vinerea acelei săptămâni.

— Să vii la patru. Să nu întârzii, că nu vreau să mă lungesc ca prostu' până noaptea. Fac cinste cu o cină după aia, mi-a spus.

Casa a fost cumpărată în 1972, așa încât grădina înghițise fiecare centimetru liber din curte, atât în față, cât și în spate, tata plantând pe lângă flori și roșii, salată, ba chiar și porumb. Iubea grădina și petrecea mult timp îngrijind-o cu multă atenție. Era foarte atent și în privința oamenilor care aveau voie să intre în ea. În vinerea aia voia să pună niște țăruși la roșii, o treabă dificilă pentru un singur om. Treburile grele le făcea, de regulă, în stilul său. Încercasem să-l mai ajut odată, cu niște ani în urmă, dar când îndoiam gardul de sârmă ca să îl înfășor, mi-a alunecat mâna și am dat drumul accidental metalului, care a sărit în aer și l-a străpuns pe tata în picior.

— AU, SĂ-MI TRAG UNA!, a zbierat de durere, înainte să se întoarcă la mine și să-mi spună: „PLEACĂ! PLEACĂ DE AICI!"

De asta solicitarea lui de acum însemna mult pentru mine. Nu avea nevoie de ajutorul meu - îl *voia*!

Joi, cu o seară înainte de ziua în care ar fi trebuit să-l ajut, studiam împreună cu o fată pe nume Stacy pentru cursul de comunicare. Ne înscriseserăm la cursul de vară deoarece îl abandonaserăm pe cel din timpul anului şcolar. Mai fusesem coleg cu Stacy şi ajunsesem chiar să fiu îndrăgostit de ea. Nu o invitasem niciodată în oraş şi nici nu-i mărturisisem sentimentele mele, pentru că avea prieten, dar mai ales pentru că nu mă vedeam în stare să fac asta. Era blondă și avea sâni mari, sâni pe care mi i-am imaginat în diferite fantezii când mă masturbam. Stăteam pe canapea și ne citeam cursurile, când s-a întors deodată la mine și mi-a spus:

— Trebuie să-ți zic ceva. Eu și Peter ne-am despărțit.

Așa începeau aproximativ 96% din fanteziile mele sexuale cu ea.

— Nu pot studia acuma. Vreau să fac ceva distractiv. Vrei să facem ceva distractiv?, m-a întrebat.

— Clar, am răspuns, încercând să par relaxat.

— Niște prieteni de-ai mei merg la Rosarito în seara asta; fac o petrecere de 4 Iulie. Au închiriat o cameră. Ar trebui să vii și tu.

Putea să zică și că „niște prieteni vor să-şi bage artificii în fund și să tragă cu ele în secția de poliție - ar trebui să vii și tu", că tot da aş fi spus.

I-am spus că am nevoie de cincisprezece minute ca să-mi fac bagajul şi am ieșit cât de calm am putut din casa ei. Apoi m-am repezit la mașină pe întuneric și am demarat în trombă, cu broboanele de sudoare adunate la tâmple. Din păcate, viteza maximă a Oldsmobile-ului meu Brougham din 1986 era de 120 de kilometri la oră, așa că mi-a luat mai mult decât sperasem să ajung acasă. Am adunat nervos câteva tricouri, niște bermude de înot și toate prezervativele pe care le-am găsit - vreo treizeci - şi am îndesat totul în rucsac. M-am întors acasă la Stacy, de

unde am plecat împreună cu cele mai bune trei prietene de-ale sale, într-un Chevy Blazer, spre Mexic.

Rosarito este o mică stațiune de lângă Tijuana, foarte asemănătoare cu împrejurimile Genway Park în timpul unui meci Yankee - Red Sox: aglomerat, murdar, populat de mii de americani gălăgioși și beți, care aruncă gunoiul la întâmplare pe stradă. Dar e fermecător într-un fel. Cele mai mari avantaje în Rosariro sunt limita de optsprezece ani pentru consumul de alcool și prețurile penibil de mici. Am intrat pe autostrada Pacific Coast ținând în mână câte o cutie de Tecates, plănuind la fel de entuziasmați toți cinci cum să ne facem pulbere imediat ce ajungeam în Mexic.

— O să mă fac varză, a spus prietena lui Stacy care stătea în dreapta șoferului. Justin, tu te faci varză sau o arzi ca un poponar?, m-a întrebat, întorcându-se spre mine.

Nu eram sigur cum ajunsese la aceste două variante, dar înțelegeam unde bate.

— Mă fac absolut varză, normal!, am țipat eu, încercând să fiu la fel de intens ca ea.

Se pare că am reușit, pentru că fetele au țipat încântate, iar Stacy m-a apucat de boașe. Nu a fost o mișcare prea sexy - ba chiar m-a și durut -, dar orice contact între organele mele genitale și mâna lui Stacy era bine-venit.

După câteva ore am ajuns la hotelul din Rosarito și la camera noastră împuțită, cu un singur pat, o baie și trei picturi diferite înfățișând femei mexicane cu sâni mari luate pe sus de conchistadori spanioli. Am început imediat să tragem ciocănele de tequila din sticla pe care am achiziționat-o din buticul hotelului. M-am dus la baie și am ascuns un prezervativ în șosetă și unul în șapca de baseball, în eventualitatea că eu și Stacy nu mai ajungeam la camera de hotel. Mi-am dat cu niște apă pe față, mi-am aranjat părul și m-am spălat pe dinți.

Când am ieșit din baie, le-am găsit pe cele trei prietene ale lui Stacy adunate în jurul ei, care plângea isteric, ghemuită pe podea.

— Mi-e dor de Peter! Nu pot să cred că ne despărțim, în puii mei!

Stacy ofta și prietenele încercau s-o liniștească.

Apoi s-a ridicat, a zbughit-o pe lângă mine la toaletă și a vomitat. Stacy a rămas o zi și jumătate în camera de hotel, zbierând și povestind iar și iar detaliile despărțirii ei. Eu am ieșit la barurile din apropiere din când în când, am băut o bere, n-am vorbit cu nimeni, după care am revenit la cameră, unde încă mirosea a vomă.

Sâmbătă după-amiază ne-am urcat în Blazer și am mers în liniște înapoi pe coasta graniței dintre Mexic și Statele Unite ale Americii. Stacy a stat tot drumul lângă mine, dormind. Când am trecut granița, am pornit telefonul mobil, închis pentru că în Mexic nu aveam semnal. Au început să zbârnâie mesajele. Când introduceam parola mesageriei vocale, mi-am dat seama că uitasem să-l ajut pe tata la grădină.

— Ai patru mesaje noi, m-a înștiințat robotul.

M-am mirat că nu a adăugat „Ești terminat".

Primul mesaj: „Băiete, aici tata. Am nevoie să iei ceva de la Home Depot înainte să vii la mine. Sună-mă".

„Următorul mesaj", a anunțat robotul, tocmai când începeam să simt că mi se face rău.

„Băiete, unde mama naibii ești? Era vorba de patru, e deja patru și zece. Sună-mă."

Următorul mesaj începea cu câteva momente de liniște și se încheia brusc. M-am simțit oarecum ușurat. Poate îi trecuse de-acum.

„Următorul mesaj, sosit astăzi, la ora trei și treizeci de minute", a continuat robotul.

„CE PULA MEA SE ÎNTÂMPLĂ? Am trecut pe la tine și colegul tău mi-a spus că ești în Mexic! Ești în Mexic, băi frate?! SUNĂ-MĂ!!”

Am început să transpir și nu mi-am mai putut ține picioarele nemișcate, din păcate tocmai când ajungeam la controlul vamal. Ofițerul ne-a făcut amabil cu mâna, dar eu sigur că arătam de parcă aș fi stat cu fundul pe o tonă de cocaină și am fi dus în portbagaj un grup de imigranți ilegali.

După ce-am trecut de graniță, prietena lui Stacy a oprit în primul refugiu.

— Am așa un chef de niște Jack in the Box, a spus ea.

— Nu. Trebuie să ajung acasă cât mai repede, m-am răstit eu, pe un ton pe care sper să nu îl mai audă niciodată o femeie din gura mea.

— Hei, liniștește-te. Trecem doar să luăm niște Jumbo Jacks, Dumnezeule.

În mintea mea îmi imaginam cum sar pe locul din față, o arunc afară din mașină, trântesc ușa și apăs pedala de accelerație până la fund. În loc de asta m-am trezit în sala de mese de la Jack in the Box, așteptând patru fete care-și savurau liniștite hamburgerii. L-am sunat pe Dan, ca să văd cât de groasă era situația.

— Taică-tu părea nervos rău; i-am spus că ești în Mexic, mi-a povestit Dan.

— I-ai spus că sunt în Mexic? De ce i-ai spus, frate, așa ceva?!, am țipat eu în telefon.

— Pentru că erai în Mexic.

Am închis. Stacy și prietenele ei au plecat agale spre mașină. Ne-am continuat drumul pe coastă și la intrare în San Diego am luat-o spre apartamentul lui Stacy, ca să-mi recuperez și eu mașina. Mi-am luat geanta din portbagajul Blazerului și am țâșnit spre mașina mea.

— Hm, bine, la revedere, a spus Stacy, pe un ton ironic.

Am plecat spre casa alor mei, întrebându-mă ce minciună m-ar fi ajutat să detensionez situația. Am ajuns la concluzia că situația prezentă nu se putea detensiona, întrucât erau implicate prea multe elemente de neseriozitate din partea mea: îl lăsasem baltă pe tata, dispărusem fără posibilitatea de a fi contactat și - colac peste pupăză - plecasem în Mexic. Părinții mei aveau o opinie complet irațională despre Mexic, presupunând că, odată ce treci granița, apar traficanții de droguri care te obligă să înghiți un pliculeț de heroină ca să te bage într-o cadă cu gheață și să-ți fure rinichii.

Ajuns în fața casei, am văzut mașina tatălui meu. Am făcut cei câțiva pași până la intrare și am deschis ușa. L-am găsit pe tata în sufragerie, privindu-mă, ca și cum stătea în poziția aia de două zile.

— PE UNDE MAMA NAIBII AI UMBLAT?!, a țipat, sărind din fotoliu spre mine ca o panteră supraponderală.

— Stai, ascultă-mă, i-am spus.

Și m-am lansat într-o minciună elaborată în care amestecam un proiect de la școală cu o zi de naștere, din care nici eu nu mai înțelegeam nimic înainte să mi-o taie.

— Mexic!! Ai fost în nenorocirea de Mexic?! Or să te spintece ca pe porc, or să se pișe pe cadavrul tău și apoi îți vor ura „Bun venit în Mexic!", a țipat el în continuare. Când zici că ajungi undeva, fă bine și ține-te de cuvânt!, a adăugat.

— Știu, știu!, am țipat eu în apărarea mea.

— Nu, nu știi! Nu știi niciun căcat! Ne-am dat toți de ceasul morții din cauza ta. Maică-ta și restul s-au dat de ceasul morții. Am pus poliția să te caute!

— Ai sunat la poliție?

— Da, am sunat la poliție!

— Și acum nu ar trebui să-i suni să le spui să nu mă mai caute?

A tăcut o clipă.

— Or să-și dea ei seama, a spus, cu vocea ușor diferită.

M-am uitat la el. Mă mințea extrem de rar și, când o făcea, era evident.

— Nu ai sunat la poliție, nu-i așa?, l-am întrebat eu, bănuitor.

— Pe cineva tot am sunat, a răspuns el.

— Acel cineva nu era poliția, nu?

Liniște desăvârșită.

— Nu, a răspuns tata, dar, în pizda mă-tii, puteam la fel de bine să-i sun! Trebuia să-i sun, dar mi-am imaginat că ești atât de prost încât îi fac să piardă timpul degeaba.

Mi-am dat seama că-l dezarmasem, cumva, și era un moment prielnic să-mi asum gafa și să îndrept lucrurile. Mi-am cerut iertare cu toată sinceritatea, i-am explicat că mă implicasem în ceva și uitasem complet de întâlnirea noastră, reconfirmându-i că, într-adevăr, eram un idiot.

— OK, OK, am înțeles, nu mai căuta dovezi că ești un dobitoc, m-a întrerupt, retezând lista de insulte murdare pe care mi le adresam.

M-a tras mai aproape de el. M-am apropiat precaut. M-a tras peste el și m-a îmbrățișat zdravăn.

— Căcat mic ce ești, mi-a spus. Abia aștept să ai un copil și să te îngrijorezi din cauza lui. Când ai copii, bătaia de cap nu se termină niciodată. E aiurea. Vezi unde ți-o bagi, asta e viața ta, chestia asta din fața ta.

Mi-a dat drumul și a apucat o pungă plină cu chipsuri.

— Ia și tu sticla aia de ketchup, am întârziat la grătarul unchiului tău.

— Păi, eu voiam să mă întâlnesc cu Dan la plajă, de fapt, am încercat eu, sperând la mai multă clemență din partea lui față de planurile mele de 4 Iulie.

— Ține-ți gura odată și ia sticla aia. Mai ai și tupeu.

Despre identificarea celor mai bune oferte

„Frate, s-o fi văzut pe mama cum l-a făcut bucăți pe managerul de la RadioShack. Cred că i-a întors curul pe dos. Sigur e ultima oară când RadioShack va încerca să i-o tragă maică-tii."

Despre distracțiile neconvenționale

„E ceva, într-adevăr, să stai și să bei bere urmărindu-ți câinele cum încearcă să i-o tragă unui sac de box."

Despre scandalul steroizilor în baseball

„Oamenii se miră că Mark McGwire a luat steroizi? Uitați-vă la el! Arată ca o chestie care ar trebui închisă într-o cușcă la bâlci, împreună cu un amărât de îngrijitor care să strângă rahatul după el."

Despre decizia mea de a încerca să devin scenarist la Hollywood

„E ca și cum te-ai da într-un carusel, doar că în caruselul ăsta căluții pe care ar trebui să-i călărești ți-o trag."

Despre plimbarea prin Hollywoodul de Vest, unde am trăit primul an din L.A.

„Se pare că sunt mulți homosexuali pe acolo... Hai, te rog, de parcă asta aș fi vrut să spun. Crede-mă, n-o să vrea niciunul să ți-o tragă; sunt homosexuali, nu orbi."

Despre singurătate și cât de greu e să-ți faci noi prieteni

„Ai încercat să ieși pe afară, să vorbești cu oamenii, să faci un efort?... Aiurea. Să vorbești cu cineva în camera de așteptare de la Jiffy Lube* nu înseamnă să faci un efort."

* Firmă americană de service auto (n.r.).

Despre serviciul de internet

„Nu-mi trebuie... Înțeleg la ce folosește... Da, înțeleg. Și nu mă interesează că toți prietenii tăi au. Prietenii tăi au și tunsori șmechere, dar nu mă vezi alergând la frizer din cauza asta."

Despre lauda de sine

„Dacă aș fi în locul tău, aș lăsa-o un pic mai moale... În primul rând, singura impresionată a fost fetița care stătea în spatele tău și, în al doilea rând, nu prea se decernează Medalia de Onoare pentru că ai consumat un mic dejun dublu la Denny's."

Despre vecini gălăgioși

„Le-ai spus că te deranjează?... Sunt mai solizi decât tine?... Ți-e frică să n-o iei pe cocoașă? Ah, OK, mai bine te întrebam din prima asta, câștigam ceva timp. Mda, va trebui să te obișnuiești cu gălăgia, fiule."

La finalul zilei, îți rămâne familia

„I-auzi. Maică-ta zice că ești chipeș. Ar trebui să fie o zi suficient de bună pentru tine."

LA CÂTEVA LUNI DUPĂ ABSOLVIREA COLEGIULUI m-am mutat în cele din urmă din San Diego în Los Angeles. În colegiu am studiat film și televiziune, cu specializare în scenariu, astfel că mi-am zis să-mi încerc șansa ca scenarist.

— Bun, va fi greu și poți fi sigur că la început va trebui să înghiți o grămadă de căcaturi, dar, dacă supraviețuiești primei etape, vei avea succes, a fost sfatul pe care i l-a dat tata lui Evan, cu prilejul cinei din septembrie când ne-am anunțat amândoi ambițiile profesionale. Evan se hotărâse să-și facă o carieră în scufundări.

— Să fii pregătit de o mizerie de proporții biblice, mi-a spus mie douăzeci de secunde mai târziu, după ce mi-am împărtășit și eu din planuri.

Totuși a crezut în mine și m-a susținut în totalitate. Ba chiar m-a susținut într-atât încât s-a oferit, nesolicitat, să-mi plătească primele trei luni de chirie în L.A., cât să mă pun pe picioare.

— M-am gândit că nu are rost să-ți las niște bani când mor și s-ar putea să n-ai nevoie de ei atunci. Mai bine ți-i dau acum, când ai nevoie de ei. În plus, mi-am propus ca pe cei mai mulți să-i cheltuiesc prostește după ce mă senilizez, mi-a explicat el.

Am găsit un apartament de două camere într-un mic complex, construit din prefabricate și stuc alb, în Hollywoodul de Vest. L-am împărțit cu o amică din colegiu, care încerca la rândul ei să-și facă loc în industria divertismentului. Apartamentul avea pereții scorojiți, iar covorul era mânjit de pete ca într-un episod din *CSI*.

Deși am crescut puțin mai la sud, la Los Angeles am ajuns rareori. Am aflat repejor că tata nu vorbea chiar de pe câmpii când spunea că „Los Angeles este sora mai mare, mai urâtă și mai buboasă a orașului San Diego".

Neștiind prea multe despre oraș, la sosire am avut parte de câteva surprize - prima survenită chiar în prima noapte petrecută în noul apartament. Când m-am băgat în patul meu dublu, zgomotele unui cuplu care făcea dragoste cu pasiune m-au avertizat că dormitorul meu era despărțit de dormitorul vecinului meu printr-un perete subțire. Pe vecini nu-i cunoscusem niciodată, dar văzusem până la ora aia destulă pornografie cât să-mi imaginez o starletă blondă cu sâni imenși călărită de un bărbat fără chip. Scena pe care mi-o imaginam, combinată cu efectele audio pe viu, m-a excitat atât de tare, că după câteva minute am sărit din pat, am pus singurul DVD cu pornografie pe care îl dețineam și am făcut una mică înainte să adorm. Chiar a doua zi am ieșit din apartament odată cu vecinii mei activi sexual.

— Bună, eu sunt Steven. El este partenerul meu, Lucas, mi-a spus vecinul, făcându-mi cunoștință cu bărbatul de mari dimensiuni care îl însoțea.

Salut, eu sunt Justin, vecinul care s-a masturbat azi-noapte ascultându-vă cum v-o trageți, crezând că unul dintre voi este femeie, iar acum sunt un pic nesigur de sexualitatea mea, m-am gândit.

Le-am spus că mă bucur să-i cunosc.

Colega mea de apartament era un personaj impresionant, o fată foarte muncitoare; în două săptămâni de la sosirea în L.A., a prins un post de stagiar într-o casă de producție și un job cu normă întreagă din care și-a plătit chiria. Înainte să-mi despachetez eu toate bagajele, ea lucra deja între 90 și 100 de ore pe săptămână, așa că abia ne zăream. Eu mi-am petrecut zilele trimițând scrisori de intenție pe la casele de producție, în căutare de posturi de stagiar, dar și căutând de lucru oriunde mi-a putut trece prin cap. Am găsit un post la 7-Eleven, ca distribuitor de broșuri imobiliare în zona extinsă a Los Angelesului. Mergeam dimineața la un depozit, îmi umpleam camioneta cu broșuri despre și în următoarele opt ore rătăceam prin oraș, încercând să-mi dau seama unde ar fi trebuit să ajung. Cel mai înfiorător tur imaginabil al orașului Los Angeles, iar locul de muncă era în regim de liber-profesionist, deci nu oferea perspectiva de a face mai mulți bani.

În L.A. aveam un singur prieten adevărat, pe Patrick, partenerul meu de scris, cu care regizasem un film în colegiu și scrisesem scenariul unui lungmetraj. Două tentative destul de slabe, dar distractive. Învățam, dar, mai important, lucram bine împreună și aveam un simț al umorului asemănător. El se mutase în Los Angeles cu puțin timp înaintea mea și mi-a spus tot ce știa despre oraș. În afară de el, singurii oameni pe care îi vedeam în mod regulat erau travestiții care se prostituau în fața complexului de apartamente în care locuiam. Când m-a abordat unul dintre ei, la câteva săptămâni după ce m-am mutat, am fost, pe undeva, bucuros să vorbesc cu cineva nou.

— Asta e mașina ta?, m-a întrebat el, arătând spre Ford Rangerul meu alb.

— Da, i-am răspuns.

— Prietenul meu a vomitat pe ea astă noapte, fără să vrea, dar am șters eu. Voiam să-mi cer iertare, mi-a mai spus, înainte să se îndepărteze.

Pentru prima dată în viața mea, îmi era dor de casă.

— Cum merge treaba acolo?, m-a întrebat tata când am sunat să-i salut, la vreo lună după ce m-am mutat.

— Cum să meargă, binișor, i-am răspuns, încercând să nu las de înțeles cât de nefericit eram.

— Aiurea. Minți. Îmi dau seama din tonul vocii.

— Nu merge așa de grozav, tată.

I-am povestit tot ce mi se întâmpla, mi-am descărcat toate emoțiile adunate între timp.

— De-acum, când te întreb cum îți merge, răspunde-mi sincer, dar fără să-mi povestești cum te masturbezi la icnetele cuplului de gay din apartamentul vecin, mi-a spus, râzând în hohote. Ascultă, ești acolo doar de o lună. Lucrurile astea cer timp. Steven Spielberg nu a ajuns Steven Spielberg într-o lună. Probabil că era un amărât, unul chiar mai urât decât tine, îmi permit să adaug.

Mi-a mai vorbit câteva minute despre echipele Padres și Chargers, de baseball, respectiv fotbal american, despre mama și frații mei, iar la final am realizat că mă simțeam mai bine. Am continuat să strâng din dinți, iar după câteva luni mi-am găsit un post de chelner într-un loc numit Crocodile Cafe în centrul vechi din Pasadena. Era un fel de TGI Friday's* mai discret. Pentru mine, locul ăsta de muncă însemna o victorie prea măruntă, dar tata a fost de altă părere.

---

* Cunoscut lanț de restaurante american. Numele T.G.I. Friday's provine de la *Thank God It's Friday* (în traducere, „Slavă Domnului că e vineri") (n.r.).

— Căcat, te-ai descurcat foarte bine. E greu să găsești un post de ospătar în L.A., că e plin de actori. Eu și maică-ta suntem foarte mândri de tine. Venim la tine și te scoatem în oraș să sărbătorim, m-a anunțat el.

— Tată, chiar nu trebuie, i-am răspuns eu.

— Căcat! (Tata adoră cuvântul ăsta și-l livrează cu multe inflexiuni ale vocii. De data asta l-a spus cu sensul „Aici nu e nimic de negociat".)

Ai mei voiau ca eu să fiu împăcat cu mine și credeau că altfel n-am nicio șansă să reușesc în viață. Nu eram Charles Bukowski; nefericirea mea nu avea să producă glorie literară și cecuri de drepturi de autor. Tata a încheiat convorbirea cu o declarație categorică:

— Te duc la Lawry's Prime Beef!

Lawry's este cunoscut în special pentru distribuția cărnii afumate de sezon, pe care o poți achiziționa din orice băcănie mai mare, dar au și un restaurant faimos în Los Angeles, Lawry's The Prime Rib Restaurant, pe care tata pur și simplu îl iubește. La scurt timp după ce am vorbit, a pus-o pe mama (care îl îmbunase și pusese internet acasă) să-i creeze un cont de e-mail doar pentru a-mi trimite un link cu adresa site-ului Lawry's. Subiectul e-mailului era „Lawry's", iar mesajul conținea trimiterea și o singură propoziție: „Cea mai bună vită, să-mi trag una!".

Au venit în următoarea săptămână în Chevy Blazerul fratelui meu, pe care îl lăsase la ei de când plecase în Hawaii ca să practice meseria de scafandru.

— Cine are chef de niște friptură excelentă, în puii mei?!, a spus tata, în timp ce urcam în mașină.

Apoi m-a întrebat despre scrisul meu, despre viața în Los Angeles și cam despre orice i-a trecut prin minte în cele douăzeci de minute cât a durat călătoria până la intersecția bulevardelor La Cienega și Wilshire, unde se găsea restaurantul. L-am invitat și pe Patrick, care ni s-a

alăturat în hol. Ne-am aşezat la o masă și, imediat ce am primit băutura, tata a propus un toast pentru mine și Patrick.

— Pentru voi, băieți. Pentru curajul de a vă pune fundul la bătaie în prima linie. Şi pentru Justin, care şi-a găsit un nou loc de muncă.

Nu m-aş fi gândit niciodată că un om ar putea sărbători atât de energic un loc de muncă plătit cu salariul minim pe economie, dar mândria tatei era autentică.

Chelnerița care se ocupa de masa noastră era blondă cu ochi albaștri. Era foarte atrăgătoare, chiar și în uniforma prea puțin avantajoasă de la Lawry's. Tata a început să flirteze fățiș, ca de obicei. A început s-o chestioneze în detaliu despre istoria restaurantului, despre fripturile de vițel, despre specialitățile de sezon, trecând apoi la viața ei personală - unde locuia (Hollywood), ce meserie avea (actriță) și tot așa. Mama a îndrăznit să comande singurul fel de peşte din meniu, prilej pentru tata să scape o glumiță.

— Ah, Joni, mă omori. MĂ UCIZI. Suntem la Lawry's. Aici se mănâncă vițel. Nu ai cum să vii aici și să mănânci pește, i-a spus el mamei, un pic prea entuziast. Am dreptate sau am dreptate?, a adăugat, privind galeș către chelneriță.

Deși el nu recunoaște că îi place enorm să flirteze, comportamentul lui cu femeile e unul dintre marile motive de amuzament din familie. De fiecare dată când abordăm subiectul ăsta, ne răspunde cu „Vă rog, sunt un bărbat însurat. Nu aș înșela-o niciodată pe mama voastră; dacă aș face-o, mi-ar tăia boașele, așa că ar fi absurd. Chiar ar face-o. E italiancă".

Pe lângă dragostea lui pentru femei în general, tata a fost dintotdeauna deosebit de afectuos cu chelnerii și cu chelnerițele. Îi consideră persoane foarte muncitoare, adesea tratate rău de către clienți, astfel că, de fiecare dată

când mănâncă în oraș, lasă bacșișuri de 30-40%. Am aruncat un ochi pe nota de plată și am văzut că ajunsese la 220 de dolari, de departe cea mai scumpă cină la care mă scosese vreodată. Noi nu ieșeam aproape niciodată la mese festive, deci momentul ăsta însemna mult pentru el. A lăsat 80 de dolari în nota de plată.

După o experiență de lucru de opt ani în restaurante - din care cinci ca ospătar - eu pot afirma că meseria asta seamănă cu cea de stripper: dă-ne bani și noi ne prefacem că ne place de tine. Când a văzut bacșișul lăsat de tata, chelnerița s-a întors agale la masa noastră și a reluat și mai aprins conversația. Auzind că este singură, tata a arătat imediat spre mine, zicând: „Ăsta e singur. Acum locuiește aici. Voi doi ar trebui să vă întâlniți" (pentru că, nu-i așa, primul indiciu că doi oameni ar trebui să facă sex e faptul că locuiesc în același oraș).

Zece minute mai târziu părăseam, într-un final, restaurantul. Tata a mulțumit tuturor angajaților pe care i-a întâlnit până la ieșire, ca un adevărat câștigător de Oscar pe covorul roșu. A luat o scobitoare de pe pupitrul recepționistei, a azvârlit-o în gură și a ieșit pe ușă. Ne-am luat cu toții rămas-bun de la Patrick, valetul a adus mașina și ne-am urcat, tata la volan, mama în dreapta, eu în spate. După câteva minute de liniște, tata mă privește în oglinda retrovizoare și-mi zice: „Chelnerița aia a fost drăguță cu tine. A stat de vorbă cu tine zece minute".

— Nu, a fost drăguță pentru că i-ai dat un ditamai bacșișul. I-ai solicitat să-ți dea detalii amănunțite despre prepararea fripturii de vită, subiect care i-a ocupat opt din cele zece minute, i-am răspuns.

— Nu știi niciun căcat. Eu îmi dau seama când o femeie e drăguță cu cineva, iar fata aia a fost drăguță cu tine.

Disputa noastră a escaladat, el insistând că fata mă plăcuse, eu refuzând să cred asta, până ce a ajuns să țipe:

— Bun, i s-a părut că ești un dobitoc! Tu ai dreptate, eu greșesc!

S-a lăsat liniștea preț de cincisprezece secunde, după care mama s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Eu cred că ești chipeș.

— I-auzi. Maică-ta zice că ești chipeș. Ar trebui să fie o zi suficient de bună pentru tine, a lătrat tata.

Restul drumului l-am petrecut aproape fără să mai scoatem o vorbă. Tata mai întrerupea tăcerea din când în când, arătându-ne locuri pe care le știa din vremea în care locuise în Los Angeles, la sfârșitul anilor șaizeci. Am ajuns la apartament și a parcat în fața imobilului.

— Poți să mă lași aici, nu trebuie să mai parchezi, i-am spus.

— Aiurea, a răspuns el, trăgând în sus frâna de mână.

Au ieșit amândoi din mașină și mama m-a îmbrățișat și mi-a spus că mă iubește nespus și că e tare mândră de mine. Apoi tata mi-a aplicat îmbrățișarea lui clasică de urs, adică o strânsoare până la asfixiere, combinată cu o bătaie bărbătească cu palma dreaptă pe spate.

— Să nu te gândești că trebuie să ne suni doar când se întâmplă ceva măreț. Nu fi unul dintre oamenii ăia, pentru că șansele mari au nevoie de ceva timp ca să se producă, mi-a spus.

— Știu.

— Încerci. Muncești pentru asta. Pentru mine asta înseamnă mult. Poate tu crezi că nu contează ce chestii faci, dar pentru mine contează, să nu uiți asta.

— Știu.

— Da, tu le știi pe toate. De asta te masturbezi la zgomotele vecinilor tăi gay.

— Tată, suntem fix în fața apartamentului lor.

A râs și m-a îmbrățișat încă o dată.

— Pe noi ne ai orice ar fi. Suntem o familie. Noi nu plecăm nicăieri. În afara cazului în care te faci criminal în serie sau ceva de genul ăsta.

— Eu tot te-aş iubi, Justy. Aş vrea să ştiu doar de ce ai făcut-o, a spus cu toată sinceritatea mama, care între timp urcase înapoi în maşină şi lăsase geamul în jos.

Tata a urcat pe locul şoferului şi s-a aplecat peste mama, să vadă pe geamul ei.

— Familie. Ţine minte, a spus. Şi cum ajung pe I-5? Urăsc oraşul ăsta nenorocit.

Despre selecția băuturilor alcoolice a companiilor aeriene

„Ai un Jim Beam în avion. Are gust de pișat. Tu n-ai fi în stare să-ți dai seama, că oricum bei numai rahaturi. Dar eu îmi dau seama."

Despre administrarea unui cont bancar

„Nu te ambala cu sumele extrase suplimentar... Nu, nu – vezi, asta e problema ta. Privești chestia asta ca pe o taxă pentru extragerea unor bani pe care de fapt nu-i ai, dar ai putea să te folosești de chestia asta ca să-ți dai seama cât de idiot ești."

Despre mascotele corporațiilor

„Mor după domnul Dash ăsta. Știe să le zică gagiu'... Doamne, Joni, era o glumă. Încercam să fac o glumă! Domnul Dash nici măcar nu e real, la naiba!"

Despre locul fiecăruia în lanțul trofic

„A făcut maică-ta nişte chiftele aseară. Unele sunt pentru tine, unele pentru mine. Dar mai multe pentru mine. Nu uita asta. Mai multe. Pentru mine."

Despre zile de naştere

„Ascultă, mă doare-n cot că ai uitat de ziua mea de naştere. N-am nevoie să-mi spună lumea că mă apropii de moarte. Dar maică-tii încă îi place să-şi numere primăverile, aşa că fă bine şi mişcă-ţi fundul încoace de ziua ei... Bine, în caz că se răzgândeşte şi nu-i mai pasă de momentele astea lipsite de sens, te anunţ."

Despre cum îți dai seama când s-a terminat ora de gimnastică

„Tocmai am stat o oră pe maşinăria aia de gimnastică. Sunt transpirat şi vreau să mă cac. Unde e borseta mea? Ora de antrenament s-a terminat."

Despre îmbătrânire

„Am văzut un film grozav aseară, cu maică-ta... Nu, nu-mi amintesc cum îi zice. Era cu un tip, ba nu, stai – la dracu'! Ce aiurea e să îmbătrânești."

Despre doza potrivită de entuziasm

„Ai auzit? Fratele tău s-a logodit!... «Aha»? Tocmai ai spus «aha»? Ce mama naibii înseamnă asta? Nu, dacă n-o spui făcând o tumbă sau ceva nu se pune."

Uneori e drăguț ca oamenii pe care-i iubești să aibă nevoie de tine

„Uite ce-i, câinelui îi place sarea cu usturoi, așa că îi dau sare cu usturoi."

DUPĂ APROXIMATIV UN AN petrecut în Los Angeles, am hotărât că ar fi fost mișto să-mi iau un câine. Observați că am spus „mișto", nu „o idee bună" sau „o idee mișto". Pentru că eu îmi doream un câine și nici nu mă gândeam să renunț la intenția mea.

În copilărie, familia noastră a avut un câine pe nume Brownie, cu care îmi plăcea să mă joc, cu atât mai mult după plecarea fraților mei de-acasă. Îmi plăceau câinii că făceau ce voiau, când voiau; o calitate pe care o admiram. Odată, în timpul unei cine, pe la treisprezece ani, l-am văzut pe Brownie în grădină lingându-se intens la organele genitale până ce și-a ejaculat pe față. După care s-a întins și a adormit ca și cum nu se întâmplase nimic. Autoadministrarea sexului oral nu este sportul meu preferat, dar trebuie să-i admirăm hotărârea neabătută de a-și produce plăcere singur.

La un de la terminarea colegiului, găsisem un post de chelner destul de bun, la un restaurant italian, mai luxos, unde reușeam să mă descurc lucrând doar trei zile pe săptămână. O mare parte din timpul rămas am petrecut-o în dormitor, scriind. M-am gândit că un câine îmi va anima un pic existența.

— Tu abia ai grijă de tine. Unde îl mai ții și pe ăla?, m-a întrebat Dan, amicul meu.

— În apartament, i-am răspuns.

— Dar nu ai curte; unde își face nevoile și unde se plimbă? Câinii au nevoie să alerge, nu pot sta închiși în apartament.

— Îmi iau unul de dimensiuni mici. Dacă aș fi foarte mic, apartamentul meu mi s-ar părea uriaș, nu?

Știam că tata ar avea un răspuns similar, așa că nu m-am obosit să-i spun, cum nu am spus nimănui din familie care i-ar fi scăpat și lui informația. Colega de apartament avusese câini acasă, deci nu a avut nicio obiecție. Și așa am pornit într-o excursie la un adăpost din Lancaster, California, la vreo 80 de kilometri nord-est de L.A., ca să cutreier aleile înguste dintre cuștile în care se ascund zeci de figuri triste și speriate, în căutarea cățelului perfect.

— Vreau ceva care rămâne mic, i-am spus îngrijitoarei care mă ghida.

Îngrijitoarea m-a asigurat de sprijinul ei și m-a condus la o cușcă în care mișunau șase pui mici și maronii. Nu mi-am putut da seama ce rasă erau; păreau corcituri. L-am indicat pe cel mai mic dintre ei și am revenit după el o săptămână mai târziu, după ce i-au fost făcute toate vaccinurile. L-am numit Angus, de la Angus Young, chitaristul solo al trupei AC/DC.

Am realizat destul de rapid că făcusem o greșeală majoră. Angus era un câine amuzant și foarte iubitor, dar avea incredibil de multă energie și suferea de probleme

serioase de atașament. De fiecare dată când îl lăsam singur acasă, găseam covorul sufrageriei plin de rahat. Ce se întâmpla era evident; își făcea nevoile dintr-o pornire rebelă – sau emoțională – și apoi întindea excrementele prin casă ca un adevărat al doilea Jackson Pollock. La început am crezut că pur și simplu făcea pe el, așa că am o vreme l-a scos afară chiar înainte să plec de-acasă. Făcea imediat ce ajungea afară, dar tot găseam casa plină de rahat când reveneam. Eram obligat să scot materialele de curățenie și să frec vreo oră mizeria, și abia făceam apartamentul suportabil. Colega de apartament a fost înțelegătoare, dar și-a pierdut răbdarea destul de repede.

Într-o zi, la vreo două luni de când îl aveam pe Angus, am ajuns acasă și am descoperit că dăduse iama în dulapul în care îi țineam hrana. Ușa dulapului era deschisă și pe podea erau împrăștiate bobițe din mâncarea lui. În mod normal, când ajungeam acasă mă întâmpina plin de bale și entuziasm. De data asta n-am auzit nimic. L-am găsit în sufragerie, zăcând pe canapea cu burta în sus, ca un om care câștigase detașat un concurs de halit plăcinte.

— Angus, nuuuuuu!, am exclamat eu.

Și-a răsucit burdihanul balonat spre mine și m-a privit cu niște ochi cum am mai văzut o singură dată în viața mea – la o membră a unei societăți de fete din colegiu, care s-a poticnit în fața clădirii în care locuiam, după ce a trimis un jet de vomă pe asfalt. Ce s-a întâmplat în continuare cu Angus nu i s-a întâmplat, din fericire, și fetei.

În clipa în care l-am apucat de marginile burții și am dat să-l ridic, din fundul lui a țâșnit un șuvoi de diaree pe canapea și pe podea, ca dintr-o perfuzie explodată. A fost picătura care a umplut paharul. Aș fi putut închide ochii, dar spectacolul – și mai ales mirosul – mobilei acoperite în diaree proaspătă de câine e și mai mare. Venise timpul să-l dau pe Angus.

Dar îl iubeam, deci voiam să-l dau cuiva care mi-ar fi permis să-l vizitez și să văd ce mai face. Frații și toți prietenii mei au refuzat fără nicio ezitare. Mi-a rămas o singură opțiune: ai mei. Ei aveau curte în spatele casei, iar Angus creștea într-un ritm ridicol de accelerat. Un câine despre care mi se spusese că nu cântărește peste treisprezece kilograme la maturitate avea deja șaisprezece la patru luni.

Angus era adorabil și mi-am spus că cea mai bună strategie era să trec cu el pe la ai mei înainte ca să li-l pasez. Reacția mamei nu mă îngrijora; ea era întotdeauna cel mai ușor de câștigat. Cu tata, desigur, era altă poveste.

Așa că, în dimineața unei sâmbete însorite din aprilie, am condus până la San Diego cu Angus în poală și am intrat neanunțat în casa părinților mei, cărându-l ca pe un bebeluș supraponderal.

— Au, uită-te la el cât e de drăguț, am auzit-o pe mama, abandonând gătitul ca să-l mângâie.

— Ia uite, domnule, ce câine arătos aici, a spus tata, întinzându-se să-l scarpine după urechi.

— Stai. Al cui e câinele ăsta?, a întrebat mama, dintr-odată suspicioasă.

— Păi, să vă povestesc, am început eu.

Le-am povestit totul, îndulcind vreo câteva detalii, ca să par mai puțin impulsiv, iar Angus, mai puțin dificil.

— Nu putem lua câinele. E responsabilitatea ta - noi nu putem lua un câine doar pentru că nu te-ai gândit tu de două ori înainte să-l iei, a spus mama, tot mai enervată de la un cuvânt la altul.

Am fost surprins, ba oarecum îngrijorat chiar; dacă asta era reacția mamei, nici nu-mi imaginam ce avea tata de zis. Tata a tăcut câteva clipe, după care l-a apucat pe Angus și l-a ridicat în sus.

— Putem avea grijă de câinele ăsta.

— Sam?, a făcut mama, la fel de surprinsă ca mine.

— E un câine. Nu-i ca și cum ar fi apărut Justin cu un plod în brațe.

— Da, nu am făcut asta, am spus eu, chicotind.

— Evident că n-ai făcut așa ceva, a spus tata, fără nicio urmă de glumă în glas.

Tata l-a dus pe Angus afară, l-a mângâiat pe burtă și l-a lăsat pe jos.

— Asta e noua ta casă. Pișă-te și cacă-te unde vrei tu, i-a spus câinelui.

M-am simțit ca la douăzeci și unu de ani, când am mers la jocuri de noroc în Las Vegas și am câștigat o sută de dolari la prima mână jucată la primul aparat - nu știam cum reușisem una ca asta, dar eram sigur că mai bine mă căram înainte să se întoarcă norocul.

— Bun. Păi, eu ar trebui să plec de-acum. Lucrez mâine, e mult de condus, deci...

Și, cu asta, m-am repezit pe alee, am urcat în mașină și am pornit spre Los Angeles.

De atunci, de fiecare dată când treceam pe acasă, o dată la câteva luni, Angus era tot mai mare. După opt luni avea 47 de kilograme și arăta ca un Scooby Doo care lua steroizi.

— Tată, e atât de... robust. Ce-i dai să mănânce?, am întrebat, la o vizită din preajma aniversării de un an a lui Angus.

— Dimineața primește 220 de grame de carne de vită tocată, 220 de grame de cartofi și două ouă, gătite împreună, cu niște sare cu usturoi deasupra.

— Sare cu usturoi? Nu-i place altfel sau ce?

— Uite ce-i, câinelui îi place sarea cu usturoi, așa că îi dau sare cu usturoi.

— Deci consumă cam trei mii de calorii pe zi.

— Probabil mai mult, din moment ce îi dau același lucru și seara.

— Doamne, tată, de asta arată ca un luptător de wrestling.

Mi-a explicat că încercase multe feluri de mâncare pentru câini, dar că lui Angus cel mai mult îi plăcea mâncarea gătită.

— Şi nu e mult de muncă? Eşti un fel de bucătar personal.

A luat bolul pe care tocmai i-l pregătise lui Angus şi l-am urmat în grădină. Câinele a început să ţopăie entuziasmat imediat ce a adulmecat mâncarea, sărind cu labele pe pieptul tatălui meu ca pe un prieten pe care nu-l văzuse de mult.

— Gata, gata, ia-o uşor, nătărăule, i-a spus tata. Apoi s-a întors spre mine şi a adăugat: da, e mult de muncă, dar e prietenul meu.

Nu-mi venea să cred ce mi-au auzit urechile. Oare tata devenea mai sentimental odată cu înaintarea în vârstă?

— Şterge-ţi expresia aia tâmpă de pe figură. N-am luat-o razna. Li se spune „cel mai bun prieten al omului", în puii mei. Nu am inventat eu asta.

I-am spus că mă bucur că s-a împrietenit cu Angus.

— Ştii, înainte de asta nu am fost genul de persoană iubitoare de câini. Brownie a fost un câine grozav, dar era al fratelui tău. Iar la fermă aveam mulţi câini, dar erau câini de lucru. Acum, că voi aţi plecat şi maică-ta lucrează toată ziua, e drăguţ să am pe cineva care depinde de mine. Şi care-mi rupe tufele de trandafiri – naiba să te ia, Angus, a adăugat, întorcându-se spre o movilă de pământ răscolit care adăpostise cândva tulpina unor trandafiri. E exact ca tine: un nesuferit, dar îl iubesc. Şi se cacă peste tot. Exact ca tine, a mai spus, cu un rânjet.

Despre datoria de a-l lua cu mașina de la aeroport

„Avionul meu aterizează duminică la nouă jumate... La ce vrei să te uiți? La *Mad Men*? Nebun o să fiu eu dacă nu vii naibii să mă iei."

Despre ce înseamnă să ai așteptări

„Azi-dimineață a trecut pe aici frate-tu cu cel mic. Se lăuda că stă în picioare. N-a stat deloc. Doar a zăcut. Mare dezamăgire."

Despre timpul liber al câinilor

„Câinele nu se plictisește. Nu-i ca și cum așteaptă să-i dai un cub Rubik sau altceva. E un nenorocit de câine."

Despre crainici

„Prezentatorii ăștia tac vreodată dracului din gură? Nu te-apuci să dai pe goarnă chestii, doar pentru că ți se pare că ar trebui s-o faci. Asta e definiția dobitocului."

Despre poveștile interminabile

„Momentan ești o tornadă de căcat. Vorbim după ce-l arunci pe tot la următoarea adresă."

Despre tunsorile la modă azi

„Oamenii de vârsta ta se piaptănă vreodată, frate? Parcă le-au sărit niște veverițe în cap și au făcut sex acolo."

Despre șoferii care îți taie calea în trafic

„Da' ție chiar îți place să tai calea brusc celorlalți... Doar ca să nu întârzii tu la nimicurile pe care le ai de făcut."

Despre ușoara întârziere în vorbire a nepotului meu

„Copilul va vorbi când va avea ceva de spus, relaxați-vă. Nu-i ca și cum știe tratamentul cancerului și nu vrea să vi-l sufle."

Despre vârsta propice procreării

„Nu există o vârstă potrivită pentru făcut copii, dar sex poți face tot timpul. Dumnezeu nu e tâmpit. Ştie şi el cum merg treburile."

Trebuie să asculți și să nu ignori ce auzi

„Uneori viața ne lasă o sută de dolari pe canapea, dar abia mai târziu realizăm că ni i-a lăsat pentru că ne-a tras-o."

AȘA CUM AM POVESTIT la începutul acestei cărți, la douăzeci și opt de ani, după o despărțire, am aterizat înapoi la ai mei. Nu fusese o ceartă îngrozitoare, cu urlete și înjurături, în care cineva pleacă trântind ușa, mormăind „Du-te dracului!". Mai trecusem prin despărțiri și până atunci, dintre care una s-a încheiat cu fosta mea iubită zbierând „Du-te-n mă-ta, prostovan nenorocit!". Astea sunt ușor de suportat; nu te lasă cu ochii în tavan noapte de noapte, întrebându-te dacă femeia care te-a făcut prostovan va reveni sau nu la tine. De fapt, niciuna dintre fostele mele relații nu păruse atât de serioasă. Dar cu fata asta fusesem trei ani, mi se părea că ne înțelegeam de minune și chiar mă gândisem că, la un moment dat, ne vom căsători.

Când s-a hotărât să-mi dea papucii nu avea un motiv anume. Pur și simplu lipsea ceva, dar ce anume nu a înțeles niciunul dintre noi. Relația nu mergea. Am ajuns la ai mei destul de deprimat. Eu nu sunt genul care își trădează stările sufletești, dar tata și-a dat seama imediat că eram supărat.

— Uneori viața ne lasă o sută de dolari pe canapea, dar abia mai târziu realizăm că ni i-a lăsat pentru că ne-a tras-o, mi-a spus într-o dimineață la micul dejun, la vreo săptămână după ce m-am mutat la ei, așezându-și o mână pe umărul meu.

— E OK; nu trebuie să faci eforturi să mă înveselești, i-am răspuns.

— Căcat, știu și eu asta, a spus el. Dar m-am gândit că tre' să spun ceva. Aș fi părut cam crud dacă aș fi venit până la tine doar ca să iau cutia cu cereale. A râs, sperând să mai detensioneze atmosfera.

A doua zi m-am trezit pe la șase dimineața. Nereușind să adorm la loc, am pornit împleticit spre sufragerie, îmbrăcat doar în chiloți. Tata stătea la masă, ronțăia Grape-Nuts și citea ziarul.

— Când te-ai trezit?, l-am întrebat.

— Oh, nu știu, pe la cinci, cred. Ca de obicei.

— Dumnezeule, ce devreme. De ce te trezești așa devreme?

— Așa m-am trezit dintotdeauna.

— Dar de ce? Acum ești pensionar. N-are niciun sens.

— Băiete, suntem la interogatoriu? Așa sunt eu, matinal, care-i problema ta, dom'le?, mi-a spus, înainte să reia lectura ziarului.

După câteva momente a lăsat din nou ziarul.

— Dar cum de ești *tu* așa de matinal?

I-am spus că mă trezisem și nu mai reușisem să adorm. S-a ridicat de pe scaun, s-a dus la bucătărie și mi-a turnat o cană de cafea.

— Vrei porcărie din aia din care-ți pui tu în cafea?, m-a întrebat, ținând în mână o cană cu un lichid de culoare închisă.

— Frișcă? Da, vreau frișcă.

Mi-a lăsat cana pe masă și s-a întors la ziarul lui. Mi-am pus un castron cu cereale și am rămas amândoi tăcuți câteva minute. Mintea mea a fost rapid invadată de gânduri despre prietena mea și momentele noastre fericite împreună, ca într-unul dintre montajele alea siropoase din filmele anilor optzeci, în care personajul principal, deprimat, se imaginează ținându-se de mână cu fosta, undeva pe o plajă, hrănind un cățeluș sau luptându-se cu ea, prostește, cu smântână. Am întrerupt valul de amintiri banale, zicând:

— Mda, mă simt destul de deprimat cu toată chestia asta.

— Trebuie să încerci doar să nu te mai gândești la asta, a răspuns el, împăturind ziarul în două ca să-mi acorde mai multă atenție.

— Știu, dar e foarte greu. Adică, nici nu mi-am luat încă toate lucrurile de la ea. Ce fac cu ele? Am un televizor...

— Dă-l dracului de televizor. Lasă-l. Taie legăturile.

— E un televizor de o mie cinci sute de dolari, am insistat eu.

— Du-te și ia nenorocitul ăla de televizor de-acolo.

Nu știu ce sperasem să rezolv prin conversația asta, dar nu mă făcea să mă simt mai bine. Am făcut un duș, m-am îmbrăcat și am început să lucrez la ultimul articol pentru Maxim.com, care, culmea ironiei, era un grafic ce ilustra detaliat diferențele dintre creierul feminin și cel masculin în timpul disputelor. Am lucrat fără întrerupere până la douăsprezece și jumătate, când tata a intrat în sufragerie. Avea borseta la el, ceea ce însemna că se pregătea să plece undeva.

— Fac cinste cu prânzul. Ia-ți șlapii în picioare și hai cu mine.

M-am târât jos de pe canapea, am ieșit după el, am sărit în mașina lui și ne-am dus la locul meu preferat de luat prânzul, la Pizza Nova, un restaurant italian din

apropiere. Am fost aşezaţi la o masă afară, la soare, în dreptul unor ambarcaţiuni cu pânze sau cu motor din portul San Diego. Chelnerița ne-a lăsat pe masă un bol cu chifle cu usturoi şi două ceaiuri cu gheaţă. Tata a sorbit din al lui şi s-a uitat la mine.

— Tu nu ştii niciun căcat despre mine.

— Îhî, bine, am răspuns eu, puțin confuz.

— Despre viața mea. Nu ştii nimic despre ea. Pentru că eu nu spun nimănui despre asta.

Abia când a spus-o aşa mi-am dat seama că avea dreptate. Sigur, în linii mari cunoşteam biografia lui: a crescut la o fermă din Kentucky; a luptat în Vietnam; a avut doi băieţi cu prima soţie, decedată de cancer la puţin timp după naşterea lui Evan; s-a căsătorit cu mama, după nouă ani, şi m-au avut pe mine; şi-a petrecut cariera de doctor în medicină nucleară studiind cancerul. Dar atât. Acum, că mă gândeam la asta, îmi dădeam seama că era omul cel mai discret din câţi cunoşteam.

— Nu aveam mult peste douăzeci de ani şi eram îndrăgostit lulea de o tipă. Era absolut superbă. O frumusețe naturală. Şi plină de viaţă, mi-a spus, în timp ce muşca din chifla cu usturoi.

Ne place să credem şi ne dorim ca părinţii noştri să fi făcut dragoste doar unul cu celălalt şi doar atât cât a fost necesar să ne aibă pe noi şi pe fraţii noştri, aşa că era puţin ciudat să-l aud pe tatăl meu vorbind atât de laudativ despre altă femeie în afară de mama. Era prima oară când îl auzeam vorbind aşa şi mă intriga.

— O perioadă am ieşit împreună. O perioadă lungă. Apoi, într-o zi, vorbind, am ajuns să-i mărturisesc cât de mult o iubeam, dar ea m-a privit şi mi-a spus: „Eu nu te iubesc. Nu te voi iubi niciodată". Vreau o pizza cu salam picant şi salată, i-a spus chelneriţei, care aşteptase încurcată să-şi termine tata povestea.

Am comandat și eu și a plecat.

— Și, ce-ai făcut?, l-am întrebat.

— I-am spus că puteam schimba asta. Poate nu mă iubea atunci, dar în viitor ar fi putut să mă iubească.

— Ea ce-a spus?

— A spus bine. Și am rămas împreună. Și ne certam. Ne certam mult. Până mi-am dat seama că făcusem o greșeală. Ea îmi oferise tinerețea ei, tinerețea dispăruse și eu nu știam cum să ies din asta. Apoi ea s-a îmbolnăvit. Și a ajuns pe moarte, a spus, respirând adânc, într-o pauză de gândire în care părea că derulează cu mintea ceva la care nu se gândise de mult timp.

— Așa că m-am purtat bine cu ea și am rămas lângă ea. Și a murit. Și eu m-am simțit oribil. Simțeam că femeia asta nu dorise să fie cu mine, nu mi-a ascuns lucrul acesta, dar eu am ignorat-o. Fapt pentru care și-a petrecut sfârșitul vieții cu un om pe care nu-l iubea. Și acum ea murea... O parte din mine se simțea ușurată că a scăpat de relație, iar sentimentul ăsta m-a făcut să mă simt groaznic. A fost de-o intensitate insuportabilă.

S-a lăsat pe spate în scaunul de răchită și a rămas tăcut câteva momente. A venit mâncarea și l-am văzut cum privește lung salata, apoi pe mine.

— Oamenii încearcă mereu să-ți spună ce simt. Unii ți-o spun direct, alții și-o arată prin comportamentul lor. Și tu trebuie să asculți. Nu-mi dau seama ce se va întâmpla cu prietena ta. Pare o persoană drăguță și sper că vei avea ce-ți dorești. Dar fă-mi o favoare: ascultă și nu ignora ce ți se spune.

Câteva luni mai târziu începeam să scriu cartea asta. Am vorbit cu familia și prietenii, am depănat povești despre mine și tatăl meu. Și-au amintit chestii spuse de el și chestii spuse de ei, piese pe care le-am aranjat cum am știut mai bine în paginile astea. În decembrie 2009, când

mă apropiam de-acum de sfârşitul cărţii, tata m-a sunat într-o zi, în timp ce făceam cumpărături la Trader Joe's.

— Salut, zice.

— Salut, ce faci?, zic eu.

— Ştiu care e ultimul capitol din cartea ta, spune el.

— I-auzi.

Şi mi-a spus povestea pe care o vedea pentru finalul cărţii. I-am mărturisit că povestea şi învăţătura pe care o conţine au însemnat mult pentru mine, realizând totodată cât de personală era şi cât de discret era el. L-am întrebat de ce voia să fie inclusă în ultimul capitol, comentând că gestul pare improbabil din partea cuiva care cu o lună înainte declara că ar fugări cu puşca orice reporter venit să-l piseze cu întrebări despre carte.

— Păi, m-am gândit că asta e o carte despre tine și despre mine. Adică, eu sunt vedeta, dar ești și tu pe acolo.

A râs.

— Când ți-am spus povestea asta, sufereai. Cred că vreau ca oamenii să rețină că te iubesc foarte mult, chiar dacă nu sunt cea mai caldă persoană din lume. Povestea pe care ți-am spus-o - motivul pentru care nu o spun niciodată nimănui - e că nu am niciun motiv s-o fac. Tu ești un băiat bun.

— Mersi, apreciez...

— Ai gura mult prea mare, nu mă înțelege greșit, și nici nu ești din cale-afară de frumos, dar te iubesc și vreau ca oamenii să știe că, atunci când vine vorba despre familie, pot fi în stare de lucruri altfel imposibile.

La vreo săptămână după asta am terminat cartea. Eram după o noapte de muncă, am ieșit din cameră în sufragerie, unde l-am găsit pe tata luând micul dejun, în fața ziarului.

— E gata! Am terminat cartea, am izbucnit eu mândru.

— Mi se pare incredibil că cineva o să publice ceva scris de tine, a spus el.

— Ştiu. Ce nebunie, nu?

— Nu ai mai publicat nimic, absolut nimic, până acum. Niciodată. Niciun cuvințel, nicăieri, nimic!, a adăugat, încă neîncrezător (el nu putea să pună la socoteală ca „publicat" - sau publicabil - orice aş fi scris on-line până atunci).

— Adică, vreau să zic că nimic! Absolut nimic! Şi acum TU, tu o să ai cartea în librării și toate alea? Isuse Hristoase. In-cre-dibil. Când te gândești...

— BINE, AM ÎNȚELES. Nu am publicat niciodată nimic, sunt cel mai norocos individ din lume. Nu merit. Am priceput, m-am răstit eu.

— Ah, căcat, scuză-mă, băiete, nu am vrut să râd de tine. E doar... E doar incredibil, atâta tot, a zis și s-a oprit să-mi ofere un loc alături de el pe canapea. Felicitări, sunt mândru de tine. Ia niște Grape-Nuts.

Mi-a pus un castron și mi-a dat paginile cu știri sportive. Au urmat câteva momente de liniște, în care ne-am mâncat micul dejun și am citit ziarul.

— Să știi că pur și simplu nu îmi explic, îmi spune, ridicând din nou privirea din ziar și scuturând din cap. Adică, ți-au dat bani ca să faci chestia asta. ȚIE! Uluitor.

Mulțumiri

UNUL DINTRE CELE MAI FRUMOASE LUCRURI legate de scrierea acestei cărți a fost timpul pe care l-am petrecut cu frații mei, cu mama şi, desigur, cu tatăl meu, amintindu-ne toate citatele şi poveştile despre familia noastră. Fără ei, nu mi-aş fi amintit niciodată detaliile care sper că fac din cartea asta o lectură plăcută și care redau adevăratele trăsături ale tatălui meu. Dan, Evan, José, mama şi tata, vă mulţumesc.

Cred că oricine scrie despre viața lui se întreabă dacă va fi interesant și amuzant pentru ceilalți, dar eu am fost norocos să am alături câțiva prieteni și colegi în aventura mea. Multe mulţumiri Amandei Schweizer, lui Cory Jones, Robert Chafino, Patrick Schumacker, Lindsay Goldenberg, Brian Warner, Dan Phin, Ryan Walter, George Collins, Andrew Fryer, Katie Deslondes, Kate Hamill și Byrd Leavell.

Mă simt atât de norocos pentru șansa de a fi scris cartea asta. Așa cum a spus tata când am terminat de scris: „Să sperăm că o se sinchisească cineva de ea. Să sperăm pentru tine, nu pentru mine".

idei // observații // note ....

Părăsit de iubită după o relație îndelungată, Justin Halpern se trezește la 28 de ani locuind în casa părintească, împreună cu tatăl său de 73 de ani. Sam Halpern, „care seamănă cu Socrate, doar că e mai furios și are părul mai dezordonat", nu a fost niciodată omul care să vorbească pe ocolite, așa că, odată revenit în casa părinților, Justin începe să înregistreze toate caraghioslâcurile spuse de tatăl său.

Cugetările filosofice ale domnului Halpern sunt urmărite azi pe Twitter de aproximativ două milioane de oameni, fiul său reușind să compună în cartea de față o poveste biografică grozav de amuzantă și emoționantă, o poveste despre maturizare, pornind de la cele mai bune vorbe de duh ale tatălui său. O istorie americană, desfășurată pe terenurile de baseball ale Ligii Mici, în restaurantele Denny`s, în timpul unor excursii necruțătoare cu familia și, cel mai adesea, în bucătăria familiei Halpern, în fața bolurilor cu cereale. *C#caturi spuse de tata* este portretizarea autentică, haotică și amuzantă a unei relații tată-fiu, povestită de o nouă voce de forță a comediei.

PUBLICA

Str. Ștefan
Mihăileanu 28A
Sect.2, București,
Tel. 021 231 52 18
carte@publica.ro
www.publica.ro

O carte dată naibii de bună! Foarte amuzantă, foarte obraznică, foarte adevărată. Ceva absolut proaspăt, într-o vreme în care suntem sufocați de corectitudinea politică, în care pot trece zile bune până când întâlnești un om cu picioarele pe pământ.
Janet Evanovich, *Time Magazine*

Amuzantă de-ți sare berea pe nas citind-o.
Maxim

Justin Halpern scoate trăsnete de râs din buzunarul său, cu ușurința cu care ar juca zaruri în curtea casei. Știe să treacă, în câteva rânduri, de la isterie la dezgust și apoi la emoție – fără pic de efort. *C#caturi spuse de tata* este o carte cu adevărat amuzantă.
Laurie Notaro, autoarea cărții *The Idiot Girls' Action-Adventure Club*

Tatăl lui Justin Halpern e coleg de spirit cu Aristotel și cu nenorocitul de Winston Churchill. E sclipitor, iar cartea fiului său e delirant de amuzantă.
A.J. Jacobs, autorul cărții *The Know-It-All*

C#caturi spuse de tata

JUSTIN HALPERN

Narator

Genul *nonficțiunii creative* poate fi descris succint astfel: povești reale, bine scrise. Sub numele NARATOR am adunat o serie de întâmplări, istorii și memorii deopotrivă adevărate, tulburătoare și, uneori, amuzante.

NARATOR este o colecție a editurii Publica.

ISBN 978-606-722-277-7

PUBLICA www.publica.ro